

บทที่ 8

หลักกฎหมายที่เกี่ยวกับการกระทำโดยทุจริต โดยใช้บัตรเครดิตในกฎหมายต่างประเทศและกฎหมายไทย

ประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นประเทศต้นกำเนิดของบัตรเครดิต มีการใช้บัตรเครดิตก่อนประเทศใดๆ ในโลก การกระทำโดยทุจริตโดยใช้บัตรเครดิตจึงเกิดขึ้นมากมายหลายรูปแบบ และได้มีการพัฒนารูปแบบไปไกลเกินกว่าที่กฎหมายจะรองรับได้ ผลเสียต่างๆ อันเกิดจากอาชญากรรมบัตรเครดิตจึงตกแก่ประชาชนผู้บริโภค เพราะเป็นปัญหาทางเศรษฐกิจระดับชาติ และเนื่องจากบัตรเครดิตเป็นที่นิยมใช้กันอย่างแพร่หลาย ดังนั้น การควบคุมการใช้บัตรเครดิตจึงมีความสำคัญและจำเป็น เพราะ ถ้าหากไม่มีมาตรการควบคุมบัตรเครดิตที่รัดกุมและมีประสิทธิภาพที่ดีแล้ว จะส่งผลทำให้คุณภาพของบัตรเครดิตมีน้อยลงได้ และในที่สุดจะเป็นสาเหตุทำให้ประชาชนผู้บริโภคขาดความเชื่อถือได้ เนื่องจากผลเสียหายที่เกิดขึ้นจากการกระทำโดยทุจริตตกแก่ผู้บริโภค และกฎหมายไม่สามารถป้องกันได้ และยังส่งผลเสียหายต่อระบบเศรษฐกิจการเงินของประเทศอีกด้วย

บัตรเครดิตจัดได้ว่าเป็นการให้สินเชื่อแก่ผู้บริโภคประเภทหนึ่ง ในต่างประเทศจึงได้มีการมาตรการควบคุมบัตรเครดิตโดยกฎหมาย แต่ไม่ได้มีบัญญัติเป็นกฎหมายโดยเฉพาะ หากแต่เป็นกฎหมายที่แทรกอยู่ในกฎหมายควบคุมสินเชื่อโดยทั่วไป เช่น ใน Consumer Credit Act 1974 Theft Act 1968 Forgery and Counterfeiting Act 1981 ของประเทศอังกฤษ และในประเทศสหรัฐอเมริกา มี Consumer Credit Protection Act 1968 ซึ่งเป็นกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภคสินเชื่อเช่นกัน โดยมีบทบัญญัติเกี่ยวกับเครดิตสองบท คือ Truth in Lending Act และยังมีกฎหมาย The Credit Card Fraud Act of 1984 ควบคุมการกระทำทุจริตโดยใช้บัตรเครดิต

ความคิดเกี่ยวกับการกระทำทุจริตโดยใช้บัตรเครดิตในประเทศสหรัฐอเมริกา

ลักษณะการกระทำความคิดโดยทุจริตในการใช้บัตรเครดิตมีหลายประการ เช่น การปลอมแปลงบัตร การลักบัตร การใช้บัตรเครดิตโดยปราศจากอำนาจ เป็นต้น หนึ่งในปัญหาสำคัญที่เกิดขึ้นในการใช้บัตรเครดิตของประเทศสหรัฐอเมริกา คือ การฉ้อฉลใช้บัตรเครดิตโดยทุจริต เมื่อผู้ออกบัตรได้พยายามขยายการใช้บัตรเครดิต การใช้โดยทุจริตก็เพิ่มสูงขึ้นตามไปด้วย การสูญเสียดังกล่าวในสหรัฐอเมริกาเป็นจำนวนถึง 75 เหรียญสหรัฐต่อบัตร 1 ใบ¹ เป็นการสันนิษฐานจากช่วงแรกของการดำเนินธุรกิจบัตรเครดิต และในปี 1984 ในอเมริกาบัตรเครดิตถูกฉ้อโกงสูญเสียมูลค่า 700 ล้านดอลลาร์ โดยที่ประมาณ 150 ล้านดอลลาร์เป็นบัตรเครดิตของธนาคาร² อาจกล่าวได้ว่าคนในอเมริกา 1 คนขโมยเงินหนึ่งล้านเหรียญ ซึ่งเทียบเป็นราคาสินค้าโดยใช้บัตรเครดิตที่เกิดโดยการฉ้อฉลไปสมัคร³

สาเหตุที่ทำให้เกิดการฉ้อฉลในการใช้บัตรโดยทุจริตของสหรัฐอเมริกามี ดังนี้

- 1) ความสะดวกในการกระทำความคิด เช่น การฉ้อฉล เนื่องจากบุคคลผู้ไม่สุจริตสามารถได้บัตรหรือเลขที่บัญชีได้โดยไม่ต้องใช้ความพยายามมากและประชาชนทั่วไป สามารถได้บัตรมาได้ง่ายเพราะไม่อาจทราบได้ว่าใครคือขโมย⁴
- 2) ความเชื่อว่าบัตรนั้นบุคคลอื่นไม่สามารถใช้ได้ตามกฎหมาย แต่ผู้ถือบัตรอาจจะมอบอำนาจให้บุคคลอื่นใช้บัตร และเขาอาจใช้บัตรโดยผิดกฎหมาย

¹ Caminer, B. F., Comment, Credit Card Fraud: Neglected Crime., Journal of Criminal Law and Criminology, (Vol. 76, no. 18, 1985), pp. 743-746.

² Frazer, P., "Plastic and Electronic and Electric Money - New Payment Systems and their Implication", Woodhead-Faulker, Cambridge, 1985, pp.149.

³ Barringer, T. and Roberts, B. S., The Credit Card Fraud Act of 1984-Clarification, or Futher Confusion, of the Law of Credit Card Fraud?, American Business Law Journal, Vol. 449, no. 9, 1986, pp. 450.

⁴ Caminer, B. F., "Comment, Credit Card Fraud: Neglected Crime", Journal of Criminal Law and Criminology , pp. 746.

- 3) การใช้บัตรไม่มีการเจาะจงอยู่ภายใต้การยอมรับบัตรของผู้ขายและการเซ็นชื่อใน sale slip โดยผู้ถือบัตร
- 4) บัตรเครดิต single card จะได้วงเงินในจำนวนสูง ซึ่งเป็นที่ดึงดูดแก่ผู้ไม่สุจริตอย่างมาก และมีมาตรการควบคุมไม่เพียงพอและยังไม่ดำเนินการที่จะเพิ่มการป้องกันเหมือนเช่นตราสารอื่นๆ เช่น เช็คหรือเงินตรา⁵

และยิ่งไปกว่านั้น วิธีการฉ้อฉลบัตรเครดิต อาจเกิดขึ้นได้ ดังนี้⁶

- 1) ลายเซ็นบนบัตรอาจถูกแก้ไข
- 2) การปลอมลายเซ็นให้เหมือนลายเซ็นในบัตร
- 3) การร่วมมือกัน โกงของเจ้าของร้าน
- 4) การใช้บัตรใหม่
- 5) การใช้ white card โดยที่จะพิมพ์เลขที่บัญชีที่ถูกกฎหมายลงบนบัตรเปล่า⁷
- 6) บัตรที่ออกโดยผู้สมัครใช้เอกสารการสมัครฉ้อฉล หรือ การขโมยบัตรที่ส่งทางไปรษณีย์

ภายใต้กฎหมายสหรัฐอเมริกา บุคคลผู้ซึ่งเกี่ยวข้องกับการออกบัตรเครดิตจะต้องพิจารณากฎหมายหลายฉบับที่ควบคุมการใช้บัตรเครดิตโดยทุจริต คือ ความรับผิดชอบทางอาญาในการใช้บัตรโดยปราศจากอำนาจ การศึกษานี้จะพิจารณาถึงความรับผิดชอบทางอาญาในสหรัฐอเมริกา

ศูนย์วิทยพัชยากร

⁵ Keil, C. B., "Special Report: Bank Cards-Collusion, Alteration, Counterfeiting-the Fraud Toll Mounts, ABA Banking Journal, Sep., 1982, pp. 61.

⁶ Sloan, A.J., The Law and Legislation of Credit Card Use and Misuse, (Oceana Publication 1987.), pp.15-25.

⁷ Frazer, P., "Plastic and Electronic and Electric Money - New Payment Systems and their Implication", pp.149.

ได้กฎหมาย federal Mail Fraud Statute⁸ The Truth in Lending Act⁹ และ Credit card Fraud Act¹⁰

เมื่อพิจารณาถึงความรับผิดชอบสำหรับการใช้โดยปราศจากอำนาจ (unauthorized use) ของบัตรเครดิต โดยบุคคลที่ 3 ผู้ใช้บัตรโดยปราศจากอำนาจ และของร้านค้าหรือผู้ถือบัตร สามารถชี้ให้เห็นได้โดยง่ายว่าผู้ออกบัตรจะสามารถกระทำผิดได้ ตัวอย่างเช่น โดยการส่งบัตรที่ไม่มีการร้องขอ (unsolicited sending card) หรือการล้มเหลวที่จะติดตามบทบัญญัติที่บังคับให้เปิดเผยข้อมูล และเห็นว่าไม่มีความจำเป็นที่จะตรวจสอบการกระทำผิดเหล่านี้ โดยทั่วไป กล่าวได้ว่า บุคคลที่สามารถมีความรับผิดชอบทางอาญา เมื่อเขาขโมยบัตรหรือเมื่อเขาพบบัตรและใช้บัตร ร้านค้าจะตกอยู่ภายใต้ความรับผิดชอบทางอาญาเมื่อเขาได้รับซื้อใบบันทึกการซื้อขาย (sales slip) ที่ฉ้อฉลหรือปลอมจากบุคคลที่สาม หรือกรณีที่ว่าร้านค้าเองฉ้อฉล sales slip โดยที่ไม่ได้มอบสินค้าหรือบริการให้แก่ผู้ถือบัตร ส่วนในด้านผู้ถือบัตรจะมีความผิดในการครอบครองบัตรอย่างฉ้อฉลเมื่อเขาได้รับบัตรโดยให้ข้อมูลที่เป็นเท็จในการสมัครเป็นสมาชิกบัตร หรือใช้บัตรภายหลังจากหมดอายุหรือถูกยกเลิกหรือจัดหาบัตรและใช้โดยรู้ว่าเขาไม่สามารถที่จะชำระค่าสินค้าหรือบริการนั้นได้¹¹

ก่อนที่จะมีการออกกฎหมายใช้เฉพาะกับความรับผิดชอบทางอาญาสำหรับการใช้บัตรเครดิตโดยปราศจากอำนาจ พนักงานอัยการในสหรัฐอเมริกา นำหลักกฎหมายอาญาทั่วไปมาปรับใช้โดยนำความผิดฐานลักทรัพย์ การได้ทรัพย์รับมาโดยหลอกลวง ศาลอเมริกาได้วางหลักว่าบุคคลผู้ใช้บัตรที่ขโมยมาเพื่อให้ได้มาซึ่งสินค้าหรือบริการจากร้านค้า มีความผิดฐานได้รับทรัพย์มาโดยการหลอกลวง ถ้าบุคคลที่สามเซ็นชื่อใน sale slip โดยการปลอมลายมือชื่อของผู้ถือบัตร ผู้กระทำมีความผิดฐานปลอมลายมือ หรือเมื่อบุคคลสมัครเป็นสมาชิกบัตรเครดิต โดยให้ข้อมูลเป็นเท็จในใบสมัครและผู้ออกบัตรออกบัตรให้เขาโดยเชื่อถือในข้อมูลที่เป็นเท็จนั้น ผู้ถือบัตรมีความผิดฐานได้รับทรัพย์สิน (บัตร) โดยหลอกลวง และยิ่งไปกว่านั้น เมื่อผู้ถือบัตรได้รับบัตรมาโดยการฉ้อฉล

⁸ 18 U.S.C., s. 1314 (1948).

⁹ 15 U.S.C., s. 1644 (1974).

¹⁰ 18 U.S.C., s. 1029 (1984).

¹¹ Martzell, J. R., "Credit-Credit Cards-Civil and Criminal liability for Unauthorized or Fraudulent Use, 35 *Notre Dame Lawyer*, 238, 1960.

และถ้าใช้บัตรต่อร้านค้าทำให้ได้รับสินค้าหรือบริการ ผู้กระทำผิดมีความผิดฐานได้รับทรัพย์สิน (สินค้า) โดยการหลอกลวงเช่นกัน

นอกจากนั้น บุคคลที่สามผู้ขโมยหรือพบบัตรจะมีความผิดฐานได้ทรัพย์สินมาโดยการหลอกลวงด้วยถ้าผู้กระทำผิดใช้บัตรนั้น เนื่องจากการแสดงบัตรของผู้อื่นเพียงอย่างเดียวเท่ากับเป็นการใช้บัตรประชาชนหรือใบอนุญาตใดๆ โดยไม่ชอบแล้ว และถ้าบุคคลที่ 3 ผู้ได้รับบัตรที่ยังไม่ได้เซ็นชื่อมาจากทางไปรษณีย์หรือทางอื่นใด และเซ็นชื่อ จะมีความผิดฐานปลอมลายมือชื่อ และเซ็นเดียวกัน และเมื่อเขาใช้บัตร จะมีความผิดฐานแสดงบัตร (Identity) โดยไม่ชอบ¹²

รัฐบาลสหรัฐอเมริกาได้พยายามใช้บทบัญญัติของกฎหมายต่างๆ บังคับต่อการทุจริตโดยใช้บัตรเครดิต บทบัญญัติที่นำมาปรับใช้บังคับกันได้แก่ มาตรา 1644 ของ Truth in Lending Act มาตรา 1341 การฉ้อฉลโดยใช้ไปรษณีย์ Mail Fraud และมาตรา 1343 การฉ้อฉลโดยใช้โทรศัพท์ Wire Fraud

1. ความผิดตาม the Truth in Lending Act 1974

ความต้องการที่จะต้องมีบทบัญญัติเกี่ยวกับการควบคุมการฉ้อฉลโดยใช้บัตรเครดิตในปัจจุบันนั้นจึงมีมาตรา 1644¹³ ของ Truth in Lending Act ซึ่งใช้สำหรับการขายตัวและแพร์หลายของบัตรเครดิตในระบบเศรษฐกิจของสหรัฐอเมริกา และมาตรานี้บัญญัติห้ามไม่ให้การใช้บัตรเครดิตที่ได้มาโดยมิชอบด้วยกฎหมาย¹⁴ หรือรับสินค้าที่ได้จากการใช้บัตรเครดิตที่มิชอบด้วยกฎหมาย เป็นความผิดทางอาญา ในการที่จะนำมาตรา 1644 มาบังคับใช้ได้ก็ต่อเมื่อ ผู้กระทำผิดมีความผิดได้ใช้บัตรเครดิตที่ได้มา ชื้อสินค้าหรือได้รับเงินหรือสิ่งของจากการนั้นเป็นจำนวนเงินไม่น้อยกว่า 1,000 เหรียญสหรัฐ ภายในระยะเวลา 1 ปี และมาตรานี้ไม่ได้บัญญัติครอบคลุมไปถึงการใช้เฉพาะหมายเลขบัตร โดยทุจริต เป็นเพียงการห้ามการใช้ตัวบัตร โดยทุจริตเท่านั้น

¹² Maffly, D. H. and McDonald, A. C., "The Triparties Credit Card Transaction: A Legal Infant", 48 *California Law Review*, Vol. 489, 1960, pp. 491.

¹³ คูภาคผนวก

¹⁴ มาตรา 1644 ให้คำนิยามของบัตรเครดิตที่ได้มาโดยมิชอบด้วยกฎหมายให้หมายถึงบัตรเครดิตซึ่งถูก ปลอม, แปลง, ปลอมลายมือหาย, ถูกลักหรือได้รับมาโดยการฉ้อฉล

ปรากฏว่าตาม Truth in Lending Act รัฐสภาได้วางหลักทางอาญาที่เกี่ยวข้องกับการใช้บัตรโดยทุจริตดังนั้นจึงเป็นการปิดช่องว่างของกฎหมายฉบับก่อนๆ ที่ยังมีอยู่ และเป็นการเสนอว่าบทบัญญัติควรจะตีความขยายความถึงบัตรเครดิตโดยทั่วไป และไม่ตีความความหมายบัตรเครดิตอย่างเคร่งครัด จึงไม่มีเหตุผลอันสมควรที่จะคุ้มครองเฉพาะบัตรเครดิตและไม่คุ้มครองบัตรใช้จ่าย (charge card) ยิ่งไปกว่านั้น ถ้ามาตรานี้ปรับใช้เฉพาะกับบัตรเครดิตอย่างเคร่งครัด ความยุ่งยากจะเกิดขึ้นเมื่อบัตรมีปัญหาจากการปลอม อีกด้านหนึ่ง คำนิยาม บัตรเครดิต ใน TILA ว่า “บัตรใดๆ...ที่มีจุดประสงค์เพื่อให้ได้รับเงิน ทรัพย์สิน...โดยใช้เครดิต” อย่างไรก็ตาม TILA ขอมรับเครดิตใน 2 ลักษณะ คือ ลักษณะแรก บัตรเครดิตที่รู้จักในลักษณะ “ไม่จำกัดวงเงิน” และอีกประเภทคือ บัตรใช้จ่ายที่รู้จักในลักษณะ “จำกัดวงเงิน”¹⁵

1) ขอบเขตสภาพบังคับของมาตรานี้

จุดสำคัญที่เกี่ยวข้องกับมาตรา 1644 ของ Truth in Lending Act คือ ไม่ว่ามาตรานี้จะปรับใช้เฉพาะกับตัวบัตรในลักษณะที่เป็นวัตถุ (ชิ้นพลาสติก) หรือขยายไปถึงการใช้หมายเลขบัญชีของบัตร เช่น การสั่งซื้อสินค้าหรือบริการทางโทรศัพท์ (ผู้ซึ่งได้รับอนุมัติจากผู้ออกบัตร) มี 2 กรณีที่ขัดแย้งกัน คือ ในคดี United States v. Callihan¹⁶ ผู้อุทธรณ์ถูกกล่าวหาว่าละเมิดมาตรา 1644 (b) (c)¹⁷ โดยการสื่อสารโดยใช้โทรศัพท์ระหว่างมลรัฐ โดยใช้หมายเลขบัตรที่ได้มาโดยทุจริต ศาลวางหลักว่า “บัตรเครดิต” ในมาตรา 1644 หมายถึง ตัวบัตรที่มีหลายเลขบัตรพิมพ์อยู่ ไม่ได้ขยายไปถึงเฉพาะหมายเลขบัตร และศาลตีความกฎหมายอย่างเคร่งครัด และกล่าวว่าไม่มีความเคลือบคลุมในบทบัญญัตินี้ ดังนั้น การตัดสินนี้แสดงว่าไม่สามารถลงโทษตามบทบัญญัติมาตรา 1644 ได้เพราะเป็นการใช้หมายเลขบัตรซึ่งไม่ใช่การใช้ตัวบัตรนั้น แต่จะมีความผิดภายใต้บทบัญญัติเกี่ยวกับการฉ้อฉลทางโทรศัพท์ได้

¹⁵ Dess, John Woodward, “Consumer Protection - Credit Card Protection under the Truth in Lending Act”, *North Carolina Law Review* (vol.49 no.777 1971)

¹⁶ Melhem, Ahmed Al., “The Legal Regime of Payment Cards : A comparative Study between American , British and Kuwaiti Laws, With Particular to Credit Cards.”, (Ph.D. thesis The university of Exeter England 1990.), pp.515.

¹⁷ ดูภาคผนวก

การตีความอย่างแคบ อาจจะพิจารณาได้ว่า เป็นการมองข้ามลักษณะ โดยทั่วไปของบัตรเครดิต ซึ่งหมายเลขเป็นองค์ประกอบที่สำคัญ หมายเลขบัตรอาจจะใช้เป็นการ แสดงตัวและได้รับเครดิต และการใช้ดังกล่าวอาจถือได้ว่าเป็นการใช้ตัวบัตรนั่นเอง ไม่ว่าจะเป็ นการฉ้อฉลโดยใช้โทรศัพท์หรือไปรษณีย์

และในคดี *United States v. Bice-Bay*¹⁸ ศาลวางหลักว่าการใช้หมายเลข บัตรอย่างผิดกฎหมายเป็นการละเมิดมาตรา 1644 ร้านค้าได้รับการสั่งซื้ออุปกรณ์ทางอิเล็กทรอนิกส์จำนวนหนึ่งทางโทรศัพท์หลายครั้ง และการสั่งทั้งหมดเป็นการใช้หมายเลขบัตรในการสั่ง และ ให้ส่งสินค้าไปที่นิวยอร์กโดยใช้บริการส่งด่วนข้ามคืนของบริษัท Federal Express เจ้าหน้าที่ FBI ปลอมตัวเป็นพนักงานของบริษัท Federal Express ผู้ซึ่งส่งสินค้าไปตามที่อยู่ Bice-Bey รอรับอยู่ และทำการจับกุม ในการต่อสู้คดี Bice-Bey ต่อสู้ว่า คำจำกัดความของ “บัตรเครดิต” ที่ปรากฏใน the Truth in Lending Act มีความหมายว่า “บัตร แผ่น สมุดคู่มือหรืออุปกรณ์ทางเครดิตใด ๆ ก็ ตาม...” และองค์ประกอบของมาตรา 1644 เกี่ยวข้องกับความไม่เหมาะสมและการใช้ตัวบัตรโดย หุจริตเท่านั้น ไม่ได้หมายความว่าเฉพาะหมายเลขบัตร ศาลปฏิเสธข้อโต้แย้งดังกล่าว และกล่าวว่า หมายเลขบัตรเป็นองค์ประกอบสำคัญของบัตรเครดิตไม่ใช่ชิ้นพลาสติก และในคดีนี้บัตรเครดิตได้ ถูกใช้ทางโทรศัพท์โดยที่ผู้ขายไม่มีโอกาสได้เห็นตัวบัตรพลาสติก และหมายเลขบัตรที่ใช้ไม่ได้ เป็นของเธอและเธอใช้โดยปราศจากอำนาจ ถ้าเธอได้รับหมายเลขบัตรที่เป็นความลับของผู้อื่นมา เธอลักทรัพย์หรือได้รับสิ่งสำคัญ คือ บัตรมาโดยการฉ้อฉล

พิจารณาแล้วเห็นว่าศาลจะไม่ค่อยให้ความสนใจต่อความหมายของบัตร เครดิตซึ่งจริงๆ แล้วพิจารณาได้ว่าเป็นสิ่งสำคัญและต้องนำมาวิเคราะห์ คือ ตัวหมายเลขบัตรเองจะ ถูกพิจารณาว่าเป็น “เครื่องมือทางเครดิต” (credit device) แต่มีปัญหาอยู่ที่ว่าจะอะไรคือเครื่องมือทาง เครดิต “ด้วยตัวบัตรเอง” หรือ “หมายเลขบัตรอย่างเดียว” หรือ “ทั้งบัตรและหมายเลขบัตรใช้ร่วม กัน” แต่จะเห็นได้ว่า จุดสำคัญของบัตรคือ หมายเลขบัตร เพราะมีเพียงหมายเลขก็สามารถสั่งซื้อ สินค้าได้แล้ว¹⁹

¹⁸ Ibid. ,pp.516.

¹⁹ Dess, John Woodward, “ Consumer Protection - Credit Card Protection under the Truth in Lending Act ”, *North Carolina Law Review* (vol. 49 no. 777 1971),

ในที่สุด ปัญหายังคงไม่ได้รับการแก้ไข จึงมีความจำเป็นที่จะต้องแก้ไข ไม่ว่าจะกระทำโดยคำตัดสินของศาลสูงหรือโดยการแก้บทบัญญัติของกฎหมายเพื่อไม่ให้เกิดความเคลือบคลุม ดังที่ Caminer ได้โต้แย้งว่า ในคดีของ Callihan ความหมายของบัตรเครดิตตามจุดประสงค์ของมาตรา 1644 นั้นถูกต้องอย่างแน่นอน เพราะ the Truth in Lending Act บัญญัติว่า บัตรเครดิตเป็นอุปกรณ์ ดังนั้น การทุจริตโดยใช้เพียงหมายเลขบัตรจะไม่ถือเป็นความผิดตามบทบัญญัตินี้ เพราะว่าหมายเลขบัตรเป็นนามธรรม ไม่ใช่อุปกรณ์ แต่ว่าอาชญากรสามารถกระทำผิดเกี่ยวกับการฉ้อฉลบัตรเครดิตโดยปราศจากการครอบครองบัตรได้ ดังนั้น คำจำกัดความอย่างแคบของบัตรเครดิตจึงเป็นช่องโหว่ ขนาดใหญ่ของมาตรา 1644²⁰

2) การครอบครองบัตรอย่างฉ้อฉล

มาตรา 1644 อ้างถึงการใช้ และอื่นๆ ของการปลอม ดัดแปลง ปลอมลายมือ สูญหาย ถูกขโมยหรือ บัตรเครดิตซึ่งถูกครอบครองโดยการฉ้อฉล โดยต้องการความรู้หรือการผิดกฎหมายหรือเจตนาฉ้อฉล และบัตรเครดิตอาจถูกครอบครองอย่างฉ้อฉลได้เมื่อถูกคัดกรอกข้อมูลเท็จในใบสมัครเป็นสมาชิกบัตร หรืออีกนัยหนึ่งเจตนาฉ้อฉลอาจเกิดขึ้นได้แม้กระทั่งบัตรนั้นถูกครอบครองโดยถูกต้องกฎหมาย ซึ่งในภายหลังเจ้าของบัตรตัดสินใจที่จะไม่ชำระเงินค่าสินค้าที่เขาได้ซื้อให้กับผู้ออกบัตร ยังมีสถานการณ์ซึ่งเกิดจากอาชญากรครอบครองบัตรเครดิตโดยเจตนาฉ้อฉล แล้วจะไม่จ่ายค่าธรรมเนียมที่เกิดขึ้นจากการใช้บัตร จากหลักทั่วไปของกฎหมายอาญาบัญญัติถึง การเตือนอย่างสมเหตุสมผลของการกระทำซึ่งต้องห้าม ในคดี United States v. Peden²¹ มีการยอมรับว่ามาตรา 1644 (b) มีการเตือนอย่างสมเหตุสมผลเกี่ยวกับการกระทำซึ่งถูกห้าม และวิญญูชนสามารถรู้ได้ถึงความหมายของ “เจตนาฉ้อฉล” โดยทันที

²⁰ Caminer, B. F., “Comment, Credit Card Fraud: Neglected Crime”, *Journal of Criminal Law and Criminology*, pp. 746.

²¹ Melhem, Ahmed Al., “The Legal Regime of Payment Cards : A comparative Study between American , British and Kuwaiti Laws, With Particular to Credit Cards.”, pp 527.

ในคดี *United States v. Kasper*²² ผู้อุทธรณ์ถูกดำเนินคดีฐานเคลื่อนย้ายบัตรที่ถูกขโมยโดยฉ้อฉล และฐานครอบครองบัตรเครดิตอย่างฉ้อฉล และนาย Kasper ยังถูกดำเนินคดีฐานใช้บัตรซึ่งถูกครอบครองอย่างฉ้อฉลในนิติสัมพันธ์ที่กระทบกระเทือนการค้าระหว่างมลรัฐอีกคดีหนึ่ง ในจุดเริ่มแรก ศาลพบว่าการครอบครองฉ้อฉลหรือเจตนาฉ้อฉลถูกแยกเป็น 2 กรณีและเป็นองค์ประกอบที่แตกต่างกันของความคิดในการเคลื่อนย้ายหรือพยายาม สมรู้ร่วมคิดที่จะเคลื่อนย้ายบัตรที่ได้มาโดยฉ้อฉลในการค้าระหว่างมลรัฐ ด้วยเจตนาฉ้อฉล ศาลตัดสินเพื่อเป็นประโยชน์แก่จำเลยว่า

“เมื่อบัตรเครดิตได้ครอบครองโดยผู้ถือบัตรที่แท้จริงโดยไม่มีเจตนาที่จะหลอกลวงบริษัทผู้ออกบัตรและหลังจากนั้นได้ขายหรือให้บัตรกับจำเลยด้วยความรู้ว่าจำเลยจะใช้บัตรโดยจะไม่ชำระเงินในการใช้จ่ายนั้น หลังจากที่ได้มีการแจ้งว่าบัตรถูกขโมยหรือสูญหายจากเจ้าของบัตรที่แท้จริง ไม่ว่าจะมีความผิดใดก็ตามที่จำเลยได้กระทำโดยใช้บัตรเครดิตจะไม่เป็นการครอบครองโดยฉ้อฉลภายใต้คำจำกัดความของบทบัญญัตินี้ ซึ่งห้ามใช้หรือเคลื่อนย้ายบัตรที่ได้มาโดยการฉ้อฉลในการค้าระหว่างมลรัฐ”

ศาลตีความอย่างแคบเพราะเป็นบทบัญญัติทางอาญา ความน่าสงสัยต้องมีการแก้ไขที่จะใช้อ้างต่อจำเลย อย่างไรก็ตาม ผลนั้นจะเป็นการเปิดช่องว่างซึ่งควรจะได้รับแก้ไข มีข้อขัดแย้งในศาลซึ่งเป็นผลมาจากจากการแก้ไขบทบัญญัติ Truth in Lending Act ในปี 1974 ถึงแม้ว่าถูกจำกัด มีการแสดงถึงเจตนาแข็งขันของรัฐสภาที่จะคุ้มครองผู้ถือบัตร ในการตอบปัญหาต่อข้อขัดแย้งในรัฐบาลว่าบัตรที่ได้รับมาโดยการฉ้อฉลจากผู้ออกบัตร เพราะผู้ถือบัตรรับประกันกับผู้ออกบัตรภายใต้ข้อตกลงที่ถูกเรียกร้องให้ผู้ถือบัตรที่แท้จริงยอมรับว่าบัตรยังคงเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ออกบัตรและสามารถเรียกคืนได้ตลอดเวลา ศาลกล่าวว่า บทบัญญัตินี้มุ่งหมายว่าผู้ถือบัตรอาจให้อำนาจแก่บุคคลอื่นที่จะใช้บัตรแต่ไม่สามารถที่จะขายบัตรให้แก่บุคคลอื่นได้เหมือนที่เคยเกิดขึ้น นอกเหนือไปจากนี้ดูเหมือนว่าผู้ถือบัตรอาจให้อำนาจบุคคลอื่นในการใช้บัตรเท่านั้น ถ้าการตกลงระหว่างผู้ถือบัตรกับผู้ออกบัตรเป็นความลับ และไม่สามารถให้อำนาจแก่ผู้อื่นได้ถ้าข้อตกลงนั้นห้ามกระทำการดังกล่าวไว้ และในกรณีใดๆ ที่ผู้ถือบัตรให้อำนาจบุคคลอื่นที่จะใช้บัตรนั้น ผู้ถือบัตรจะต้องชำระเงินตามที่ได้มีการใช้จ่ายผ่านบัตรไปให้แก่ผู้ออกบัตร เพราะผู้ได้รับอำนาจนั้นไม่มีความเกี่ยวข้องกับผู้ออกบัตร สุดท้ายนี้ อาจมีความสงสัยว่าการฉ้อฉลมีความ

²² Ibid., pp. 527.

หมายอย่างไร ต้องการข้อมูลเท็จที่รับรู้ได้หรือไม่ หรือ ถือว่ากระทำการทุจริตใด ๆหรือไม่ ถ้าถือเหตุผลหลัง ผู้กระทำตามเหตุผลนี้จะกระทำการฉ้อฉลต่อผู้ออกบัตร โดยการเข้าครอบครองบัตรของผู้ถือบัตรที่แท้จริงโดยทุจริต เพราะเจตนาของเขาที่จะใช้บัตรโดยไม่ต้องชำระเงินให้แก่ผู้ออกบัตรได้เกิดขึ้นแล้ว²³

ในบทสรุปนี้ หลักการในมาตรา 1644 ของ the Truth in Lending สาลตีความมาตรานี้อย่างแคบ และมีความแก้ปัญหาข้อสงสัยเพื่อเป็นประโยชน์แก่จำเลย²⁴

จากที่เราได้เห็นมีข้อสงสัยว่ามาตรานี้ครอบคลุมเฉพาะการใช้หมายเลขบัตรอย่างลำพังหรือไม่ อย่างไรก็ตาม ปัญหาสามารถเกิดขึ้นได้เมื่อมีการฉ้อฉลโดยได้รับจากหมายเลขบัตรเพียงอย่างเดียว รวมถึงการพิสูจน์เมื่อหมายเลขบัตรอาจจะได้รับมาจากหลายแห่ง ตัวอย่าง จาก sale slip จากร้านค้า หรือจากตัวผู้ถือบัตรเอง ปัญหาจะยังคงมีอยู่เมื่อผู้ถือบัตรจะละเลยต่อการใช้หมายเลขบัตร ในคดี United States v. Bice-Bey จำเลยอ้างว่ารัฐบาลล้มเหลวที่จะแสดงว่าจำเลยได้ครอบครองหมายเลขบัตรซึ่งได้มาโดยการขโมยหรือฉ้อฉล มากกว่าในลักษณะที่เป็นการกระทำตามกฎหมาย

บทบัญญัตินั้นไม่ชัดเจนว่าองค์ประกอบของนิติสัมพันธ์ที่กระทบกระเทือนต่อการค้าระหว่างมลรัฐหรือต่างประเทศ ถ้าอาชญากรได้ครอบครองบัตรเครดิตหลายใบและได้ใช้บัตรแต่ละใบในหลายนิติสัมพันธ์ ซึ่งรวมกันแล้วมีมูลค่ารวมกันแค่ 900 เหรียญสหรัฐ เป็นที่น่าสงสัยว่าการกระทำดังกล่าวนำมาซึ่งอาชญากรรมภายใต้มาตรา 1644 (a) หรือไม่ ได้มีการแสดงว่าเจ้าพนักงานสหรัฐไม่มีความพยายามที่จะดำเนินคดีกับอาชญากรหลายๆ คนซึ่งได้ทำการใช้จ่ายไม่ถึง 1,000 เหรียญสหรัฐ โดยใช้บัตรเครดิตใบเดียว ดังนั้น อาชญากรผู้ซึ่งใช้หมายเลขบัตรอย่างฉ้อฉล เมื่อรวมค่าใช้จ่ายแล้วไม่เกิน 1,000 เหรียญ และอาชญากรผู้นั้นได้ระวังไม่ให้มีการใช้จ่ายเกิน 1,000 เหรียญสหรัฐจากการใช้บัตรใบเดียวอาจจะไม่ถูกฟ้องร้อง

²³ Ibid., pp. 531-533.

²⁴ ดู คดี Callihan

ไม่ว่าบทบัญญัติหรือรายงานจากคดีได้แสดงไว้อย่างชัดเจนว่า เมื่อเราสามารถกล่าวได้ว่า บุคคลใดได้พยายามที่จะใช้ สมคบ หรือพยายามที่จะขนส่งบัตรที่ผิดกฎหมาย แต่ก็ยังเป็นการยากที่จะตัดสินว่าเมื่อไหร่จึงจะมีการพยายามขนส่งบัตรที่ผิดกฎหมายได้

มาตรา 1644 ไม่แจ้งชัดเกี่ยวกับคดีซึ่งเมื่อบุคคลที่สามได้บัตรมาจากเจ้าของเดิม อย่างไรก็ตาม James Knapp ผู้ช่วยหัวหน้าอัยการฝ่ายคดีอาญาของกระทรวงยุติธรรม กล่าวในการชี้แจงต่อรัฐสภาว่า คู่กรณีซึ่งปรากฏในนิติสัมพันธ์ซึ่งเจ้าของบัตรขายบัตรของตนให้กับบุคคลอื่น ต่อมาเจ้าของบัตรได้แจ้งว่าบัตรของเขาสูญหายหรือถูกขโมยและในเวลาเดียวกันผู้ซื้อบัตรได้ใช้บัตรในการใช้จ่ายเป็นเงินจำนวนมาก อ้างถึงคดี Kasper พฤติกรรมเช่นนี้ไม่เป็นอาชญากรรมภายใต้มาตรา 1644 เพราะเจ้าของบัตรที่แท้จริงได้รับบัตรจากผู้ออกบัตรอย่างถูกต้องตามกฎหมายและผู้ซื้อบัตรจากเจ้าของบัตรที่แท้จริงก็ครอบครองบัตรอย่างถูกต้องตามกฎหมาย²⁵

นอกจากนี้ มีการกระทำอย่างอื่นที่จะต้องมีความผิดอาญาเข้ามาควบคุมสำหรับจุดประสงค์ในการคุ้มครองบัตรเครดิต เช่น การครอบครองบัตรโดยการขโมย ปลอม ปลอมลายมือ ปลอม คัดแปลงบัตรซึ่งไม่เป็นความผิดอาญาภายใต้บทบัญญัตินี้ และยังรวมถึงการครอบครองเครื่องอุปกรณ์ที่ใช้ในการปลอม คัดแปลงหรือปลอมลายมือของบัตร ซึ่งจะได้พิจารณาต่อไป

2. ความผิดเกี่ยวกับการฉ้อฉลทางไปรษณีย์

มีความเป็นไปได้ว่าผู้ถือบัตรหรือบุคคลที่สามจะทำความผิดตามกฎหมายฉ้อฉลทางไปรษณีย์ในการกระทำที่ใช้บัตรเครดิต ความผิดนี้เกิดขึ้นเมื่อผู้บริโภคร่วมสมัครเป็นสมาชิกบัตรเครดิตแต่ให้ข้อมูลที่ไม่ถูกต้องหรือข้อมูลเท็จในใบสมัครและส่งใบสมัครนั้นทางไปรษณีย์ไปยังผู้ออกบัตร หรือเมื่อบุคคลที่สามได้รับบัตรเครดิตของผู้อื่นและใช้ทางไปรษณีย์โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของที่แท้จริงโดยลักษณะของการฉ้อฉล มาตรา 1341 แห่ง the Federal Mail Fraud Act บัญญัติว่า

²⁵ Ibid, pp. 533.

“ผู้ใดก็ตาม มีอุบายหรือที่จะทำอุบายในการทำการปลอม หรือเพื่อที่จะครอบครองเงินหรือทรัพย์สินโดยการปลอมหรือฉ้อฉล การแสดง การให้สัญญาหรือการขาย การละทิ้ง การให้ยืม แลกเปลี่ยนหรือดัดแปลง การเอาไป แจกจ่าย ให้สำหรับการใช้โดยผิดกฎหมายใดๆ ในการปลอม หรือปลอมเหรียญ หนึ่ง หลักทรัพย์ หรือสิ่งอื่นใด หรือสิ่งใดๆ ที่เป็นการแสดงถึงว่าเป็นการปลอมสิ่งดังกล่าว เพื่อจุดประสงค์ในการทำอุบายดังกล่าวหรือเพื่อที่จะพยายามทำการดังกล่าวนำไปส่งที่สำนักงานไปรษณีย์ใดๆ หรือมอบอำนาจในการฝากส่งทางไปรษณีย์ สิ่งใดก็ตามที่ถูกส่งและรับทางไปรษณีย์ ไม่ว่าสิ่งนั้นจะถูกส่งไปที่ใดก็ตามหรือส่งไปยังที่ซึ่งบุคคลผู้ส่งระบุ จะถูกปรับไม่เกิน 1,000 เหรียญสหรัฐหรือจำคุกไม่เกิน 5 ปีหรือทั้งจำทั้งปรับ”²⁶

จากการบันทึกของศาลฎีกาสหรัฐในคดี *United States v. Maze*²⁷ ว่าบทบัญญัตินี้ไม่ได้เป็นการแสดงโดยตรงว่าเป็นการฉ้อฉลบัตรเครดิต แต่โดยความหมายทั่วไปแล้วมันครอบคลุมถึงบัตรเครดิตด้วย แต่ในอีกทางหนึ่ง ในคดี *United States v. Lynn*²⁸ บทบัญญัตินี้ไม่ได้ครอบคลุมไปถึงทุกการฉ้อฉลแต่จะครอบคลุมเฉพาะการกระทำซึ่งใช้ไปรษณีย์เป็นส่วนหนึ่งของอุบายในการฉ้อฉล

จุดประสงค์ของรัฐสภาในการออกกฎหมายฉบับนี้คือ เพื่อป้องกันการบริการทางไปรษณีย์ที่จะถูกใช้โดยมีอุบายในการฉ้อฉล โดยไม่คำนึงว่าเป็นลักษณะทั่วไปแน่นอนของอุบายนั้นและไม่คำนึงถึงว่ามันเกิดขึ้น โดยการฝ่าฝืนกฎหมายของรัฐหรือไม่ ยิ่งไปกว่านั้นการลงโทษการใช้ไปรษณีย์ในการฉ้อฉลตามมาตรานี้วางอยู่บนหลักการที่ต้องการปกป้องสังคม²⁹

พิจารณาองค์ประกอบทั่วไปในการพิสูจน์ถึงการลงโทษตามบทบัญญัติการฉ้อฉลทางไปรษณีย์ ดังนี้

²⁶ 18 U.S.C., s. 1341 (1948)

²⁷ *Ibid.*, pp. 494

²⁸ United States Court of Appeals, 461 F.2d 759 (1972)

²⁹ Caminer, B. F., Comment, Credit Card Fraud: Neglected Crime., *Journal of Criminal Law and Criminology*, pp. 756-758.

1) การฉ้อฉลโดยใช้ไปรษณีย์เกี่ยวพันกับบัตรเครดิต

ประเด็นสำคัญในการตัดสินความรับผิดชอบของผู้หลอกลวง จะพิจารณาจากคำนิยามของแผนอุบายใดๆ หรือจากการที่แผนการนั้นได้สำเร็จ มี 2 หลักสำคัญที่ใช้ในการพิจารณานี้ คือ หลักที่พิจารณาในลักษณะแคบ กล่าวคือ แผนอุบายจะสิ้นสุดเมื่อผู้วางแผนอุบายนั้นได้รับสินค้าแล้ว ในขณะที่หลักที่พิจารณาในลักษณะกว้าง กล่าวคือ แผนอุบายจะดำเนินต่อไปจนกระทั่งผู้ออกบัตรส่งใบเรียกชำระเงินไปที่ผู้ถือบัตร³⁰

Narrow approach

ในคดี Parr v. United States³¹ จำเลยเป็นผู้ดูแล a Texas school board ได้ ทำการยกยอกเงินทุนสำหรับโรงเรียนในท้องถิ่นโดยใช้บัตรเครดิตซึ่งออกให้เฉพาะสำหรับโรงเรียน และบริษัทน้ำมัน ซึ่งเป็นผู้ออกบัตรได้ส่งใบเรียกชำระเงินมาที่โรงเรียนโดยทางไปรษณีย์ ผู้พิพากษา Whitaker กล่าวแทนสมาชิกทั้ง 6 ของศาลสูง ว่าบทบัญญัติการฉ้อฉลทางไปรษณีย์ (18 US Code, s.1341) จะไม่ถูกละเมิดเมื่อบริษัทน้ำมันได้ส่งใบแจ้งไปยังโรงเรียน ซึ่งเป็นเจ้าของบัตรเครดิตที่ถูกใช้โดยฉ้อฉล ทั้งนี้เพราะ แผนอุบายฉ้อฉลนั้นสำเร็จเมื่อผู้ฉ้อฉลได้รับสินค้าแล้ว ดังนั้น จึงไม่สามารถกล่าวได้ว่า การส่งทางไปรษณีย์ในคดีนี้เป็นจุดประสงค์ของแผนอุบายดังเช่นที่กฎหมายบัญญัติ คำตัดสินนี้ชี้ว่าแผนอุบายสำเร็จเมื่อจำเลยครอบครองสินค้าซึ่งถูกซื้อโดยการใช้จ่ายแล้ว เพราะไม่มีความสำคัญต่อผู้ฉ้อฉลว่าผู้ออกบัตรจะเรียกชำระเงินจากผู้ถือบัตรอย่างไรและการเรียกชำระเงินนั้นไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของแผนอุบาย

ในคดี United States v. Maze³² ศาลสูงสหรัฐได้วางหลักว่ากฎหมายเกี่ยวกับไปรษณีย์ของสหรัฐจะไม่ถูกละเมิดโดยการใช้จ่ายบัตรเครดิตของผู้อื่นโดยผิดกฎหมายของจำเลยในร้านค้าต่างมลรัฐ เป็นผลให้ sale slip ถูกส่งทางไปรษณีย์โดยร้านค้าไปที่ธนาคารและจากธนาคารไปที่ผู้ถือบัตร เพราะการส่งทางไปรษณีย์นี้ไม่เกี่ยวข้องกับแผนอุบายและ

³⁰ Sloan, A.J., *The Law and Legislation of Credit Card Use and Misuse* , pp. 35-36.

³¹ Melhem, Ahmed Al., "The Legal Regime of Payment Cards : A comparative Study between American , British and Kuwaiti Laws, With Particular to Credit Cards.", pp 497.

³² Ibid., pp. 498.

ไม่เพียงพอที่จะเป็นความผิดพลาดได้บทบัญญัตินี้ แม้ว่าแผนอุบายของผู้ฉ้อฉลจะบรรลุผลเมื่อเขาออกจากร้านค้าแล้ว ศาลอธิบายจุดประสงค์ของการส่ง sale slip จากพ่อค้าไปให้ผู้ออกบัตรทางไปรษณีย์ จากนั้นส่งต่อไปให้ผู้ถือบัตร ว่าเป็นการปรับบัญชีระหว่างร้านค้ากับธนาคารและผู้ถือบัตร

ดังนั้น ในหลักนี้จะพิจารณาว่าแผนอุบายได้สำเร็จเมื่อผู้กระทำได้รับสินค้าแล้ว การใช้ไปรษณีย์ในการส่ง sale slip ไม่เป็นส่วนประกอบของแผนอุบาย และจากคดีทั้งสองจะเห็นได้ว่าเป็นการละเลยต่อกลไกการดำเนินงานของบัตรเครดิต ซึ่งการใช้ไปรษณีย์เป็นส่วนประกอบสำคัญของระบบนี้

Wide Approach

ในคดี Adams v. United States³³ จำเลยได้รับน้ำมันเชื้อเพลิง และผลิตภัณฑ์อื่นจากสถานีบริการน้ำมัน Gulf หลายแห่งและได้ใช้บัตรเครดิตซึ่งออกให้แก่ นาย Magie โดยบริษัท Gulf และเป็นผลให้ sale slip หลายฉบับได้ถูกส่งไปที่ บริษัท Gulf Oil โดยทางไปรษณีย์ ศาลปฏิเสธที่จะเดินตามผลในคดี Parr ผู้พิพากษา Hutcheson ให้เหตุผลว่า

“ตามความเห็นของศาลเห็นว่า ปัญหาสำคัญคือ แม้ว่าการใช้ระบบไปรษณีย์จะเกี่ยวข้องกับเช่นชัดเจนข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นซึ่งทำให้การฉ้อฉลนี้เป็นไปได้หรือทำให้เกิดการฉ้อฉล และในคดีนี้ข้อสำคัญของแผนอุบายของจำเลยได้รับการสนับสนุนจากการปฏิบัติของสถานีบริการน้ำมันเหล่านั้นในการขยายวงเงินเพราะความเชื่อมั่นในบัตรเครดิตของบริษัท Gulf ผูุ้ทธรณ์ละเมิดมาตรา 1341 เพราะได้กระทำโดยการใช้บริการทางไปรษณีย์เพื่อที่จะส่ง sale slip ไปยังบริษัท Gulf Oil แผนอุบายนี้เป็นไปได้เมื่อสถานีบริการน้ำมันของ Gulf ได้ขยายวงเงิน แต่การขยายวงเงินได้รับการสนับสนุนจากสถานีบริการน้ำมันในการส่ง sale slip ไปให้บริษัท Gulf ทางไปรษณีย์เพื่อที่จะเสนอครั้งสุดท้ายไปยังผู้ถือบัตร แผนอุบายของผูุ้ทธรณ์ถูกพิจารณาอย่างมีเหตุผลเพื่อที่จะเป็นผลประโยชน์ในการค้าซึ่งใช้ต้องบริการทางไปรษณีย์ ดังนั้นการใช้บริการไปรษณีย์ที่จะส่ง sale slip เป็นการบังเอิญที่ตรงกับส่วนสำคัญของแผนอุบายนั้น ซึ่งคือการขยายเครดิต”

³³ Ibid., pp. 499.

ศาลเพิ่มเติมว่า แผนอุบายของผู้ร้องอุทธรณ์จะมีผลโดยตรงกับ ผู้ถือบัตรและผู้ออกบัตรในเวลาเดียวกัน และผู้อุทธรณ์ไม่สามารถทำการฉ้อฉลไม่ว่าต่อทั้งผู้ถือบัตร หรือผู้ออกบัตร ยกเว้นการที่ให้ sale slip ถูกส่งตามปกติโดยทางไปรษณีย์ไปยังบริษัท Gulf และ เสนอชั้นสุดท้ายต่อ Magic ซึ่งเป็นผู้ถือบัตรที่แท้จริง นอกเหนือไปจากนี้ การส่ง sale slip ด้วย ระบบไปรษณีย์บางทีอาจจะล่าช้าซึ่งเป็นผลประโยชน์ต่อแผนอุบายซึ่งการล่าช้านี้ให้โอกาสจำเลย ในการขยายเวลาการปฏิบัติงานได้อีก

ข้อแตกต่างระหว่าง หลักที่แคบใน คดี Parr กับหลักที่กว้างในคดี Adams คือ การวางหลักว่าจุดซึ่งกลอุบายนั้นสำเร็จอยู่ที่จุดใด และมีความสำคัญที่จะชี้ได้ว่า หลักที่ใช้หลักที่แคบได้ตัดสินโดยศาลสูงสหรัฐซึ่งทำให้มีความเชื่อถือมากกว่า³⁴

2) การส่งใบสมัครอันเป็นเท็จทางไปรษณีย์

เป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปว่า การส่งใบสมัครซึ่งมีข้อความเท็จทาง ไปรษณีย์จะเป็นจุดประสงค์ของการที่จะได้ครอบครองบัตรเครดิตจากผู้ออกบัตร ซึ่งเป็นการ ละเมิดบทบัญญัติการฉ้อฉลทางไปรษณีย์ ดังที่ ในคดี United States v. Stein³⁵ ศาลวางหลักว่า “หลักฐานซึ่งจำเลยให้ข้อมูลเท็จในใบสมัครเป็นสมาชิกบัตรที่ถูกส่งทางไปรษณีย์ และได้ใช้ใน เวลาต่อมาก่อให้เกิดหนี้อย่างมากมายซึ่งเมื่อไม่มีการชำระเงิน จะเป็นเหตุผลเพียงพอที่จะละเมิด บทบัญญัติการฉ้อฉลทางไปรษณีย์แล้ว” ศาลตัดสินแตกต่างจากคดี Maze ในแง่ที่การฉ้อฉลในคดี Maze ได้บรรลุผลก่อนที่จะมีการใช้บริการทางไปรษณีย์ใดๆ แต่ขณะที่คดี Stein การส่งใบสมัคร ทางไปรษณีย์เป็นส่วนหนึ่งในการก่อให้เกิดการฉ้อฉล และในคดี King v. United States³⁶ ผู้ อุทธรณ์ส่งใบสมัครเป็นสมาชิกบัตรเครดิตที่มีข้อมูลเท็จไปยังบริษัทผู้ออกบัตรหลายรายทาง ไปรษณีย์และต่อมาใช้บัตรเพื่อให้ได้รับทรัพย์สิน King อ้างคำตัดสินในคดี Maze เพื่อให้เขาพ้น โทษ ศาลปฏิเสธข้อโต้แย้งนี้ และวางหลักว่าคดีนี้การส่งไปรษณีย์เป็นขั้นตอนแรกในการดำเนินกล อุบายเพื่อให้ได้ทรัพย์สินโดยการฉ้อฉล ดังนั้น การวางหลักในคดี Maze ซึ่งเกี่ยวข้องกับการใช้ บัตรเครดิตที่ถูกขโมยไม่สามารถนำมาใช้ได้กับคดีนี้

³⁴ Ibid., pp. 502.

³⁵ Ibid., pp. 503.

³⁶ Ibid., pp. 503.

โดยภาพรวมแล้วสามารถสรุปได้ว่า ศาลสหรัฐอเมริกาเห็นว่า การส่งใบสมัครทางไปรษณีย์โดยใช้ข้อมูลปลอมหรือเป็นเท็จเพื่อที่จะให้ได้บัตรเครดิตและต่อมาใช้บัตรเพื่อที่จะได้รับทรัพย์สิน เป็นการละเมิดบทบัญญัติการฉ้อฉลโดยใช้ไปรษณีย์ อย่างไรก็ตามมีข้อขัดแย้งเกี่ยวกับการใช้บัตรที่ถูกขโมยเพื่อซื้อสินค้าหรือบริการ เป็นผลให้มีการใช้การบริการทางไปรษณีย์ในการส่ง sale slip จากร้านค้าไปยังผู้ออกบัตรและจากผู้ออกบัตรไปยังผู้ถือบัตรที่แท้จริง ข้อขัดแย้งจากการตีความความหมายของ “แผนอุบาย” ระหว่างเจ้าพนักงาน ความเห็นหนึ่ง คือ การกล่าวอ้างว่าแผนอุบายใดๆ ไม่สมบูรณ์เมื่อผู้ซื้อได้รับสินค้าแล้ว แต่จะสมบูรณ์เมื่อผู้ออกบัตรส่งใบเรียกเก็บเงินทางไปรษณีย์ให้ผู้ถือบัตรที่แท้จริงชำระเงิน ดังนั้น กรณีหลังควรจะถูกพิจารณาว่าเป็นส่วนของแผนอุบาย ความเห็นอีกฝ่ายมีว่า แผนอุบายจะสมบูรณ์เมื่อ ผู้ซื้อได้ออกจากร้านค้าและ การส่ง sale slip ทางไปรษณีย์นั้นเป็นเพียงการปรับบัญชีระหว่างร้านค้า ผู้ออกบัตร และผู้ถือบัตรที่แท้จริงเท่านั้น การกระทำดังกล่าวไม่ควรจะถูกพิจารณาว่าเป็นส่วนหนึ่งของแผนอุบาย (จากคดี United States v. Maze) และเป็นที่น่าสนใจที่พบว่าศาลไม่ได้พยายามให้คำจำกัดความที่เด่นชัดว่า ขอบเขตของ “แผนอุบาย” ในคดีเหล่านี้เป็นอย่างไร และสิ่งที่เด่นชัดเป็นหลักทั่วไปและเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อที่จะให้พนักงานอัยการสามารถรู้และหลีกเลี่ยงการเสียเวลาและการดำเนินคดีผิดพลาดได้³⁷

3. ความผิดเกี่ยวกับการฉ้อฉลโดยใช้โทรศัพท์

การใช้บัตรเครดิตในการสื่อสารระหว่างคู่กรณีที่มีส่วนร่วมในกลอุบาย มาตรา 1343 ของบทบัญญัติการฉ้อฉลโดยใช้โทรศัพท์ วิทยุหรือโทรทัศน์ อาจจะถูกละเมิดถ้าการติดต่อสื่อสารทางการค้าระหว่างมลรัฐหรือต่างประเทศ ทำขึ้นเพื่อจุดประสงค์ที่จะละเมิดด้วยกลอุบายฉ้อฉล ตัวอย่างเช่น ถ้าผู้ถือบัตรส่งสินค้าทางโทรศัพท์โดยใช้หมายเลขบัตรหรือถ้าการได้รับอนุญาตเงินจากศูนย์อนุมัติวงเงินของผู้ออกบัตรโดยทางโทรศัพท์ มาตรา 1343 บัญญัติว่า “ผู้ใดก็ตามมีอุบายหรือเจตนาที่จะสร้างอุบายหรือปลอมหรือครอบครองเงินหรือทรัพย์สินโดยใช้วิธีเท็จหรือการฉ้อฉล การให้สัญญา การถ่ายทอดหรือเป็นสาเหตุของการถ่ายทอดข้อความทางการค้าด้วยการสื่อสารทางโทรศัพท์ วิทยุหรือโทรทัศน์ ข้อความ สัญญา สัญลักษณ์ รูปภาพหรือเสียง ที่ใช้สำหรับจุดประสงค์ในการละเมิด จะมีโทษถูกปรับไม่เกิน 1,000 เหรียญสหรัฐหรือจำคุกไม่เกิน 5 ปีหรือทั้งจำทั้งปรับ”³⁸

³⁷ Ibid., pp. 505.

³⁸ 18 U.S.C., s.1343 (1956)

การที่จะลงโทษตามมาตรา 1343 ได้นั้นต้องมียุติบัตรประกอบดังนี้ ต้องเป็นอุบายหรือเจตนาที่จะครอบครองทรัพย์สินโดยการฉ้อฉล และในการที่จะละเมิดนั้น ต้องมีการสื่อสารทางการค้าระหว่างมลรัฐหรือต่างประเทศ ผ่านทางโทรศัพท์ วิทยุหรือโทรทัศน์ ดังนั้น ถ้าการสื่อสารด้วยวิธีดังกล่าวเกิดขึ้นภายในมลรัฐเดียวจะไม่ใช่ความผิดตามมาตรา 1343 และดูเหมือนว่าการสื่อสารผ่านทางโทรศัพท์ วิทยุ หรือโทรทัศน์และมาตรานี้โดยทั่วไปไม่เพียงพอที่จะครอบคลุมการพัฒนาใหม่ๆ ทางเทคโนโลยีทางการสื่อสาร จึงเห็นว่ามาตรานี้ควรจะแก้ไขโดยให้รวมถึงการสื่อสาร “โดยใช้โทรศัพท์.... หรืออุปกรณ์สื่อสารใดๆ ก็ตาม”

สามารถวางหลักว่า “ภายใต้มาตรานี้ห้ามการฉ้อฉลโดยใช้โทรศัพท์... รัฐบาลถูกเรียกร้องให้พิสูจน์ว่าจำเลยมีส่วนร่วมในการใช้โทรศัพท์ระหว่างมลรัฐ โดยจุดประสงค์ที่จะทำการละเมิด แต่ถึงแม้ว่าแผนอุบายมีจุดประสงค์ที่จะครอบครองเงินหรือทรัพย์สิน และไม่สำคัญว่าผู้ออกอุบายจะได้ครอบครองเงินหรือทรัพย์สินจริงหรือไม่ มีการวางหลักว่าในการลงโทษภายใต้มาตรานี้ พนักงานอัยการไม่จำเป็นต้องพิสูจน์ว่าแผนอุบายนั้นสำเร็จเพราะผู้เสียหายได้รับความเสียหายจากการสูญเสียหรือจำเลยได้รับทรัพย์สินของผู้เสียหายจริงหรือไม่ จุดสำคัญของความผิดคือ แผนอุบายในการฉ้อฉลและการใช้ระบบการสื่อสารระหว่างมลรัฐเพื่อจะดำเนินแผนอุบายนั้นต่อไป”³⁹

และจำเลยไม่จำเป็นต้องเป็นผู้ใช้โทรศัพท์โดยตรงเพียงแต่เขาทำให้เกิดการใช้โทรศัพท์และการใช้นั้นถึงเห็นผลได้ว่าเป็นการกระทำของเขาเอง ในคดี *United States v. Jones*⁴⁰ ซึ่งจำเลยเกี่ยวพันกับการใช้หมายเลขบัตรเครดิตในการใช้โทรทางไกล ศาลวางหลักว่า ในคดีนี้หลักฐานชี้ชัดว่าจำเลยให้หมายเลขบัตรแก่ผู้ใช้แต่ละคนให้โทรกลับมาหาตน จากหลักฐานนี้คณะลูกขุนสามารถตัดสินว่า จำเลยมีเจตนาที่จะฉ้อฉลค่าธรรมเนียมโทรศัพท์ เพราะการใช้โทรศัพท์นั้นพิสูจน์ได้ว่าเป็นผลจากแผนอุบายที่จำเลยมีส่วนร่วม หลักฐานเพียงแค่นี้จึงเพียงพอที่จะให้ตัดสินลงโทษได้ แม้ว่าจำเลยจะไม่ได้เป็นผู้ใช้โทรศัพท์ด้วยตนเองก็ตาม

³⁹ Caminer, B. F., “Comment, Credit Card Fraud: Neglected Crime”, *Journal of Criminal Law and Criminology*, pp. 752.

⁴⁰ Melhem, Ahmed Al., “The Legal Regime of Payment Cards : A comparative Study between American , British and Kuwaiti Laws, With Particular to Credit Cards.”, pp. 507.

หลักนี้ไม่สามารถจะพิสูจน์ได้เสมอไป ตัวอย่างเช่น เมื่อผู้หลอกลวงแสดงบัตรปลอมแก่ร้านค้าด้วยเจตนาที่จะซื้อเครื่องคอมพิวเตอร์ แต่โดยบังเอิญร้านค้าไม่มีสินค้ารุ่นนี้ ดังนั้นทางร้านจึงโทรไปยังสาขาอื่นในอีกเมืองหนึ่งเพื่อส่งเครื่องให้ผู้หลอกลวง การกระทำเช่นนี้ไม่ถือว่าผู้หลอกลวงมีความผิด เพราะเป็นความบังเอิญที่ร้านค้านั้นไม่มี จึงโทรไปยังสาขาอื่นในเมืองอื่นให้

เมื่อพิจารณาบทบัญญัติในกฎหมายของสหรัฐอเมริกาที่ใช้บังคับกับการกระทำทุจริตโดยใช้บัตรเครดิตแล้ว เห็นว่ากฎหมายที่นำมาใช้บังคับไม่ว่าจะเป็นมาตรา 1644 ของ Truth in Lending Act มาตรา 1341 และมาตรา 1343 ของ Mail Fraud Act และ Wire Fraud Act พบว่ากฎหมายเหล่านี้ยังไม่สามารถควบคุมการกระทำทุจริตโดยใช้บัตรเครดิตอย่างเพียงพอ มีช่องว่างของกฎหมายที่ไม่สามารถจะนำไปปรับใช้กับการกระทำทุจริตได้ จึงจำเป็นที่จะต้องมีการแก้ไขกฎหมายใหม่เข้ามาควบคุม ตามบทบัญญัติมาตรา 1644⁴¹ ที่ได้บัญญัติว่า ผู้ใดโดยเจตนา...ใช้บัตรเครดิตปลอมแปลง ปลอมลายมือ บัตรเครดิตที่สูญหายหรือถูกลักหรือเป็นบัตรเครดิตที่ได้มาโดยทุจริตในส่วนนี้ทำให้เกิดช่องว่างในมาตรานี้ คือ การที่ให้ความหมายของ การได้บัตรเครดิตมาโดยทุจริต ทำให้ไม่ครอบคลุมถึงกรณีที่ผู้ถือบัตรได้ขายบัตรเครดิตของตนให้แก่ผู้อื่น แล้วแจ้งมายังทางผู้ออกบัตรว่าบัตรเครดิตของตนหายหรือถูกลัก ในขณะที่ผู้ซื้อบัตรเครดิตจากผู้ถือบัตรได้นำบัตรที่ตนซื้อไปใช้ ผู้ที่ซื้อบัตรไปนั้นจะไม่มีความคิดตามมาตรา 1644 นี้ เพราะบัตรเครดิตที่ตนได้มาเป็นการได้มาโดยชอบ (คดี United States v. Kasper) นอกจากนั้น การครอบครองบัตรเครดิตโดยทุจริตหรือการครอบครองเครื่องมือหรืออุปกรณ์ที่ใช้ในการปลอมแปลงบัตรเครดิต ในมาตรานี้ไม่ได้บัญญัติว่าเป็นความผิด จะดำเนินคดีกับผู้ทุจริตได้ในกรณีที่ผู้ใช้บัตรเครดิตที่ได้มาโดยทุจริตในการซื้อสินค้าหรือบริการเท่านั้น และการใช้เฉพาะหมายเลขบัตรเครดิตเพียงลำพังในการทุจริตก็ไม่เป็นความผิดตามมาตรา 1644 (คดี United States v. Callihan) ในส่วนของการฉ้อฉลโดยใช้ไปรษณีย์และโทรศัพท์ นั้นสามารถควบคุมการกระทำทุจริตโดยใช้บัตรเครดิตได้เฉพาะการกระทำที่เกี่ยวข้องกับการบริการทั้ง 2 เท่านั้น เนื่องจากกฎหมายคุ้มครองไม่ให้มีการละเมิดการให้บริการทางไปรษณีย์และโทรศัพท์ ซึ่งบางกรณีเท่านั้นที่สามารถนำมาปรับใช้กับการทุจริตโดยใช้บัตรเครดิตได้ เช่น ในคดี United States v. Maze ที่ศาลตัดสินว่าการที่ร้านค้าส่ง sale slip อันเกิดจากการที่จำเลยใช้บัตรเครดิตโดยทุจริตมายังธนาคาร โดยทางไปรษณีย์ยังไม่เพียงพอที่จะถือได้ว่าจำเลยใช้การบริการไปรษณีย์เป็นส่วนหนึ่งของการใช้บัตรเครดิตโดยทุจริต การกระทำของจำเลยเป็นความผิดสำเร็จเมื่อจำเลยได้รับสินค้าหรือบริการแล้ว ในกรณีนี้ไม่ถือว่าการใช้ไปรษณีย์เป็นส่วนหนึ่งของการกระทำ

⁴¹ มาตรา 1644 (a) ฎีกาศผนวก

ทำความเข้าใจของจำเลย แต่ถ้าเป็นกรณีที่ผู้สมัครเป็นสมาชิกส่งข้อมูลอันเป็นเท็จในการสมัครทางไปรษณีย์จะเป็นความคิด จึงมีการร่างกฎหมายใหม่ขึ้นมาเพื่อปิดช่องว่างของกฎหมายที่มีอยู่

4. ความผิดภายใต้ The Credit Card Fraud Act 1984

สำหรับจุดประสงค์ในการปิดช่องว่างที่เกิดจากการตัดสินของศาลในมาตรา 1644 ของ The Truth in Lending Act รัฐสภาจึงได้ออก the Credit Card Fraud Act ในปี 1984 พระราชบัญญัตินี้รวมถึง หัวข้อที่ 5 ของ the Comprehensive Crime Control Act of 1984 มาตรา 1029⁴² ของพระราชบัญญัตินี้ได้รวมถึง การฉ้อฉลและการกระทำที่เกี่ยวข้องกับบัตรเครดิต และกำหนดขอบเขตของการเจริญและเพิ่มขึ้นของการคิดค้นการใช้บัตรที่ปลอมหรือใช้บัตรโดยปราศจากอำนาจ

ผู้ออกกฎหมายได้ปรับปรุงบทบัญญัติใหม่ให้เป็นการครอบคลุมทั่วไปและกว้างขึ้น ดังนั้นจึงจัดบัตรเครดิตเป็นอุปกรณ์ (access device) ชนิดหนึ่ง ซึ่งในบททั่วไปได้ขยายให้รวมถึงทั้งตัวบัตรเองและหมายเลขบัตร ดังนั้นจึงเป็นการแก้ไขปัญหาที่ยุ่งยากจากมาตรา 1644 ของ the Truth in Lending Act และอนุมาตรา (e) (1) ของมาตรา 1029 จำกัดความ “access device” ว่าเป็น บัตรใดๆ แผ่น รหัส หมายเลขบัญชี หรือสิ่งอื่นๆ ใดก็ตามที่สามารถใช้เข้าสู่บัญชีซึ่งสามารถใช้โดยตัวมันเองหรือใช้กับ access device อื่นๆ เพื่อที่จะครอบครองเงิน สินค้าหรือสิ่งอื่นๆ ที่มีมูลค่า หรือซึ่งสามารถนำไปใช้เพื่อที่จะโอนเงิน

การตีความข้างต้นนี้เห็นได้ชัดว่ากว้างมากและครอบคลุมไปถึงบัตร ATM รวมถึงบัตรโทรศัพท์และบัตรสำหรับถ่ายเอกสาร เนื่องจากบัตรนั้นๆ สามารถถูกนำไปใช้ด้วยตัวมันเองเพื่อให้ได้รับบริการ รัฐสภาอาจจะไม่พิจารณาว่าบัตรเหล่านั้นเป็น access device แต่ตามความหมายของ access device ที่ถูกสร้างขึ้นมาอย่างกว้างมาก ดังนั้น สามารถเห็นได้ชัดว่า บัตร ATM ไม่ต้องการความคุ้มครองเหมือนบัตรเครดิต เพราะบัตรเครดิตอาจถูกนำไปใช้โดยการปลอมลายมือชื่อของผู้ถือบัตรซึ่งในขณะที่บัตร ATM จะใช้ได้ต่อเมื่อผู้ใช้บัตรรู้ถึงรหัสประจำตัว(Personal

⁴² 18 U.S.C., s. 1029 (1984)

Identification Number) มีการกล่าวไว้ว่า รัฐสภาพยายามที่จะร่างบทบัญญัตินี้ให้เสร็จโดยเร็วเพื่อให้ the Comprehensive Crime control Act ผ่าน จึงเป็นการรีบเร่งเกินไปในการออกกฎหมายฉบับนี้⁴³

บทบัญญัตินี้ขยายขอบเขตของข้อห้ามของรัฐบาลในหลาย ๆ ทางภายใต้มาตรา 1644 ผู้ใช้บัตรเครดิตที่ได้มาอย่างฉ้อฉลอาจจะกระทำผิดได้ ในขณะที่มาตรา 1029 (a) (2) ลงโทษผู้ซึ่งรู้และมีเจตนาทุจริตในการใช้ access device โดยปราศจากอำนาจ ดังนั้น ภายใต้มาตรา 1644 จึงไม่มีการประกอบอาชญากรรมถ้าบัตรนั้นได้ครอบครองมาอย่างถูกกฎหมาย ดังนั้นการกระทำผิดจะเกิดขึ้นได้ต่อเมื่อบัตรถูกปลอม ถูกดัดแปลง ถูกปลอมลายมือ สูญหาย ถูกขโมยหรือครอบครอง โดยการฉ้อฉล อย่างไรก็ตาม ภายใต้มาตรา 1029 เป็นความผิดถ้าใช้ access device โดยปราศจากอำนาจ โดยมีเจตนาฉ้อฉล และมาตรา 1029 (3) จำกัดความคำว่า “access device ที่ปราศจากอำนาจ” ว่าเป็น “access device ใด ๆ ก็ตามซึ่งสูญหาย ถูกขโมย หมดอายุ ถูกเพิกถอน ถูกยกเลิก หรือครอบครองโดยเจตนาฉ้อฉล” การตีความนี้ยังครอบคลุมไปถึงสถานการณ์ซึ่งบัตรนั้นถูกครอบครองโดยถูกกฎหมายแต่เจ้าของบัตรมีเจตนาที่จะไม่ชำระเงินให้แก่ผู้ออกบัตร และยังคงครอบคลุมไปถึงสถานการณ์ซึ่งเจ้าของบัตรครอบครองบัตรนั้นอย่างถูกกฎหมายและไม่มีเจตนาที่จะฉ้อฉล แต่ในภายหลังผู้ออกบัตรได้เพิกถอนหรือยกเลิกบัตรนั้นและเจ้าของบัตรยังใช้บัตรอีกด้วย เจตนาฉ้อฉล และแม้กระทั่งในสถานการณ์ซึ่งบัตรนั้นหมดอายุและเจ้าของบัตรยังใช้มันอีกด้วย เจตนาฉ้อฉล

มาตรา 1029 (a)(1) การทำความผิด คือ การผลิต การใช้หรือการค้าขายของ access device หนึ่งชิ้นขึ้นไปโดยไม่คำนึงถึงยอดรวมที่ปรากฏในหนึ่งนิติสัมพันธ์ คำว่า “access device ปลอม” นั้น ถูกตีความว่า “access device ใด ๆ ซึ่งปลอม ถูกดัดแปลง หรือส่วนประกอบที่แสดงว่าเป็น access device หรือ access device ปลอม ภายใต้มาตรา 1029(e)(4) คำว่า “ผลิต” รวมถึง “การออกแบบ การดัดแปลง การจำลองหรือประกอบขึ้น” อนุมาตรา (5) บัญญัติว่า คำว่า “การค้า” หมายถึง “การเคลื่อนย้าย หรือมิฉะนั้นโอนให้บุคคลอื่น หรือได้รับความควบคุมด้วยเจตนาที่จะเคลื่อนย้ายหรือโอน”

⁴³ Caminer, B. F., “Comment, Credit Card Fraud: Neglected Crime” Journal of Criminal Law and Criminology , pp. 761.

มาตรา 1029 ยังห้ามถึงการครอบครอง access device ปลอมหรือปราศจากอำนาจ ตั้งแต่ 15 ชิ้นขึ้นไป เพราะบทบัญญัตินี้ห้ามเฉพาะการครอบครองเพียงอย่างเดียว ดังนั้น access device ในปัญหานี้จึงต้องสัมผัสได้ หมายเลขบัตรจึงไม่สามารถตกอยู่ภายใต้บทบัญญัตินี้ถ้าไม่มีการได้มาหรืออยู่ในรูปที่จับต้องได้ ตัวอย่างเช่น เมื่อหมายเลขบัตรที่ผิดกฎหมาย 15 หมายเลขถูกเขียนในกระดาษโดยจำเลย การกระทำนี้ไม่ถูกห้ามมาก่อนภายใต้มาตรา 1644 ของ the Truth in Lending Act และเป็นข้อถกเถียงว่า การกำหนดจำนวนบัตร 15 ใบนั้นสูงเกินไป ควรจะลดให้เหลือเพียง 10 ใบก็เพียงพอแล้ว⁴⁴

บทบัญญัติใหม่ได้แก้ปัญหาค่าที่เคลือบคลุมในมาตรา 1644 ที่เกี่ยวข้องกับยอดเงิน รวมทั้งหมดที่ปรากฏในนิติสัมพันธ์ซึ่งเป็นผลกระทบจากการใช้ access device โดยปราศจากอำนาจ ภายใต้มาตรา 1644 ไม่ชัดเจนว่ายอดเงินรวม 1,000 เหรียญสหรัฐจะคำนวณจากการใช้บัตรเดียวใบหรือหลายใบ ภายใต้มาตรา 1029 นี้ จำนวนเงิน 1,000 เหรียญสหรัฐอาจถูกคำนวณมาจากยอดเงินที่ปรากฏในนิติสัมพันธ์หลายรายการซึ่งเกิดจากการใช้บัตรที่ปราศจากอำนาจโดยไม่จำกัดจำนวน มาตราใหม่นี้ไม่ได้อ้างถึง “นิติสัมพันธ์” สำหรับจุดประสงค์นี้ แต่รัฐสภาได้นำเอาข้อแตกต่างระหว่าง access device ที่ปราศจากอำนาจ กับ access device ปลอมมาพิจารณา และไม่ได้กำหนดความต้องการทางการเงินในกรณีการปลอม access device การใช้หรือการค้าขายหรือผลิตผลของ access device ปลอม อาจจะเป็นการทำตามความคิดตามบทบัญญัติใหม่นี้โดยไม่คำนึงถึงยอดเงินที่เริ่มต้น เป็นที่สังเกตได้ว่าในสายตาของรัฐสภา การใช้ access device ปลอมมีอันตรายนมากกว่าการใช้ access device โดยปราศจากอำนาจ⁴⁵

นอกเหนือไปจากนี้ มาตรา 1029 (a)(4) กำหนดบทบัญญัติใหม่ทางอาญาของ การผลิต การค้าขาย การควบคุมหรือคุ้มครองของ หรือการครอบครองเครื่องมือที่ใช้ในการผลิตอุปกรณ์ ที่ถูกตีความตามมาตรา 1029 (e)(6) ว่าเป็น “อุปกรณ์ใดๆ เครื่องจักรกลใดๆ หรือการออกแบบใดๆ ที่ใช้ในการทำ access device หรือ access device ปลอม อย่างไรก็ตาม บทบัญญัติใหม่นี้

⁴⁴ Ibid., pp. 759.

⁴⁵ Melhem, Ahmed Al., “The Legal Regime of Payment Cards : A comparative Study between American , British and Kuwaiti Laws, With Particular to Credit Cards.”, pp. 541-542.

ละทิ้งการกระทำซึ่งเป็นการเคลื่อนย้ายบัตรที่ผิดกฎหมายที่จะถูกลงโทษตามมาตรา 1644 ของ The Truth in lending Act

จะเห็นได้แต่ต้นว่า องค์ประกอบหนึ่งในระบบบัตรเครดิต คือ การแสดงตนของผู้ถือบัตร ปัญหาซึ่งเกี่ยวกับการใช้บัตรอย่างผิดกฎหมายเนื่องจากการแสดงตนเท็จในการกระทำฉ้อฉลอาจเกิดขึ้นได้ ในคดี US v. Biackmon⁴⁶ วางหลักว่า the Credit Card Fraud Act 1984 ไม่เกี่ยวข้องกับการใช้บัตรโดยปราศจากอำนาจโดยการแสดงตนเท็จในการกระทำฉ้อฉล ดังนั้น จึงไม่มีการกระทำผิดภายใต้บทบัญญัตินี้ ถ้าผู้ใดทำการเบิกเงินจากเช็คที่ถูกขโมยโดยใช้บัตรเครดิตซึ่งถูกขโมยในการแสดงตน บทบัญญัติใหม่นี้ยังเพิ่มการลงโทษสำหรับการฝ่าฝืนที่เกี่ยวกับ access device และยังกำหนดถึงค่าปรับว่าจะสูงถึงสองเท่าของมูลค่าที่ได้รับมาจากการกระทำผิดนั้น ภายใต้มาตรา 1644 ค่าปรับจำกัดไว้ที่ 10,000 เหรียญสหรัฐโดยไม่คำนึงถึงมูลค่าที่ได้รับมาจากการกระทำผิด บทบัญญัติใหม่มีความแตกต่างในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการลงโทษระหว่าง การใช้ access device โดยปราศจากอำนาจและ access device ปลอม การใช้ access device โดยปราศจากอำนาจ อาจจะถูกลงโทษด้วยการปรับไม่เกิน 10,000 เหรียญสหรัฐหรือสองเท่าของมูลค่าที่ได้รับมาจากการกระทำผิดหรือจำคุกไม่เกิน 10 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ ส่วนการกระทำความผิดในกรณีของ access device ปลอม จะถูกปรับไม่เกิน 50,000 เหรียญสหรัฐหรือสองเท่าของมูลค่าที่ได้รับมาจากการกระทำผิดหรือจำคุกไม่เกิน 15 ปีหรือทั้งจำทั้งปรับ แต่ภายใต้มาตรา 1644 ไม่มีข้อแตกต่างระหว่างสองกรณีนี้

ซึ่งเห็นได้ว่าเมื่อมีการบัญญัติกฎหมายใหม่ขึ้นมาเพื่อใช้ในการควบคุมการทุจริตโดยใช้บัตรเครดิต บทบัญญัติในกฎหมายใหม่สามารถใช้ปราบปรามการทุจริตโดยใช้บัตรเครดิตได้อย่างมีประสิทธิภาพ กล่าวคือ มีการขยายความผิดไปถึงการใช้หมายเลขบัตรโดยทุจริตในการกระทำผิดโดยไม่คำนึงว่าจะมีการใช้ตัวบัตรเครดิตหรือไม่ ซึ่งในมาตรา 1644 ไม่สามารถที่จะลงโทษได้ อุดช่องว่างของกฎหมายในเรื่องของการได้มาซึ่งบัตรเครดิตโดยทุจริต ซึ่งตามมาตรา 1029 เป็นเรื่องของอุปกรณ์ที่ปราศจากอำนาจ ให้หมายความรวมถึง การได้มาโดยเจตนาที่จะฉ้อฉลด้วย มีการกำหนดโทษสำหรับผู้ผลิตบัตรเครดิตปลอม และผู้ที่มีเครื่องมือสำหรับการทำปลอมไว้ในครอบครอง นอกจากนี้ยังไม่มีกำหนดมูลค่ารวมของจำนวนเงินรวมที่ได้จากการปลอม แต่อย่างไรก็ตามกฎหมายใหม่ ไม่ได้บัญญัติขึ้นเพื่อใช้แทนมาตรา 1644 แต่เป็นการบัญญัติขึ้นเพื่ออุด

⁴⁶ Ibid., pp. 541.

ช่องว่างของมาตรา 1644 ให้หมดไป ซึ่งสามารถที่จะใช้กฎหมายฉบับนี้ดำเนินคดีกับผู้ทุจริตโดยใช้บัตรเครดิตได้อย่างมีประสิทธิภาพมากกว่ามาตรา 1644 พนักงานอัยการยังคงใช้มาตรา 1644 ในการดำเนินคดีกับร้านค้าที่ร่วมกระทำความผิด หรือผู้ที่ได้รับสิ่งของจากการใช้บัตรเครดิตที่ได้มาโดยทุจริต แต่จะใช้มาตรา 1029 ในกรณีที่มีการร่วมมือกระทำความผิด เพราะในการร่วมมือกระทำความผิดจะพิสูจน์เจตนายากกว่า

ในสหรัฐอเมริกา มีกฎหมายที่ใช้ในการควบคุมการทุจริตโดยใช้บัตรเครดิต คือ Truth in Lending Act ที่เป็นการสร้างโทษทางอาญาสำหรับผู้กระทำผิดที่ใช้บัตรเครดิตโดยทุจริต แต่ข้อบกพร่องของกฎหมายฉบับนี้ คือ การใช้เฉพาะแต่หมายเลขบัตรในการทำผิดโดยไม่ได้ใช้ตัวบัตรไม่สามารถที่จะใช้บทบัญญัติตามกฎหมายฉบับนี้ลงโทษการกระทำความผิดนี้ได้ หรือการที่สมาชิกบัตรขายบัตรของตนให้แก่ผู้อื่น และแจ้งไปที่ผู้ออกบัตรว่าบัตรหายหรือถูกฉก ในขณะเดียวกันผู้ซื้อบัตรนำบัตรไปใช้ซื้อสินค้า ผู้ซื้อบัตรไม่มีความผิดตามบทบัญญัตินี้ เพราะบัตรที่ได้มาเป็น การโดยชอบไม่ใช่เป็นการได้บัตรมาโดยทุจริต จึงมีการออก The Credit Card Fraud Act ขึ้นเพื่ออุดช่องว่างของ Truth in Lending Act กฎหมายฉบับนี้ บัญญัติให้การใช้หมายเลขบัตรเครดิตโดยทุจริตเป็นความผิด การได้มาซึ่งบัตรเครดิตโดยมีเจตนาที่จะฉ้อฉลมีความผิดเพราะเป็นอุปกรณ์ที่ปราศจากอำนาจ กำหนดโทษสำหรับผู้ผลิตบัตรเครดิตปลอม และผู้ที่มีเครื่องมือสำหรับการปลอมไว้ในครอบครอง นอกจากนี้ไม่มีการกำหนดมูลค่ารวมของจำนวนเงินรวมที่ได้จากการปลอม เพื่อให้การพิสูจน์เรื่องการปลอมบัตรเครดิตง่ายขึ้น และยังมีการใช้บทบัญญัติที่เกี่ยวกับการฉ้อฉลทางไปรษณีย์และโทรศัพท์ในการทุจริตโดยใช้บัตรเครดิต แต่อย่างไรก็ตามกฎหมายทั้งสองนี้ไม่ได้เป็นกฎหมายโดยตรงที่เกี่ยวกับการทุจริตโดยใช้บัตรเครดิต โดยตรงจึงไม่สามารถที่จะใช้ได้กับการกระทำทุจริตได้ทุกกรณี ดังนั้น เห็นได้ว่าในประเทศสหรัฐอเมริกามีการบัญญัติกฎหมายเพื่อใช้ในการควบคุมการกระทำทุจริตโดยใช้บัตรเครดิต ซึ่งสมควรที่จะนำไปศึกษาเพื่อเป็นแนวทางในการพิจารณาศึกษาเปรียบเทียบกับกฎหมายไทยต่อไป

ความผิดเกี่ยวกับการกระทำทุจริตโดยการใช้อัตราเครดิตในกฎหมายอังกฤษ

เป็นที่สังเกตได้ว่ามีความสำคัญมากต่อผู้ดำเนินธุรกิจบัตรเครดิตในการวางแผนงานที่จะจำกัดการสูญเสียจากการฉ้อฉล ประมาณได้ว่าในปี 1987 การฉ้อฉลในสหราชอาณาจักรนำความ

สูญเสียให้กับ Access และ Barclaycard โดยเฉพาะถึง 16.8 ล้านปอนด์⁴⁷ วิธีการลดปัญหาการฉ้อฉลในการใช้บัตรเครดิตที่ได้ผลอย่างหนึ่ง คือ การใช้กฎหมายอาญา มีกฎหมายทั่วไป 2 ฉบับ ที่ขยายถึงการฉ้อฉลในการใช้บัตรเครดิต คือ Theft Act 1968 และ 1978 และ Forgery and Counterfeiting Act 1981 ซึ่งจะได้พิจารณาต่อไป

1.ความผิดภายใต้ Theft Act 1968/1978

(1) ความผิดเกี่ยวกับการได้รับทรัพย์สินมาโดยการหลอกลวง ฝ่าฝืนมาตรา 5 ของ Theft Act 1968^{48 49}

มาตรา 15 บัญญัติ ดังนี้

- (1) บุคคลใดผู้ซึ่งได้รับทรัพย์สินของบุคคลอื่นโดยไม่สุจริต หลอกลวง ด้วยเจตนาที่จะไม่ต้องการให้ผู้อื่นมาเกี่ยวข้องกับทรัพย์สินนั้น จะมีความผิดถูกลงโทษจำคุกไม่เกินสิบปี
- (2) สำหรับมาตรานี้ บุคคลที่ได้รับทรัพย์สินคือ บุคคลที่ได้รับความเป็นเจ้าของความครอบครองหรือการควบคุมทรัพย์สินนั้น และการได้รับ รวมถึงการได้รับเพื่อบุคคลอื่นหรือทำให้บุคคลอื่นสามารถได้รับหรือรักษาไว้...
- (3) สำหรับมาตรานี้ การหลอกลวง หมายถึง การหลอกลวง (ไม่ว่าโดยตั้งใจหรือประมาท) โดยคำพูดหรือการกระทำซึ่งเป็นข้อเท็จจริงหรือตามกฎหมาย รวมถึงการหลอกลวงที่จะแสดงถึงเจตนาของบุคคลที่ใช้การหลอกลวงนั้นหรือบุคคลอื่นใด

ความสำคัญของความผิดตามมาตรา 15 คือ การกระทำการหลอกลวงเพื่อให้ได้มาซึ่งทรัพย์สิน หลักของการหลอกลวงตามมาตรา 15 (4) ครอบคลุมว่า คำพูดหรือการกระทำ

⁴⁷ Ibid., pp. 544.

⁴⁸ Halsbury's Laws of England, 4th ed., Vol. 11, para. 1278.

⁴⁹ Smith & Hogan, *Criminal law*, 6th ed., (Butterworths, 1988), pp. 557-558.

ซึ่งเป็นข้อเท็จจริงหรือตามกฎหมาย รวมถึง...ซึ่งแสดงถึงเจตนาของบุคคลที่ใช้การหลอกลวงนั้น หรือบุคคลอื่นใด

ผู้ใดที่ได้รับบัตรมาโดยผิดกฎหมายไม่ว่าจากผู้ออกบัตรหรือผู้ถือบัตร ต้องมีเจตนาอย่างฉาวในการกันเจ้าของบัตรถ้าเขาถูกลงโทษฐานลักทรัพย์หรือได้รับทรัพย์สินโดยการหลอกลวง ในคดี R. v. Abdullah⁵⁰ ผู้บันทึกวางหลักว่าไม่มีคดีที่จะให้คำตอบในการกล่าวหาว่าลักทรัพย์ เพราะจำเลยได้ยืนยันว่า เมื่อเขาถูกสอบถามถึงเจตนาที่จะทิ้งบัตรหลังจากใช้แล้ว 600 ปอนด์ ผู้บันทึกวิเคราะห์โดยเทียบเคียงเรื่องการนำรถไปและละทิ้งไว้ และวางหลักว่าไม่มีหลักฐานเพียงพอที่จะแสดงว่ามีเจตนาอย่างฉาวในการที่จะละทิ้ง แต่คำตัดสินคดีนี้มีอำนาจเพียงเล็กน้อย เพราะตัดสินโดยศาลล่างและการวิเคราะห์ดูเหมือนจะไม่มีน้ำหนักเท่าที่ควร เพราะบุคคลที่ลักบัตรมีเจตนาฉาวที่จะเก็บบัตรไว้นานที่สุดและใช้ประโยชน์ให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ และเมื่อเขาคาดเดาได้ว่าเขาอาจถูกจับหรือบัตรจะถูกยกเลิกได้ เขาจึงต้องทิ้งบัตรเพื่อกำจัดการตรวจค้น และยิ่งไปกว่านั้นเมื่อผู้ขโมยรถทิ้งรถหลังจากใช้แล้ว เขาคาดว่าเจ้าของรถจะมาพบรถ แต่ไม่ได้มีความคาดหมายเช่นเดียวกันเมื่อบัตรถูกลักและทิ้งไป ดังนั้นในกรณีหลังนี้ จำเลยมีเจตนาฉาวที่จะตัดความเป็นเจ้าของ และในคดี Abdullah จำเลยลงลายมือชื่อของเขานด้านหลังของบัตรเป็นการแสดงว่าเขามีเจตนาที่จะแสดงตนเป็นเจ้าของบัตร และท้ายที่สุดเห็นได้ว่า เจตนาของจำเลยชัดเจนเมื่อเขาขายบัตรที่ถูกลักหรือรับมาโดยไม่สุจริตให้แก่บุคคลอื่น และถ้าผู้บริโภครูดบัตรออกใบสมัครบัตรเครดิตเจตนาใช้ข้อมูลเท็จ ตัวอย่างเช่น แสดงถึงฐานะทางการเงิน อาจจะมีคามผิดฐานได้รับทรัพย์สิน (บัตร) โดยการหลอกลวง^{51 52} ยิ่งไปกว่านั้น ผู้ถือบัตรอาจจะถูกลงโทษตามมาตรา 15 ถ้าเขาได้รับบัตรโดยมีเจตนาที่จะไม่ชำระเงินให้แก่ผู้ออกบัตรเมื่อได้รับใบเรียกเก็บ ดังนั้น การหลอกลวงอาจจะเป็นการแสดงเจตนาของบุคคลที่ใช้การหลอกลวงนั้น และไม่มีเหตุผลว่าทำไม ความไม่ซื่อสัตย์ของเจ้าของบัตรจึงไม่ถูกพิสูจน์ในฐานะข้อเท็จจริง ดังที่มีการกล่าวไว้ว่า “ความล้มเหลวใน

⁵⁰ Melhem, Ahmed Al., “The Legal Regime of Payment Cards : A comparative Study between American , British and Kuwaiti Laws, With Particular to Credit Cards.”, pp. 546.

⁵¹ Sayer, P. E., Credit Cards and the Law:An Introduction, (London:Fourmat Publising.1988), pp. 124.

⁵² Smith, A. T H., Criminal Misuse of Cheque Cards and Credit Cards,(1978) Journal of Business Law, pp. 133.

การที่จะชำระหนี้เพียงอย่างเดียวไม่สามารถใช้พิสูจน์เจตนาไม่ซื่อสัตย์ และคณะลูกขุนจะต้องระมัดระวังในการแยกแยะระหว่างลูกหนี้ที่ไม่ซื่อสัตย์และลูกหนี้ที่ละโมภ⁵³ และเมื่อผู้ใช้บัตรโดยปราศจากอำนาจได้รับสินค้าจากร้านค้า เขาอาจมีความผิดฐานได้รับทรัพย์สินโดยการหลอกลวงฝ่าฝืน มาตรา 15⁵⁴ สำหรับความผิดที่จะเป็นการหลอกลวงจะต้องมีผลและผู้อื่น (ตัวอย่างเช่น ผู้ออกบัตรหรือพ่อค้า) ต้องขึ้นอยู่กับกระทำที่หลอกลวง ดังนั้นในคดี R v. Lambie⁵⁵ ผู้พิพากษา Roskill กล่าวว่า เป็นการแน่นอนที่ศาลต้องสามารถพิสูจน์กรณีและองค์ประกอบหนึ่งซึ่งต้องการจะถูกพิสูจน์ในกรณีนี้ และองค์ประกอบนี้เป็นผลของความไม่ซื่อสัตย์ที่แสดงออกจากจิตใจของบุคคลซึ่งผู้นั้นเป็นผู้กระทำขึ้น ดังนั้น ถ้าผู้สมัครกรอกข้อความเท็จเกี่ยวกับตัวเขา เช่น กรอกว่าเขา มีรายได้ 10,000 ปอนด์ต่อปี แต่จริงๆ แล้วมีเพียง 8,000 ปอนด์ต่อปี ถ้าในใบสมัครบัตรเครดิตที่เขากรอก การกระทำอาจไม่เป็นความผิดตามมาตรา 15 ถ้าผู้ออกบัตรจะมีการออกบัตรให้แก่ผู้สมัครถึงแม้ว่าเขาจะรู้ถึงรายได้ที่แท้จริงก็ตาม แต่สถานการณ์อาจจะแจ่มชัดน้อยลง เมื่อผู้ออกบัตรได้ให้วงเงินแก่เจ้าของบัตรมากกว่าตามที่เขาควรจะได้ซึ่งเป็นผลมาจากการหลอกลวง แม้ว่า การยืนยันข้อแตกต่างควรจะมีในระหว่างที่มีการครอบครองบัตรนั้นซึ่งสามารถใช้บัตรนั้นไปซื้อสินค้าหรือบริการและได้รับวงเงินที่สูงขึ้น และยังคงมีกรณีที่เมื่อผู้ถือบัตรได้รับบัตรเครดิตโดยปราศจากการหลอกลวง แต่การได้รับวงเงินที่สูงขึ้นเป็นกรณีที่แตกต่างไปเพราะผู้ออกบัตรสามารถเพิ่มหรือลดวงเงินเมื่อไหร่ก็ได้

2) ความผิดเกี่ยวกับการได้รับบริการโดยการหลอกลวงฝ่าฝืนมาตรา 1 ของ Theft Act 1978⁵⁶

บัตรเครดิตที่ผิดกฎหมาย (ตัวอย่าง ซึ่งเกิดจากการขโมย หรือสูญหายหรือหมดอายุ) อาจจะถูกใช้เพื่อให้ได้รับสินค้าหรือบริการ ถ้าบัตรถูกใช้เพื่อให้ได้รับสินค้าอาจจะเป็น

⁵³ Smith & Hogan, *Criminal Law*, pp. 549

⁵⁴ Samuels, A., "Credit Card and Cheque Card Frauds" *The Solicitors' Journal*, pp. 768.

⁵⁵ Smith, J.C., "Obtaining by Deception", R v Lambie, *Criminal Law Review*, (1981), pp. 712.

⁵⁶ Griew, E., *The Theft Acts*, Sweet & Maxwell, (1986), parra. 7-01 to 7-14.

การละเมิดมาตรา 15 ของ Theft Act 1968 แต่ถ้าเป็นบริการ มาตรา 1 ของ Theft Act 1978 จะนำมาใช้กับกรณีนี้

มาตรา 1 มีดังนี้

- 1) ผู้ใดซึ่งได้รับบริการมาโดยความไม่ซื่อสัตย์หลอกลวงจากบุคคลอื่นจะมีความผิด
- 2) การครอบครองบริการซึ่งบุคคลอื่นก่อให้เกิดขึ้น โดยมีผลประโยชน์จากการกระทำนั้นหรือเป็นสาเหตุหรืออนุญาตให้กระทำ หรือด้วยความเข้าใจว่าผลประโยชน์นั้นจะได้รับการชำระ

ตามมาตรา 4 ของ Theft Act 1978 การกระทำผิดจะถูกลงโทษจำคุกไม่เกินกว่า 5 ปี

ข้อความของมาตรา 1 ของ Theft Act 1978 บัณฑิตเรดิซันอยู่กับหลัก 2 ประการ คือ ประการแรก ผู้หลอกลวงอาจจะได้รับบริการโดยการหลอกลวงไม่ว่าจากทั้งผู้ออกบัตรหรือร้านค้า เมื่อผู้หลอกลวงแสดงบัตรที่ขโมยกับร้านค้าสำหรับจุดประสงค์ในการได้รับบริการ และทำให้ข้อกำหนดที่กำหนดโดยผู้ออกบัตรสมบูรณ์แล้ว และผู้ออกบัตรจะต้องชำระเงินค่าบริการที่ได้รับไปโดยผู้หลอกลวง การชำระเงินให้แก่ร้านค้าอาจพิจารณาว่าเป็นบริการที่ผู้หลอกลวงได้รับ แน่แน่นอนว่าการที่ผู้ออกบัตรจ่ายเงินให้แก่ร้านค้าไปนั้น ผู้ออกบัตรเข้าใจว่าจะได้รับการชำระคืนจากผู้ถือบัตร แต่ถ้าผู้ถือบัตรแจ้งแก่ผู้ออกบัตรว่าบัตรสูญหายและร้านค้าก็ได้รับการแจ้งเช่นกัน ผู้ออกบัตรไม่ต้องชำระเงินให้แก่ร้านค้า ผู้หลอกลวงอาจจะถูกพิจารณาได้ว่ามีความผิดฐานได้รับทรัพย์สินมาโดยการหลอกลวงจากร้านค้า เพราะร้านค้าก็เข้าใจเช่นเดียวกันว่าจะได้รับการชำระจากผู้ออกบัตรประการที่สอง คือ เป็นความผิดอาญาภายใต้มาตรา 1 ถ้าการหลอกลวงไม่มีผลชักจูงต่อคนทั่วไป ตัวอย่างเช่น ถ้า ผู้หลอกลวงแสดงบัตรที่ได้มาจากขโมยแก่ร้านค้า โดยที่ร้านค้าได้รับแจ้งจากผู้ออกบัตรว่าไม่ให้รับบัตรนั้น หรือถ้าผู้ถือบัตรแสดงบัตรหมดอายุ และร้านค้ารับบัตรนั้นเพื่อการชำระเงิน และร้านค้าส่ง sale slip ไปเรียกเก็บยังผู้ออกบัตร ผู้ออกบัตรสามารถปฏิเสธการชำระเงินให้ร้านค้าได้ กรณีเช่นนี้มีความผิดตามมาตรา 1 ของ Theft Act 1978 เพราะมาตรานี้ไม่ได้กล่าวถึงการหลอกลวงว่าต้องเป็นการหลอกลวงคนธรรมดา และคนธรรมดาอาจทำผิดได้ในบางโอกาส

3) ความคิดเกี่ยวกับการได้รับผลประโยชน์ทางการเงินโดยการหลอกลวงผ่าน
มาตรา 16 ของ Theft Act 1968⁵⁷

ความคิดเกี่ยวกับการได้รับผลประโยชน์ทางการเงินโดยการหลอกลวง มี
 บัญญัติในมาตรา 16 ของ Theft Act 1968 บัญญัติดังนี้

- (1) ผู้ใดซึ่งได้รับผลประโยชน์ทางการเงินเพื่อตัวเองหรือบุคคลอื่นโดย
 ไม่ซื่อสัตย์หลอกลวง จะถูกลงโทษไม่เกินกว่า 5 ปี
- (2) กติที่เกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ทางการเงิน ภายใต้ความหมายตาม
 มาตรานี้ กำหนดว่าบุคคลจะได้รับผลประโยชน์ในกรณี ดังนี้
 - (a) หนีสินหรือค่าใช้จ่ายใด ๆ ที่ทำให้ลดลง หรือหลีกเลี่ยงผิด
 ผ่อนทั้งหมดหรือแต่บางส่วนซึ่งทำให้ตัวเขามีความรับผิดชอบหรือ
 อาจจะต้องรับผิดชอบ(รวมถึงสิ่งที่ไม่สามารถบังคับได้ตาม
 กฎหมาย)
 - (b) การได้รับอนุญาตให้เบิกเงินเกินบัญชี

ข้อ (2) (a) ข้างต้นได้ถูกยกเลิกโดยมาตรา 5.5 ของ Theft Act 1978 และ
 แทนที่โดย (2) ที่ปรากฏข้างต้น

ในคดี Regina v. Kovacs⁵⁸ ธนาคารได้ร้องขอให้จำเลยคืนสมุดเช็คและบัตร
 รับรองเช็คของจำเลยเพราะบัญชีของจำเลยเกินวงเงิน แต่จำเลยไม่ส่งคืนและนำไปใช้ทำให้บัญชี
 เกินขึ้นไปอีก จำเลยถูกลงโทษตามมาตรา 16(1) ในหลักการที่ว่า จำเลยแสดงว่าเธอครอบครองและ
 มีสิทธิใช้เช็คและบัตรรับรองเช็คที่ยังคงใช้ได้ ศาลชี้ว่า บัตรนั้นถือว่าเป็นการรับรองโดยธนาคาร
 กับทุกๆ คน ที่ได้รับเช็คนั้นว่าธนาคารจะจ่ายเงินตามเช็ค และศาลยังวางหลักว่า ความสูญเสีย ไม่
 ได้นำความเสียหายให้กับผู้รับบัตร ในคดีนี้ร้านค้าเป็นผู้เดือดร้อนแต่ไม่ได้รับความเสียหายเนื่อง

⁵⁷ Smith & Hogan, *Criminal Law*, pp. 558-561.

⁵⁸ Melhem, Ahmed Al., "The Legal Regime of Payment Cards : A comparative
 Study between American , British and Kuwaiti Laws, With Particular to Credit Cards.", pp.
 551.

จากเขาจะได้รับการจ่ายเงินจากธนาคาร ศาลอธิบายว่า มาตรา 16(1) ไม่ได้บัญญัติไม่ว่าจะโดยพิเศษหรือโดยนัยว่าบุคคลที่ถูกหลอกต้องได้รับความเดือดร้อนจากการหลอกหลวงนั้น สิ่งที่จะต้องถูกพิสูจน์ คือ ข้อกล่าวหาจากการได้รับผลประโยชน์ทางการเงินโดยการหลอกหลวงที่เกิดจากตัวเขาเองหรือจากบุคคลอื่น และสิ่งที่จะต้องมียคือ เหตุผลที่เกี่ยวข้องระหว่างวิธีการหลอกหลวงที่ใช้กับผลประโยชน์ทางการเงินที่ได้รับ และในคดี Metropolitan Police Commissioner v. Charles⁵⁹ สภาขุนนางวิเคราะห์ถึงรายละเอียดการใช้บัตรรับรองเช็คมากขึ้น

จำเลยจ่ายเช็ค 25 ฉบับเป็นเงิน 30 ปอนด์ และใช้บัตรรับรองเช็คแต่ละใบและเกินวงเงินที่ได้ตกลงไว้กับธนาคาร จำเลยถูกกล่าวหาว่าละเมิดมาตรา 16(2)(b) ในข้อหาได้รับผลประโยชน์ทางการเงินโดยไม่ซื่อสัตย์หลอกหลวง ผลประโยชน์ที่ได้รับคือ การที่เขาได้รับอนุญาตให้เบิกเงินเกินบัญชี และการหลอกหลวงคือ เขามีอำนาจในการใช้บัตรนั้นรับรองการใช้เช็คนั้น สภาขุนนางวางหลักว่า เมื่อผู้ถือบัตร แสดงบัตรพร้อมเช็คเป็นการแสดงเกี่ยวกับเงื่อนไขของบัตร และเช็คถูกยอมรับเพื่อแลกเปลี่ยนสินค้า บริการ หรือ เงินสด นิติสัมพันธ์นี้แสดงถึงหลักฐานและหลักฐานนี้แสดงว่าผู้สั่งจ่าย ตัวเขาเองมีอำนาจระหว่างเขาและธนาคารในการใช้บัตร เพื่อที่จะรับรองว่าธนาคารจะจ่ายเงินตามเช็คนั้น ในอีกจุดหนึ่ง ผู้รับเช็ครับเช็คเนื่องจากผู้ถือบัตรมีบัตรรับรองเช็คนั้น ดังนั้น เมื่อผู้ถือบัตรได้ถอนเงินเกินบัญชีจากบัญชีของเขาโดยการ ใช้บัตรรับรองและเป็นการบังคับให้ธนาคารจ่ายเงินให้แก่ผู้รับเช็ค ผู้ถือบัตรอาจจะละเมิดมาตรา 16 ของ Theft Act อย่างไรก็ตาม มีการยืนยันว่า พนักงานอัยการจะต้องพิสูจน์ให้ได้ว่าการหลอกหลวงทำโดยผู้ถูกกล่าวหาเชื่อเชิญให้ผู้รับรับเช็คโดยมีบัตรรับรอง

ในคดี R v. Lambie⁶⁰ สภาขุนนางขยายหลักของบัตรภายใต้คดี Kovacs และ Charles เพื่อให้ใช้ได้กับบัตรเครดิต ในคดี Lambie จำเลยได้รับวงเงินจากบัตร Barclay เป็นเงิน 200 ปอนด์ และมีเงื่อนไขพิเศษว่าการใช้บัตรต้องใช้ในวงเงิน เมื่อผู้อุทธรณ์ใช้บัตรเครดิตเกินวงเงินของเธอซื้อสินค้าจำนวนเงิน 10.35 ปอนด์จากร้านค้า ทางร้านยอมรับเงื่อนไขในการซื้อสินค้า โดยใช้บัตรเครดิตและให้เธอใช้บัตรเครดิตจ่ายเงิน ในการพิจารณา พนักงานขายของที่ทำการขาย

⁵⁹ Smith, J. C., Obtaining by Deception, Metropolitan Police Commissioner v. Charles, Criminal Law Review, (1977), pp. 619

⁶⁰ Smith, J. C., Obtaining by Deception, R v. Lambie, Criminal Law Review, (1980), pp. 725-728.

นั่นกล่าวได้ว่าเธอไม่ได้คิดและไม่ได้สงสัยเกี่ยวกับบัญชีของผู้ถือบัตรกับธนาคาร เธอสนใจเพียงว่าเงื่อนไขการซื้อโดยบัตรเครดิตสมบูรณ์และทางร้านจะได้รับการชำระเงินจากธนาคาร ผู้ถือบัตรมีความผิดตามมาตรา 16 (1) ของ Theft Act สภานางตัดสินว่าเธอทำความผิดนี้ ดังนั้น ในคดีนี้สนับสนุนว่า การใช้บัตรโดยไม่สุจริตเกินกว่าวงเงินที่กำหนดโดยผู้ออกบัตรอาจจะเป็นการได้รับผลประโยชน์ทางการเงินโดยการหลอกลวงเป็นการฝ่าฝืนมาตรา 16(1) ของ Theft Act การหลอกลวง คือ การที่ผู้ถือบัตรมีอำนาจในการใช้บัตรซื้อสินค้าในขณะที่เขาไม่มีสิทธิมากไปกว่าวงเงินของเขา

ข้อสังเกตหลายข้อเกี่ยวกับคดี Lambie และการขยายหลักเกณฑ์ของบัตรรับรองเช็ค และบัตรเครดิต มีดังนี้ ประการแรก ไม่มีการจำกัดวงเงินโดยเงื่อนไขการใช้บัตรเครดิต เช่น กรณีของบัตรอเมริกันเอ็กซ์เพรส ประการที่สอง กรณีที่ผู้ออกบัตรไม่สนใจว่าผู้ถือบัตรใช้จ่ายเกินวงเงิน เช่น เมื่อเขาพิจารณาว่าผู้ถือบัตรน่าไว้วางใจและมีเครดิตที่น่าเชื่อถือ จะเป็นไปได้หรือไม่ว่าในคดี Lambie นั้น เพียงการใช้บัตรเกินวงเงินจะเป็นการกระทำที่ผิดมาตรา 16 แม้ว่าผู้ถือบัตรพิสูจน์ว่าเขามีเจตนาที่จะชำระเงินคืน และผู้ออกบัตรไม่ได้แจ้งแก่ร้านค้าว่าไม่ให้รับบัตรนั้น หรือสามารถกล่าวได้หรือไม่ว่าผู้ถือบัตรไม่ได้กระทำโดยไม่สุจริตถ้าเขามีเจตนาที่จะชำระเงินตั้งแต่โอกาสแรก สังเกตได้ว่าผู้ออกบัตรจะไม่มีความต้องการผลของมาตรา 16 หรืออ้างกรณีนี้ต่อเจ้าหน้าที่ในหลายๆ คดีเมื่อผู้ถือบัตรใช้บัตรเกินกว่าวงเงินของเขา ผู้ออกบัตรจะอ้างต่อเจ้าหน้าที่ในทันทีทันใดในกรณีของการใช้บัตรภายหลังวันหมดอายุ (โดยไม่มีการออกบัตรใหม่) หรือเมื่อบัตรนั้นถูกเพิกถอนหรือถูกยกเลิก ในกรณีนี้ไม่มีเครดิตให้สำหรับผู้ที่ไม่ได้เป็นผู้ถือบัตรแล้ว และการใช้บัตรอาจจะเท่ากับว่าเป็นการได้รับทรัพย์สินหรือบริการโดยการหลอกลวงฝ่าฝืนมาตรา 15 ของ Theft Act 1968 หรือมาตรา 1 ของ Theft Act 1978⁶¹

หรืออีกนัยหนึ่ง ถ้ามีการใช้บัตรเกินกว่าวงเงินหรือภายหลังการยกเลิกเพิกถอน และเนื่องจากผลของการที่ผู้ออกบัตรไม่ชำระเงินให้ร้านค้าไม่ว่าด้วยเหตุผลใดๆ หรือชำระเงินแต่เรียกเก็บค่าธรรมเนียม ผู้ถือบัตรอาจจะถูกกล่าวหาว่าได้รับทรัพย์สินโดยการหลอกลวงฝ่าฝืนมาตรา 15 และพยายามที่จะให้ได้รับผลประโยชน์ทางการเงินฝ่าฝืนมาตรา 16 อย่างแน่นอนใน

⁶¹ Melhem, Ahmed Al., "The Legal Regime of Payment Cards : A comparative Study between American , British and Kuwaiti Laws, With Particular to Credit Cards.", pp. 557-558.

ทุกคดีเมื่อมีความผิดฐานใช้บัตร โดยปราศจากอำนาจ ผู้ใช้จะมีความผิดฐานได้รับทรัพย์สินหรือบริการ โดยการหลอกลวง และ ไม่มีความจำเป็นสำหรับพนักงานอัยการ ในการอ้างความผิดตามมาตรา 16 อีกมาตรา⁶²

เห็นได้ว่า สภาพขนนางปรับหลักของคดี Charles ซึ่งเกี่ยวข้องกับบัตรรับรองเช็ค กับคดี Lambie ซึ่งเกี่ยวข้องกับบัตรเครดิตโดยผลที่เป็นเอกฉันท์ พื้นฐานของการตัดสินมีว่าการแสดงบัตรโดยผู้ถือบัตรต่อร้านค้า เป็นการแสดงว่าผู้ถือบัตรมีอำนาจอย่างแท้จริงในการทำสัญญากับร้านค้า ซึ่งทำในฐานะตัวแทนของธนาคารและธนาคารจะจ่ายเงินตามเมื่อแสดงหลักฐานการจ่ายนั้น⁶³

ข้อสัญญาที่เกี่ยวกับบัตรรับรองเช็คแตกต่างโดยสิ้นเชิงจากความสัมพันธ์กับบัตรเครดิต ในกรณีของบัตรรับรองเช็ค ผู้รับเช็คมีสิทธิในการได้รับชำระเงินจากธนาคารจากข้อสัญญาในบัตรรับรองเช็ค ซึ่งผู้ถือบัตรรับรองเช็คนั้นอาจถูกพิจารณาว่ามีอำนาจในการให้ธนาคารจ่ายเงินตามเช็คและจ่ายให้ผู้รับถ้าเงื่อนไขที่เกี่ยวข้องครบถ้วน และบัตรรับรองเช็คอาจจะถูกใช้กับร้านค้าใดๆ (ข้อเสนอในการจ่ายเงินตามเช็คถ้าเช็คมีการรับรองด้วยบัตรรับรองเช็คเปิดสำหรับทุกคน) และ ไม่มีความจำเป็นที่ต้องมีข้อตกลงก่อนระหว่างผู้รับเช็คที่รับรองด้วยบัตรรับรองเช็คกับธนาคาร ในอีกด้านหนึ่ง กรณีของบัตรเครดิตร้านค้ามีสิทธิในการได้รับชำระเงินจากข้อตกลงก่อนระหว่างเขาและผู้ถือบัตร ซึ่งร้านค้าตกลงที่จะมีส่วนร่วมในระบบบัตรเครดิตนั้น และร้านค้าไม่อยู่ในฐานะที่จะจ่ายเงินตามบัตร และผู้ถือบัตรไม่จำเป็นต้องรู้ถึงข้อตกลงระหว่างร้านค้ากับผู้ถือบัตร ดังนั้น ถ้าผู้ถือบัตรต้องการจะป้องกันผู้ถือบัตรจากการใช้บัตร ผู้ถือบัตรอาจจะแจ้งหมายเลขบัตรเพื่อไม่ให้ร้านค้ารับบัตรนั้น แต่ขณะที่กรณีของบัตรรับรองเช็คข้อสัญญาของธนาคารที่จะจ่ายเงินตามเช็คเปิดแก่ทุกคน และเป็นไปไม่ได้ที่จะแจ้งให้แก่ทุกคนทราบ⁶⁴

⁶² Ibid., pp.558.

⁶³ Ryder, F.R., "Banking: The Credit Card", *Journal of Business Law*, (1981), pp. 444.

⁶⁴ Kewley, A., "Dishonesty in Cheque and Credit Card Holders", *Journal of Criminal Law* (vol. 48 no. 410 1984), pp. 342

คดี Lambie ไม่สามารถใช้ในการตอบปัญหาซึ่ง เมื่อผู้ถือบัตรใช้บัตรเกินกว่าวงเงินที่กำหนดไว้ การดำเนินการของระบบบัตรเครดิตให้โอกาสผู้ถือบัตร กำหนดขอบเขตความสามารถในการชำระเงินแก่ผู้ออกบัตรตามใบเรียกเก็บ สมมุติว่า วงเงินสำหรับผู้ถือบัตรคนหนึ่งคือ 500 ปอนด์ และผู้ถือบัตรนั้นใช้บัตรของเขาในวงเงิน 499 ปอนด์ และผู้ออกบัตรได้ส่งใบเรียกเก็บเงินให้ชำระเงินในคอนสิ้นเดือน ในช่วงระยะเวลาปลอดหนี้ (ประมาณ 25 วัน) ก่อนการชำระเงิน ผู้ถือบัตรได้ใช้บัตรนั้นไปอีก 499 ปอนด์ ถือได้หรือไม่ว่าผู้ถือบัตรใช้บัตรเกินวงเงินของเขา สามารถยืนยันว่า Lambie ไม่ได้ทำผิดกฎหมายในการใช้บัตรเครดิตเกินกว่าวงเงิน ถ้าผู้ถือบัตรไม่รู้ว่าเขาได้ใช้บัตรนั้นเกินวงเงินแล้วหรือกล่าวโดยทั่วไปว่าเขาไม่มีเจตนากระทำทุจริต⁶⁵

4) การหลีกเลี่ยงความรับผิดโดยการหลอกลวง⁶⁶

มาตรา 2 ของ Theft Act 1978 บัญญัติขึ้นมาเพื่อใช้กับ รูปแบบในการหลีกเลี่ยงความรับผิดโดยการหลอกลวง 3 รูปแบบ บัญญัติว่า

(1) ...เมื่อบุคคลโดยการหลอกลวงใดๆ

- (a) ไม่สุจริตในการละหลักประกันที่จะชำระเงินที่มีอยู่ทั้งหมดหรือแต่บางส่วน ไม่ว่าจะมีความรับผิดของตนเองหรือของผู้อื่น
- (b) ด้วยเจตนาอย่างถาวรที่ละเลยการชำระเงินที่มีอยู่ทั้งหมดหรือแต่บางส่วนหรือมีเจตนาให้บุคคลอื่นทำเช่นนั้น หรือการทำทุจริตเพื่อชักจูงให้เจ้าหน้าที่หรือผู้ทำการแทนเจ้าหน้าที่ให้ยึดเวลาการชำระเงินออกไป (ไม่ว่าจะมีการผิดก่อนวันชำระเงินหรือไม่) หรือละเลยการจ่ายเงิน หรือ
- (c) การใช้วิธีการทุจริตที่จะให้พ้นจากหรือระงับความรับผิดในการชำระเงิน

⁶⁵ “Irresistible Inference of Dishonest Representation”, New Law Journal, (July 9,1981), pp. 725-726.

⁶⁶ Smith & Hogan, Criminal Law, pp. 564-568.

บุคคลนั้นจะมีความผิดตามมาตรา 2 อาจจะถูกลงโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี

ในคดี R v. Jackson⁶⁷ ศาลอุทธรณ์ (แผนกคดีอาญา) ได้ปรับใช้ มาตรา 2(1)(a) กับคดีซึ่งบัตรเครดิตที่ถูกขโมยได้นำไปใช้ที่สถานีบริการน้ำมันและได้ถูกใช้ในการชำระค่าน้ำมันและสินค้าอื่น ๆ ศาลอธิบายว่า นิติสัมพันธ์นั้นๆ ในการแสดงบัตรที่ถูกขโมยและการที่จะให้ถูกยอมรับโดยพ่อค้าผู้ซึ่ง สอบถามไปยังผู้ออกบัตรแต่ไม่ได้สอบถามบุคคลผู้ซึ่งใช้บัตรนั้น ดังนั้นหมายความว่า บุคคลนั้นได้กระทำการไม่สุจริตในการละหลักประกันของความรับผิดชอบที่มีอยู่ และดูเหมือนที่จะสามารถปรับใช้มาตรา 2(1)(a) ในคดีซึ่งบุคคลหนึ่งได้รับประทานอาหารในภัตตาคารใดก็ตามไม่ว่าคนเดียวหรือกับครอบครัวและได้ใช้บัตรซึ่งปลอม ถูกยกเลิก หมดอายุหรือถูกขโมยมาใช้ในการจ่ายเงิน และภัตตาคารแห่งนั้นก็ได้ออมรับบัตรนั้น หรือกรณีซึ่งผู้หลอกลวงได้ใช้บัตรถูกขโมยในการชำระค่าห้องพักที่โรงแรมแห่งหนึ่ง

มาตรา 2(1)(b) จะถูกปรับใช้กับการใช้บัตรโดยปราศจากอำนาจ เมื่อผู้หลอกลวงครอบครองบัตรเครดิตอย่างผิดกฎหมาย (บางครั้งอาจถูกขโมยมา) และแสดงบัตรนั้นในการชำระเงินซื้อสินค้า เขามีเจตนาอย่างถาวรที่จะละเลยความรับผิดชอบที่มีอยู่ เช่น ละเลยการจ่ายค่าสินค้า และ ทำการชักจูงให้เจ้าของบัตรผู้ซึ่งเป็นผู้ขายด้วยให้ยกเลิกการชำระเงิน ทั้งนี้โดยการทุจริตซึ่งเขาแสดงตนว่าเป็นผู้มีสิทธิในการใช้บัตร

นอกเหนือไปจากนี้ ผู้ถือบัตรอาจจะมีความผิดตามมาตรา 2(1)(b) หรือ (c) ถ้าเขาทุจริตในการที่จะหวังเหนี่ยวหรือหลีกเลี่ยงความรับผิดชอบในการชำระเงิน ตัวอย่างเช่น ถ้าผู้ถือบัตรกล่าวเท็จกับผู้ออกบัตรว่าเขาเพิ่งตกงานเพื่อเป็นจุดประสงค์ที่จะได้รับการยกเว้นที่จะชำระเงินทั้งหมดหรือบางส่วน หรืออย่างน้อยก็ทำการชักจูงผู้ออกบัตรให้ยืดระยะเวลาการชำระเงิน⁶⁸

⁶⁷ Melhem, Ahmed Al., "The Legal Regime of Payment Cards : A comparative Study between American , British and Kuwaiti Laws, With Particular to Credit Cards.", pp. 563.

⁶⁸ Sayer, P. E., "Credit Cards and Law: An Introduction" pp. 123.

5) การจัดการหรือยอมรับหลักทรัพย์อันมีมูลค่าที่ได้มาโดยการล่อลวง⁶⁹

มาตรา 20 ของ Theft Act ลงโทษการจัดการหรือยอมรับหลักทรัพย์อันมีมูลค่าที่ได้มาโดยการล่อลวง ซึ่งบัญญัติไว้ในมาตรา 20 (3) ว่า หลักฐานใดๆ ที่ ทำ เคลื่อนย้าย สละ ปลดปล่อยซึ่งสิทธิใดๆ หรือ ในหรือเหนือทรัพย์สินหรืออำนาจในการชำระเงิน หรือส่งมอบทรัพย์สินใด ๆ หรือเป็นหลักฐานในการ ทำ เคลื่อนย้าย สละ ปลดปล่อยซึ่งสิทธิใดๆ หรือการชำระเงิน หรือส่งมอบทรัพย์สินใดๆ หรือระงับซึ่งหนี้สินใดๆ

คำจำกัดความข้างต้นดูเหมือนว่าจะกว้างและสามารถที่จะรวมเอา sale slip ให้เป็นหลักฐานหรือมีอำนาจที่ใช้ในการชำระเงินหรือบางครั้งใช้เป็นหลักฐานในการระงับหนี้สินด้วย

มาตรา 20 (2) บัญญัติว่า “บุคคลใดซึ่งทุจริต ด้วยเจตนาที่จะให้ตัวเขาหรือบุคคลอื่นได้รับหรือด้วยเจตนาที่จะทำให้บุคคลอื่นสูญเสียด้วยการหลอกลวง ทำให้ได้การจัดการหลักทรัพย์ที่มีมูลค่า จะมีโทษจำคุกไม่เกิน 7 ปี และมาตรานี้จะใช้กับความสัมพันธ์ที่ทำให้ ... ทั้งหมดหรือบางส่วนของหลักทรัพย์ที่มีมูลค่าและความสัมพันธ์ในการลงลายมือหรือประทับบนกระดาษหรือวัสดุอื่นเพื่อที่จะให้สิ่งนั้นถูกทำหรือเปลี่ยนไปเพื่อใช้เกี่ยวกับสถานะซึ่งเป็นหลักทรัพย์ที่มีมูลค่า คือ การจัดการให้ได้หลักทรัพย์ที่มีมูลค่า”

กล่าวโดยทั่วไป คือ มาตรานี้ต้องการที่จะบัญญัติถึง การทุจริตโดยบุคคลซึ่งตั้งใจที่จะครอบครองหรือก่อให้เกิดความสูญเสียแก่บุคคลอื่นและโดยบุคคลซึ่งโดยการหลอกลวง ทำให้ได้การจัดการหรือรับหลักทรัพย์ที่มีมูลค่า

ในคดี R v. Beck⁷⁰ บัตรของไดเนอร์สคลับซึ่งออกให้ในอังกฤษ ได้ถูกขโมย และตกอยู่ในความครอบครองของผู้ทุจริตและเขาได้ใช้บัตรนั้นในฝรั่งเศส เพื่อที่จะซื้อสินค้าจาก

⁶⁹ Smith & Hogan, *Criminal Law*, pp. 577-578.

⁷⁰ Melhem, Ahmed Al., “The Legal Regime of Payment Cards : A comparative Study between American , British and Kuwaiti Laws, With Particular to Credit Cards.”, pp. 565-567.

ร้านค้าหลายแห่ง ซึ่งเมื่อร้านค้านั้นๆ ผู้ซึ่งกระทำการ โดยสุจริตในการรับบัตรเพื่อการใช้บัตรในการซื้อสินค้า หลังจากนั้นร้านค้าส่ง sale slip ไปเรียกเก็บในอังกฤษเพื่อที่จะขอรับการชำระเงิน และทุกๆ ที่บริษัทรู้ว่าบัตรได้ถูกขโมย บริษัทก็ยังคงต้องจ่ายเงินให้ร้านค้านั้นๆ จำเลยอุทธรณ์ในข้อหาทุจริตในการรับทรัพย์สินที่มีมูลค่า การตัดสินใจของศาลไม่ว่าการไม่มีการยอมรับจนกว่า slip นั้น จะได้รับการชำระเงินโดยผู้ออกบัตรในอังกฤษ หรือ (มีน้ำหนักมากกว่า) ซึ่งสามารถมีการจัดให้หลักทรัพย์สินที่มีมูลค่ามากกว่าหนึ่งหลักทรัพย์สินขึ้นไป ทั้งนี้เมื่อร้านค้าในฝรั่งเศสส่ง sale slip ไปที่บริษัท ไคเนอร์สคลับในฝรั่งเศส และบริษัทได้ทำการจ่ายเงินให้ร้านค้าเป็นขั้นตอนแรก เมื่อบริษัท ไคเนอร์สคลับในฝรั่งเศสส่ง sale slip นั้น ไปให้สำนักงานใหญ่ และทางสำนักงานใหญ่ได้จ่ายเงินให้กับทางฝรั่งเศสเป็นขั้นตอนที่สอง ในที่สุดเมื่อบริษัทไคเนอร์สคลับสำนักงานใหญ่ส่ง sale slip ไปให้กับบริษัทในอังกฤษการชำระเงินของบริษัทเป็นการยอมรับ sale slip ครั้งสุดท้าย ในคดีนี้ ศาลไม่ได้ตรวจสอบว่า sale slip นั้น สามารถจัดได้ว่าเป็นหลักทรัพย์สินที่มีมูลค่าได้อย่างไร และปรากฏว่าพนักงานอัยการฟ้องผู้อุทธรณ์ภายใต้ มาตรา 20 เพราะศาลอังกฤษจะไม่มีอำนาจลงโทษ การลักบัตรในต่างประเทศ การได้รับสินค้าหรือเงินโดยการหลอกลวงหรือการปลอม sale slip ในต่างประเทศ

6) ความผิดในการครอบครองสินค้าที่ถูกขโมย⁷¹

The Theft Act เพิ่มเติมข้อห้ามในการขโมยและได้รับโดยการทุจริตและการครอบครองสินค้าที่ถูกขโมยที่ได้รับมาอย่างทุจริตโดยบุคคลอื่น มาตรา 22 (1) บัญญัติว่า “บุคคลใดซึ่งครอบครองสินค้าที่ถูกขโมยถ้ารู้หรือเชื่อว่าสินค้านั้น ๆ เป็นสินค้าที่ถูกขโมยมา และเขาได้ทำทุจริตโดยรับสินค้านั้น หรือทำการทุจริตโดยให้ความช่วยเหลือในการเก็บ เคลื่อนย้าย ยักย้ายถ่ายเท หรือรับรู้โดยเป็นผลประโยชน์ต่อบุคคลอื่นหรือเขาเป็นผู้จัดการให้เหตุการณ์ข้างต้นทั้งหมดเกิดขึ้น”

มาตรานี้ครอบคลุมเกี่ยวกับสินค้าโดยอ้างถึงมาตรา 34 (2)(b) ซึ่งสินค้านั้นรวมถึงเงินและสินค้าทุกชนิด ยกเว้นที่ดินและสิ่งที่ได้มาจากที่ดินนั้น ๆ โดยการขโมย ดังนั้น บัตรเครดิตจะถูกพิจารณาว่าเป็นสินค้าและการครอบครองบัตรที่ถูกขโมยโดยทุจริตจะละเมิดมาตรา 22 นี้

⁷¹ Smith & Hogan, *Criminal Law*, pp. 615-635.

และยังคำนึงถึงความหมายของการขโมย สินค้าอาจจะถูกคำนึงในสถานะซึ่ง ถูกขโมยตามจุดประสงค์ของพระราชบัญญัตินี้ ถ้า ได้ถูกรอครอบงำโดยการขโมยซึ่งฝ่าฝืนมาตรา 1 หรือโดยทุจริต ซึ่งฝ่าฝืนมาตรา 15 หรือถ้าเหตุการณ์ตามพระราชบัญญัตินี้ได้กระทำในต่างประเทศ (a) เป็นอาชญากรรมของกฎหมายของประเทศนั้น และ (b) ซึ่งถ้าเกิดขึ้นในอังกฤษ จะ เป็นการขโมย ขู่เชิญหรือครอบงำโดยทุจริตซึ่งฝ่าฝืน มาตรา 1 มาตรา 21 หรือ 15(1)

อีกทั้งยังเกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติซึ่งบัญญัติขึ้นสำหรับการครอบครองสินค้าที่ถูกขโมยมา ซึ่งมาตรา 22 ครอบคลุมถึง (a) การรับสินค้า (b) การรักษา เคลื่อนย้าย ยักย้ายถ่ายเทหรือรับรู้ถึงสินค้าที่ถูกขโมยมานั้น เพื่อที่จะเป็นผลประโยชน์ต่อบุคคลอื่น (c) ช่วยเหลือในการกระทำตามข้อ (b) และ (d) จัดทำให้ (a), (b) หรือ (c) เกิดขึ้น บทลงโทษของมาตรา 22(2) คือ “บุคคลซึ่งมีความผิดในการครอบครองสินค้าที่ถูกขโมยมาจะถูกลงโทษจำคุกไม่เกิน 14 ปี”

7) การครอบครองบัตรเครดิตที่ผิดกฎหมาย⁷²

จุดประสงค์ที่ใช้ระงับการขโมยและการฉ้อฉลที่ได้ผล คือ การออกกฎหมายเพื่อลงโทษการครอบครองในสิ่งของซึ่งนำไปใช้หรือเกี่ยวข้องกับ การขโมยหรือการ โกงใด ๆ มาตรา 25 ของ Theft Act 1968 บัญญัติว่า (1) ผู้ที่จะมีความผิดได้เมื่อไม่ใช่ที่อยู่ของเขา และเขาได้ใช้วัตถุใด ๆ ของเขาในการก่อให้เกิดหรือเกี่ยวข้องกับ การบุกรุก ลักทรัพย์หรือการ โกง

โดยมาตรา 25 (5) “การโกง” หมายถึง ความผิดภายใต้มาตรา 15 ของ Theft Act 1968 บุคคลซึ่งมีความผิดตามมาตรา 25 จะถูกลงโทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี

มาตรานี้สามารถนำไปใช้ต่อการครอบครองโดยการปลอม เปลี่ยนแปลง แก๊ซ ปลอมแปลงบัตรเครดิต ถ้าบัตรนั้น ๆ ถูกบุคคลหนึ่งมีเจตนาที่จะนำไปใช้ เป็นการฝ่าฝืน

⁷² Ibid., pp. 611-614.

มาตรา 1 มาตรา 15 และอาจจะผิดตามมาตรา 25 ด้วย และมาตรานี้จำกัดขอบเขตในการครอบครองนอกเขตที่อยู่อาศัยของผู้ถือบัตรที่ผิดกฎหมาย⁷³

มาตรา 25(3) บัญญัติว่า เมื่อบุคคลที่ถูกดำเนินคดีภายใต้การละเมิดตามมาตรานี้ พิสูจน์ได้ว่าเขาใช้สิ่งใดๆ ซึ่งถูกทำขึ้นหรือดัดแปลงเพื่อใช้ในการโจรกรรม ขโมยหรือโกงเป็นหลักฐานแสดงว่าเขาใช้สิ่งนั้นในการกระทำความผิดดังกล่าว ดูเหมือนว่าเพียงการครอบครองบัตรปลอมนอกสถานที่อยู่ของผู้ถือบัตรอาจจะพิจารณาได้ว่าเป็นหลักฐานซึ่งเขาได้นำมาใช้สำหรับการโกง ดังนั้น จำเลยจะต้องให้คำอธิบายถึงการได้ครอบครองบัตรดังกล่าว จึงสมควรที่จะเน้นว่า บัตรที่ถูกขโมยหรือสูญหายนั้นไม่สามารถที่จะถูกใช้หรือดัดแปลงเพื่อใช้ในการฉ้อฉล

2. ความผิดภายใต้ The Forgery and Counterfeiting Act 1981

1) การปลอมบัตรหรือ sale slip และการใช้บัตรปลอมหรือ sale slip ปลอม⁷⁴

บัตรเครดิตโดยตัวเองอาจตกอยู่ภายใต้การปลอม ถ้าบุคคลผู้ทุจริตได้มาซึ่งบัตรที่ยังไม่ได้ลงลายมือชื่อและเขาได้ลงลายมือชื่อของเขาเองในบัตรนั้นด้วยจุดประสงค์ในการที่จะใช้บัตรในฐานะเจ้าของบัตร sale slip ก็อาจจะตกอยู่ภายใต้การปลอมได้ ถ้าบุคคลผู้ทำการทุจริตได้ลงลายมือชื่อโดยการลอกเลียนลายมือชื่อของผู้ถือบัตรที่แท้จริง ดังนั้น จึงเป็นการแสดงตนว่าเขาเป็นผู้ที่มีสิทธิในการใช้บัตรนั้น

ภายใต้กฎหมายของอังกฤษการปลอมบัตรหรือ sale slip ถือได้ว่าเป็นความผิด แม้ว่าผู้ปลอมไม่ได้ใช้อุปกรณ์ที่ถูกปลอมขึ้น กฎหมายบัญญัติว่าเจตนาของอาชญากรเกิดขึ้นมาตรา 1 ของ Forgery and Counterfeiting Act 1981 บัญญัติว่า “บุคคลผู้ทำความผิดฐานปลอมแปลงถ้าเขาใช้อุปกรณ์ที่ถูกปลอมขึ้นด้วยเจตนาที่จะจงใจให้ใครก็ตามยอมรับสิ่งที่เขาปลอมว่าเป็น

⁷³ Melhem, Ahmed Al., “The Legal Regime of Payment Cards : A comparative Study between American , British and Kuwaiti Laws, With Particular to Credit Cards.”, pp. 570.

⁷⁴ Smith & Hogan, Criminal Law, pp. 645-664.

ของแท้ และโดยเหตุผลของการที่จะยอมรับมันหรือไม่มันไม่ว่าด้วยการกระทำของเขาเองหรือการตัดสินใจของผู้อื่น”

บัตรหรือ sale slip ปลอมจะถูกทำด้วยจุดประสงค์ในการก่อให้เกิดเครื่องมือในการโกงโดยผู้ปลอม ด้วยเจตนาที่จะชักจูงให้บุคคลที่ 3 ยอมรับสิ่งที่ถูกปลอมขึ้นว่าเป็นของแท้ อาชญากรอาจจะปลอม sale slip เป็นจำนวนมากและขายมันให้กับร้านค้าที่สมรู้ร่วมคิด ด้วยจุดประสงค์ที่จะใช้มันไปเรียกเก็บเงินกับผู้ออกบัตร หรือ บัตรปลอมอาจจะถูกขายให้กับอาชญากรเพื่อใช้ในการครอบครองสินค้า⁷⁵ มาตรา 3 ของ 1981 Act บัญญัติว่า “เป็นความผิดของบุคคลใดที่ใช้อุปกรณ์ซึ่งเป็นและเขารู้หรือเชื่อว่าปลอม ด้วยเจตนาที่จะชักจูงให้บุคคลอื่นคิดว่าเป็นของแท้ และโดยเหตุผลซึ่งยอมรับมันหรือไม่มันไม่ว่าด้วยการกระทำของเขาเองหรือการตัดสินใจของผู้อื่น”

ในคดีของ *R. v. Abdullah*⁷⁶ จำเลยถูกฟ้องร้องนอกเหนือจากคดีอื่นอีก ในการปลอมลายมือชื่อของเขาเองว่า A. Abdullah ลงบนหลังบัตร Barclaycard ซึ่งออกให้ภรรยาของเขา ศาลเมือง Croydon ไม่ยอมรับข้อโต้แย้งซึ่งมันไม่มีคดีตัวอย่างที่ใช้ในการตอบปัญหาคดีนี้ เพราะ บัตร Barclaycard ไม่ได้เป็นเอกสารตามความหมายของมาตรา 1 ของ Forgery Act 1931 และเนื่องจากไม่สามารถที่จะกล่าวได้ว่าจะเป็นการปลอมถ้าจำเลยลงลายมือชื่อบนบัตรนั้นด้วยชื่อของเขาเอง ศาลวางหลักว่า บัตร Barclaycard เป็นเอกสารภายใต้ความหมายของ Forgery Act 1931 และสิ่งที่เป็นเท็จในเอกสารนั้น คือ ลายมือชื่อซึ่งลงโดยจำเลย ซึ่งอ้างว่าเป็นลายมือชื่อที่ได้รับอำนาจจากนาง P. Abdullah

ศูนย์วิทยพัชการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

⁷⁵ Melhem, Ahmed Al., “The Legal Regime of Payment Cards : A comparative Study between American , British and Kuwaiti Laws, With Particular to Credit Cards.”, pp. 571.

⁷⁶ Ibid., pp. 572.

2)การครอบครองบัตรเครดิตปลอมและทำหรือมีอุปกรณ์ในการทำหรือปรับปรุง
สำหรับการทำบัตรปลอม ภายใต้การควบคุมของบุคคลใดคนหนึ่ง⁷⁷

ความคิดอีกลักษณะหนึ่งที่เกี่ยวข้องต่อการปลอม ถูกบัญญัติในมาตรา 5 ของพระราชบัญญัตินี้ มาตรา 5(1) บัญญัติว่า “เป็นความผิดสำหรับบุคคลที่มีอุปกรณ์ซึ่งอยู่ภายใต้ความดูแลหรือควบคุมของเขาเองตามการปรับใช้ของมาตรานี้ ซึ่งบุคคลนั้นรู้หรือเชื่อว่าปลอม ด้วยเจตนาซึ่งเขาหรือบุคคลอื่นจะใช้สิ่งนั้นเพื่อที่จะชักจูงให้ใครก็ตามยอมรับว่าเป็นของแท้...”

ตามมาตรา 5(5)(k) อุปกรณ์ซึ่งมาตรานี้กล่าวถึง รวมถึง บัตรเครดิตด้วย แต่ sale slip ไม่ได้ถูกกล่าวถึง ดังนั้น จึงไม่มีช่องว่างที่จะต้องแก้ไข

แม้ว่า มาตรา 5(1) กล่าวถึงเฉพาะผู้ครอบครองบัตรเครดิตปลอม ด้วยจุดมุ่งหมายซึ่งเขาหรือบุคคลอื่นจะใช้มันเพื่อที่จะชักจูงให้บุคคลใด ๆ ยอมรับว่ามันเป็นของแท้ มาตรา 5(2) วางข้อห้ามที่กว้างกว่าโดยบัญญัติว่า เป็นความผิดสำหรับบุคคลที่มีอุปกรณ์อยู่ภายใต้ความดูแลหรือการควบคุมของเขาโดยปราศจากอำนาจหรือการได้รับอนุญาตซึ่งตามมาตรานี้กล่าวไว้และเขารู้ว่าหรือเชื่อว่าเป็นเท็จ

ดังนั้นเพียงแค่การครอบครองบัตรปลอมโดยรู้ว่าการกระทำดังกล่าวเป็นอาชญากรรมภายใต้มาตรานี้ก็เป็นความผิด และเพียงพอที่จะควบคุมระบบบัตรเครดิต และใช้ลงโทษบุคคลซึ่งช่วยเหลือในการปลอมนั้นได้แล้ว

มาตรา 5(3) ยังบัญญัติว่า “เป็นความผิดสำหรับบุคคลที่ทำหรือมีอุปกรณ์... ที่อยู่ในความดูแลหรือครอบครอง...ซึ่งเขารู้ว่าหรือออกแบบหรือปรับเปลี่ยนแปลงเพื่อที่จะทำอุปกรณ์ซึ่งมาตรานี้กำหนดไว้ และด้วยเจตนาที่เขาหรือบุคคลอื่นจะทำอุปกรณ์ใดซึ่งภายใต้มาตรานี้เป็นของปลอมและเขาหรือบุคคลอื่นจะใช้เครื่องมือนี้เพื่อที่จะชักจูงให้ใครก็ตามยอมรับว่าเป็นของแท้...”

⁷⁷ Smith & Hogan, Criminal Law, pp. 666-668.

เครื่องมือซึ่งอาจถูกใช้เพื่อทำบัตรปลอม รวมถึงเครื่องถ่ายเอกสารซึ่งสามารถใช้พิมพ์บัตรซึ่งเหมือนของจริงและนำไปเคลือบพลาสติก และเครื่องซิลค์สกรีนซึ่งใช้ในการทำแบบพิมพ์ของอุปกรณ์ซึ่งมีหลายสี

ไม่แจ้งชัดว่ามาตรา 5(3) ขยายขอบเขตกว้างอย่างไร ตัวอย่างเช่น เครื่องมือหนึ่งอาจจะใช้ผลิตบัตรขาว และเครื่องอื่น(เช่น เครื่องดกบัตรที่เคลื่อนย้ายได้ อาจจะใช้พิมพ์หมายเลขในบัตรเปล่า) เป็นที่สังเกตว่าเป็นไปไม่ได้ที่จะจัดทุกสิ่งที่จะสามารถใช้ในการปลอมบัตรเครดิต เพราะเครื่องถ่ายเอกสารสีอาจใช้ถ่ายเอกสารบัตรพลาสติกต้นแบบลงบนพลาสติกขาวธรรมดา อาชญากรอาจไม่ต้องทำอะไรเป็นพิเศษสำหรับการปลอมบัตรเครดิต เขาอาจจะลบตัวเลขหนึ่งหรือหลายตัวๆ ด้วยมีดและแทนที่ด้วยหมายเลขอื่น⁷⁸ และเป็นความผิดตามมาตรา 5(4) สำหรับบุคคลซึ่งทำหรือมีเครื่องมือซึ่งอยู่ในความดูแลหรือควบคุม ซึ่งสร้างขึ้นเป็นพิเศษหรือปรับปรุงเพื่อสำหรับการทำบัตรเครดิตปลอม โดยปราศจากอำนาจหรือการอนุญาต

มาตรา 6 ของพระราชบัญญัตินี้ บัญญัติว่าผู้กระทำความผิดจะมีโทษจำคุกไม่เกิน 10 ปี

3 Consumer Credit Act 1974

ในสหราชอาณาจักรบุคคลที่จะดำเนินธุรกิจออกบัตรเครดิตหรือเข้ามาเป็นสมาชิกบัตรเครดิต ควรจะต้องรู้ถึงบทบัญญัติที่มีอยู่ใน Consumer Credit Act (the CCA) The CCA เป็นบทบัญญัติที่รวมกฎหมายและคั้งนั้นจึงต้องให้ความสนใจในบทบัญญัตินี้ มาตรา 16 ของพระราชบัญญัตินี้ตีความข้อตกลงที่ยกเว้นว่ามีผลกระทบเหมือนการงานองหรือคล้ายกับนิติสัมพันธ์ที่เกี่ยวข้องกับการอยู่อาศัย พระราชบัญญัตินี้ยังแยกแยะระหว่างเครดิตซึ่งถูกจำกัดและไม่ถูกจำกัดการใช้ โดยทั่วไปเครดิตจะถูกจำกัดในการใช้ถ้าลูกหนี้ไม่มีอิสระที่จะใช้เครดิต⁷⁹ หรืออีกนัยหนึ่งถ้าการใช้หรือจุดประสงค์ของเครดิตนั้นถูกบ่งชี้ การใช้บัตรเครดิตอาจจะเป็นเครดิตที่ถูกจำกัดการใช้ ถ้า

⁷⁸ Keil, C. B., "Special Report: BankCards-Collusion, Alteration, Counterfeiting-the Fraud Toll Mounts" *ABA Banking Journal*, Sep. 1982, pp. 61-64.

⁷⁹ Diamond, A. L., "Commercial and Consumer Credit: An Introduction" (London: Butterworths, 1982), pp. 53.

บัตรนั้นถูกใช้เพื่อซื้อสินค้าหรือบริการ หรือเป็นเครดิตที่ไม่ถูกจำกัดการใช้ถ้าใช้เพื่อครอบครองเงิน
สด⁸⁰

ในมาตรา 12 กำหนดชนิดของข้อตกลง ซึ่งครอบคลุมบัตรเครดิตเช่น (a) “ข้อตกลงระหว่าง ลูกหนี้ เจ้าหนี้ ร้านค้า” ว่าเป็นข้อตกลงที่ถูกบัญญัติ... (b) ข้อตกลงบัตรเครดิตซึ่งจำกัดการใช้ซึ่งตกอยู่ภายใต้มาตรา 11 (1) (b) และถูกกระทำโดยเจ้าหนี้ภายใต้การตกลงก่อนมีสัญญาหรือพิจารณาที่จะกำหนดการกระทำที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ระหว่างเจ้าหนี้และร้านค้า⁸¹ ดูเหมือนว่าจะมีการปรับใช้เมื่อลูกค้าได้เข้ามาในสัญญากับผู้ออกบัตรเพื่อที่จะสามารถให้ลูกค้าซื้อสินค้าหรือบริการจากร้านค้าได้และเงื่อนไขคือ ผู้ออกบัตรรับประกันนิติสัมพันธ์ทางการเงิน ก็จะจ่ายเงินให้กับร้านค้าภายใต้สัญญาที่ได้มีการตกลงกันไว้ก่อนระหว่างเจ้าหนี้และร้านค้า มาตรานี้ยังครอบคลุมถึงนิติสัมพันธ์ระหว่างลูกหนี้และเจ้าหนี้ในการพิจารณาที่จะกำหนดข้อสัญญาที่จะเกิดขึ้นในอนาคตซึ่งเกิดขึ้นระหว่างเจ้าหนี้กับร้านค้าในอนาคต ทั้งนี้เพราะ ร้านค้าอาจจะเข้าร่วมในระบบบัตรเครดิตหลังจากที่ผู้ถือบัตรเข้าสู่สัญญาบัตรเครดิตกับผู้ออกบัตรซึ่งเป็นเจ้าหนี้แล้ว

ในมาตรา 83-84 ของ Consumer Credit Act ได้บัญญัติควบคุมถึงความรับผิดชอบสำหรับการใช้บัตรเครดิตโดยปราศจากอำนาจ มาตรา 83(1) ได้วางหลักการโดยทั่วไปว่า “ลูกหนี้ภายใต้ข้อตกลงที่ถูกบัญญัติจะไม่มี ความรับผิดชอบต่อเจ้าหนี้จากการสูญเสียใดๆ ซึ่งเกิดจากการใช้ประโยชน์จากเครดิตโดยบุคคลอื่นไม่ว่าโดยตรงหรือเป็นตัวแทนของลูกหนี้” ดังนั้นถ้าสัญญา ระหว่างผู้ออกบัตรและผู้ถือบัตรไม่ได้ก่อให้เกิดข้อกำหนดใดๆ เกี่ยวกับการใช้บัตรเครดิตโดยทุจริต เจ้าของบัตรจึงไม่ต้องรับผิดชอบถ้ามีการใช้บัตรนั้นโดยทุจริต อย่างไรก็ตามมาตรา 84 ได้กำหนดข้อยกเว้นของหลักทั่วไปในมาตรา 83 (1) โดยมาตรา 84(1) กำหนดว่า “มาตรา 83 ไม่ได้ป้องกันลูกหนี้ภายใต้ข้อตกลงหลักฐานแห่งสินเชื่อกจากการทำให้ถูกรับผิดชอบในการขยายความรับผิดชอบขั้นสูงถึง 50 ปอนด์ (หรือเท่ากับวงเงินถ้าน้อยกว่า 50 ปอนด์) สำหรับการสูญเสียต่อเจ้าหนี้ซึ่งเกิดจากการใช้หลักฐานแห่งสินเชื่อนั้นๆ โดยบุคคลอื่นในระหว่างระยะเวลาซึ่งเริ่มต้นจากเมื่อ

⁸⁰ Consumer Credit Act 1974, Sch 2, Part II, Example 16, and s. 18.

⁸¹ s.11(1)(b) provides that a restricted-use credit agreement is a regulated consumer credit agreement to finance a transaction between the debtor and a person (the supplier) other than the creditor.

หลักฐานแห่งสินเชื่อนั้นยกเว้นการถูกรอครอบงอมของบุคคลที่มีอำนาจใดๆ และแม้ถึงเมื่อหลักฐานแห่งสินเชื่อนั้นถูกรอครอบงอมอีกครั้งหนึ่งจากผู้มีอำนาจ”

แต่ขอบเขตของความรับผิดชอบนี้จำกัดต่อผู้ถือบัตรที่เป็นบุคคลธรรมดาและเมื่อเครดิตนั้นถูกขยายไม่เกิน 15,000 ปอนด์ และถูกขยายภายใต้ข้อตกลงสินเชื่อเพื่อการบริโภคที่บัญญัติไว้⁸² ดังนั้น แม้ว่า มาตรา 84(1) คุ้มครองผู้ถือบัตรโดยกำหนดความรับผิดชอบสูงสุดไม่เกิน 50 ปอนด์ การคุ้มครองนี้เกิดขึ้นทันที ขอบเขตของความรับผิดชอบนั้น คือ จำนวนเงินถึง 50 ปอนด์ ปรึบใช้ในระหว่างระยะเวลาเริ่มจากเมื่อ หลักฐานแห่งสินเชื่อยกเว้นที่จะเป็นการครอบงอมโดยบุคคลซึ่งได้รับมอบอำนาจใดๆ และสิ้นสุดเมื่อ หลักฐานแห่งสินเชื่อนั้นตกอยู่ภายใต้ความครอบงอมของผู้มอบอำนาจ โดยการตีความบทบัญญัตินี้โดยเคร่งครัด เจ้าของบัตรอาจจะมีความรับผิดชอบมากกว่า 50 ปอนด์ ถ้าบัตรนั้นหายและได้รับกลับอยู่ภายใต้การครอบงอมของเขามาหลายครั้ง

นอกเหนือไปจากนี้ ผู้ถือบัตรอาจจะมีความรับผิดชอบต่อจำนวนเงินทั้งหมดที่เกิดจากการซื้อขาย ถ้าบัตรนั้นถูกรอครอบงอมโดยบุคคลอื่นด้วยความรับรู้ของเขา มาตรา 84 (2) บัญญัติว่า “มาตรา 83 ไม่ได้คุ้มครองลูกหนี้ภายใต้ข้อตกลงสินเชื่อบัตรเครดิตจากการถูกทำให้รับผิดชอบต่อการขยายสำหรับการสูญเสียของเจ้าหนี้ต่อการใช้ หลักฐานแห่งสินเชื่อนั้น โดยบุคคลซึ่งทำการครอบงอมหลักฐานแห่งสินเชื่อนั้น โดยการรู้เห็นของลูกหนี้”

โดยบทบัญญัติมาตรา 83(1) ผู้ถือบัตรอาจมีความรับผิดชอบต่อเจ้าหนี้เนื่องจากความสูญเสียใดๆ ซึ่งเกิดจากการใช้บัตรโดยบุคคลอื่นโดยตรงหรือตัวแทนของลูกหนี้ แต่ดูเหมือนว่ามาตรา 84 (2) กว้างกว่าเพราะได้มีการคำนึงถึงผู้ถือบัตรเพียงแต่ได้มอบความครอบงอมของบัตรให้แก่บุคคลอื่น สามารถเห็นได้ว่าเงื่อนไขนี้ครอบคลุมไม่เพียงแต่สถานการณ์ซึ่งผู้ถือบัตรให้ผู้อื่นยืมบัตรและให้ผู้อื่นซื้อสินค้าที่เขาได้กำหนดไว้ แต่บุคคลนั้นได้ใช้บัตรเพื่อสิ่งอื่น และมาตรานี้ยังขยายไปถึงสถานการณ์ซึ่งผู้ถือบัตรให้บัตรแก่บุคคลอื่นแต่ไม่ได้อนุญาตให้ใช้เลยและบุคคลนั้นได้ใช้บัตร สถานการณ์ทั้งสองนี้ผู้ถือบัตรอาจจะมีความรับผิดชอบต่อความสูญเสียที่เกิดกับผู้ถือบัตร ดังนั้น มาตรา 84 (2) จึงเป็นข้อยกเว้นของหลักทั่วไปในมาตรา 83 และเปิดให้คู่สัญญาทำความเข้าใจที่จะตกลงจำกัดขอบเขตความรับผิดชอบของผู้ถือบัตร ถ้าผู้ถือบัตรได้ให้บุคคลอื่นครอบ

⁸² Bridge M.G., “Aspect of the Law Relating to Credit Cards in the United Kingdom and the United States”, (1977) 28 Northern Ireland Legal Quarterly, pp. 406.

ครองบัตรของเขา แต่เงื่อนไขในการใช้บัตร Access กำหนดโดยธนาคาร National Westminster ซึ่งบัญญัติว่า “ความรับผิดชอบสูงสุดของผู้ถือบัตรหลักจะเป็นจำนวนเงิน 25 ปอนด์ของธนาคารซึ่งเกิดจากการใช้บัตรโดยบุคคลที่ไม่ได้รับมอบอำนาจใด ๆ แต่ผู้ถือบัตรหลักนั้นจะมีความรับผิดชอบต่อธนาคารต่อการสูญเสียทั้งหมดซึ่งเกิดจาก Access นิตสัมพันธ์ซึ่งถูกกระทบโดยการใช้บัตรโดยบุคคลใด ๆ ก็ได้ ซึ่งได้ครอบครองบัตรภายใต้ความยินยอมของผู้ถือบัตร...”⁸³

แต่อย่างไรก็ตามผู้ออกกฎหมายได้แบ่งระยะเวลาออกเป็นสองระยะ ระยะเวลาแรกเริ่มจากตอนที่บัตรหายถึงช่วงที่รู้ว่าบัตรหาย และระยะเวลาที่สอง คือ ช่วงที่รู้ว่าบัตรหายและค้นพบโดยผู้มีอำนาจ เจ้าของบัตรนั้นอาจจะต้องรับผิดชอบต่อการใช้บัตรโดยไม่ได้มอบอำนาจในระยะเวลาที่เกิดขึ้นในช่วงแรก ส่วนในระยะเวลาที่สองผู้ถือบัตรไม่จำเป็นจะต้องรับผิดชอบใดๆทั้งสิ้น ผู้ถือบัตรนั้นมีโอกาสที่จะแจ้งการสูญหายเพื่อที่จะลดความรับผิดชอบให้เหลือไม่เกิน 50 ปอนด์⁸⁴ ดังนั้น มาตรา 84(3) บัญญัติว่า “อนุมาตรา (1) (2) จะไม่นำมาใช้กับการใช้หลักฐานแห่งสินเชื่อใดๆ หลังจากเจ้าหนี้ได้รับบอกกล่าวหรือแจ้งว่าบัตรนั้นสูญหายหรือถูกขโมย และถ้าไม่มีการแสดงแก่เจ้าหนี้ดังกล่าวผู้ถือบัตรก็ต้องรับผิดชอบในการกระทำโดยทุจริต”

การคุ้มครองผู้ถือบัตรอีกประการ คือ จำกัดขอบเขตความรับผิดชอบของผู้ถือบัตรต่อผู้ออกบัตร คือ จากมาตรา 84(1)(2) ถ้าไม่ปรากฏว่ามีชื่อที่อยู่และหมายเลขโทรศัพท์ของบุคคลที่ถูกระบุว่าจะได้รับแจ้งว่าบัตรนั้นหาย บุคคลที่ได้รับแจ้งตามที่ระบุไว้ใน (3) และในข้อตกลงหลักฐานแห่งสินเชื่อ โดยที่เงื่อนไขเหล่านี้โดยปกติจะปรากฏอยู่บนด้านหลังของบัตร การแจ้งการสูญหายอาจจะกระทำโดยวาจาหรือข้อความก็ได้ตามที่ปรากฏในมาตรา 84(3) โดยมาตรา 84(5) การแจ้งจะมีผลเมื่อได้รับรู้ และเมื่อมีการแจ้งทางวาจาและข้อตกลงนี้ยังคงต้องการอยู่ และการแจ้งนั้นไม่มีผลถ้าไม่ได้รับการยืนยันเป็นลายลักษณ์อักษรภายใน 7 วัน มาตรา 84 (8) ระบุว่าเมื่อหลักฐานแห่งสินเชื่อมากกว่า 2 ชนิดถูกใช้ในข้อตกลงหลักฐานแห่งสินเชื่อเดียว บทบัญญัติก่อนหน้านี้ของอนุมาตรานี้สามารถแยกปรับใช้กับหลักฐานแห่งสินเชื่อแต่ละชนิด ดังนั้น หัวใจสำคัญของการใช้มาตรา 84 ไม่ใช่การใช้กับข้อตกลงหลักฐานแห่งสินเชื่อแต่เป็นตัวหลักฐานแห่งสินเชื่อเอง เช่นตัวบัตรนั้น

⁸³ Melhem, A., “The Legal Regime of Payment cards: A Comparative Study between American, British and Kuwaiti Laws, With Particular to Credit Cards.”, pp. 220.

⁸⁴ Sayer, P. E., Credit Card and The Law : An Introduction., pp. 101.

สำหรับภาระหน้าที่ของการพิสูจน์ข้อกล่าวหาของผู้ออกบัตรต่อผู้ถือบัตร มาตรา 171 (4) ระบุว่า ในการกล่าวหาซึ่งถูกนำขึ้นมาโดยเจ้าหน้าที่ภายใต้ข้อตกลงหลักฐานแห่งสินเชื่อ...

(b) ถ้าลูกหนี้ถูกกล่าวหาว่าการใช้หลักฐานแห่งสินเชื่อที่ไม่ได้รับอำนาจจากเจ้าหน้าที่เป็นสิ่งที่เจ้าหน้าที่ต้องพิสูจน์ว่า

(i) การใช้นั้นได้รับอำนาจ

(ii) มีการใช้เกิดขึ้นก่อนที่เจ้าหน้าที่จะได้รับการแจ้งตามมาตรา 84 (3)

ถ้าผู้ออกบัตรนำการฟ้องร้องผู้ถือบัตรเพื่อที่จะขอให้ชดใช้จำนวนเงินที่เกิดจากการใช้บัตรและผู้ถือบัตรอ้างว่าจำนวนเงินนั้นไม่ได้เกิดขึ้นจากการซื้อโดยไม่ได้รับอำนาจ ผู้ออกบัตรจึงมีภาระหนักในการพิสูจน์ว่า การใช้บัตรนั้นได้รับมอบอำนาจอย่างถูกต้อง ซึ่งในทางปฏิบัติโดยปกติจะเป็นไปไม่ได้สำหรับเจ้าหน้าที่ที่จะพิสูจน์ว่าการใช้บัตรนั้นจะได้รับมอบอำนาจโดยลูกหนี้⁸⁵ ดังนั้น Consumer Credit Act จึงได้ปรับความคิดระหว่างความสัมพันธ์ทางกฎหมายระหว่างผู้ออกบัตรและผู้ถือบัตร เป็น ผู้ให้ยืมกับผู้ขอยืม ดังนั้นจึงตอบได้ว่าผู้ให้ยืมไม่ต้องมีความรับผิดชอบต่อผู้ขอยืม ถ้าสินค้าที่ถูกซื้อโดยผู้ขอยืมได้รับการพิสูจน์ว่าเป็นของปลอมและดังนั้นจึงไม่จำเป็นว่าผู้ขอยืมจะได้รับการคืนเงิน แต่ The Consumer Credit Act ยังยอมรับหลักการของ “ผู้ให้ยืมที่เกี่ยวข้อง” สำหรับการคุ้มครองผู้บริโภคอีกด้วย⁸⁶

มาตรา 75 ของ Consumer Credit Act บัญญัติความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่(ผู้ออกบัตร)สำหรับการละเมิดโดยการกระทำของร้านค้า ซึ่งบัญญัติว่า

(1) ถ้าลูกหนี้ ภายใต้ข้อตกลงระหว่างเจ้าหน้าที่ ลูกหนี้ และผู้ขาย ที่ตกอยู่ภายใต้มาตรา 12 (b)(c) มีความสัมพันธ์กับนิติสัมพันธ์ทางการเงินโดยข้อตกลงนี้ การเรียกร้องใดๆ ต่อผู้ขายที่เกี่ยวข้องกับการตีความผิดหรือละเมิดสัญญา ลูกหนี้ผู้นั้นมีสิทธิเรียกร้องเช่นเดียวกันต่อเจ้าหน้าที่ผู้ซึ่งผู้ขายจะเข้าร่วมอยู่ในสัญญาบัตรเครดิต

⁸⁵ Guest, A. G. and Loyd, M. G., Encyclopedia of Consumer Credit Law, Part 2, Consumer Credit Act 1974, London: Sweet & Maxwell, pp.2083.

⁸⁶ Sayer, P. E., Credit Card and The Law : An Introduction., pp. 109.

- (2) ปัญหาในข้อตกลงใดๆ ระหว่างเจ้าหนี้ ลูกหนี้ทั้งหมด เจ้าหนี้มีสิทธิที่จะเรียกค่าเสียหายจากผู้ขายสำหรับการสูญเสียโดยเจ้าหนี้พึงพอใจกับความรับผิดชอบของร้านค้าภายใต้อนุมาตรา (1) ซึ่งรวมถึงค่าใช้จ่ายทั้งหมดที่เกิดขึ้นอย่างสมเหตุสมผลในการฟ้องเรียกเรื่องเอาากับลูกหนี้ของเขา
- (3) อนุมาตรา (1) ไม่ให้นำมาปรับใช้ในการเรียกร้อง
- a) ภายใต้ข้อตกลงที่ไม่เกี่ยวกับการค้า, หรือ
 - b) ครอบคลุมถึงการเรียกร้องซึ่งเกี่ยวกับรายการเดียวซึ่งผู้ขายได้คิดราคาสินค้าไม่เกิน 100 ปอนด์หรือ มากกว่า 30,000 ปอนด์
- (4) มาตรการนี้ ไม่สามารถนำมาใช้ต่อลูกหนี้ในกรณี ที่ลูกหนี้มีส่วนในนิติสัมพันธ์อย่างสมบูรณ์เกินวงเงินที่มีหรือมีจะนั้นเป็นการฝ่าฝืนข้อตกลงใดๆ ในสัญญา

ความรับผิดชอบของเจ้าหนี้ภายใต้มาตรา 75 อาจจะถูกวางไว้แม้กระทั่งลูกหนี้ได้ใช้จ่ายเกินวงเงินที่กำหนดไว้ หรือมีจะนั้น เป็นการฝ่าฝืนข้อตกลงใด ๆ ในสัญญา อย่างไรก็ตาม ผู้ออกกฎหมายได้วางหลักข้อจำกัดทางการเงินในมาตรา 75 ซึ่งในมาตรานี้ การเรียกร้องต่อร้านค้าต้องเกี่ยวกับสินค้ารายการเดียวซึ่งร้านค้าได้คิดราคาสินค้าไว้ระหว่าง 100 ถึง 30,000 ปอนด์ ดูเหมือนว่าขอบเขตนี้จะไม่ส่งเสริมทางการเรียกดอกเบี้ยของผู้ถือบัตร เพราะ จำนวนเงิน 100 ปอนด์ ใช้กับสินค้ารายการเดียวไม่ใช่การซื้อครั้งเดียว ดังนั้น ถ้าผู้ถือบัตรซื้อสินค้าสามรายการในเวลาเดียวกันจากร้านค้าเป็นรายการละ 50 ปอนด์ ซึ่งรวมแล้ว 150 ปอนด์ เขาไม่สามารถใช้มาตรา 75 ในการอ้างได้ แต่ถ้าเขาได้ซื้อสินค้ารายการเดียวซึ่งมีมูลค่า 101 ปอนด์ เขาสามารถอ้างได้ จุดประสงค์ของมาตรา 75 คือ การคุ้มครองประชาชนซึ่งซื้อสินค้าหรือใช้เครดิตในลักษณะใดๆ ก็ได้โดยเฉพาะบัตรเครดิต (ตราใบที่ราคาซึ่งปรากฏอยู่ในนิติสัมพันธ์เดียวที่เกี่ยวข้องมีมูลค่าเกิน 100 ปอนด์ และไม่เกิน 30,000 ปอนด์) การคุ้มครองนี้จะเป็นจุดสำคัญ ซึ่งให้โอกาสต่อผู้บริโภคจะมีสิทธิทางกฎหมายต่อผู้ถือบัตรซึ่งใช้บัตรชำระค่าสินค้าหรือบริการนั้นและยังกับร้านค้าสำหรับการละเมิดสัญญาหรือการแสดงที่ผิดไปจากข้อเท็จจริง⁸⁷

⁸⁷ Professional Legal Practice: Consumer Credit Act 1974, Law society's Gazette, (Vol.90, No.2, Jan. 1993), pp. 33.

ในประเทศอังกฤษมีบทบัญญัติในการใช้ควบคุมการกระทำทุจริตโดยใช้บัตรเครดิต คือ ความผิดตาม Theft Act The, The Forgery and Counterfeiting Act และ Consumer Credit Act แต่ไม่ได้เป็นกฎหมายที่ใช้เฉพาะกับบัตรเครดิต เป็นกฎหมายโดยทั่วไปที่นำมาปรับใช้แต่เมื่อได้พิจารณาแล้วสามารถนำมาใช้ควบคุมกับอาชญากรรมบัตรเครดิตได้เกือบทุกประเภท ถ้ามีการใช้จ่ายเงินวงเงินบทบัญญัติที่มีอยู่สามารถนำมาปรับใช้ได้ คือ ความผิดตาม Theft Act คือ การได้รับผลประโยชน์ทางการเงินโดยการหลอกลวง การปลอมบัตร ปลอม sale slip รวมไปถึงการใช้บัตรปลอมและ sale slip ด้วย กำหนดให้การครอบครองบัตรเครดิตปลอมการมีเครื่องมือในการทำปลอมบัตรเครดิตมีความผิด การขโมยบัตรเครดิตมีความผิดตาม The Forgery and Counterfeiting Act และตาม Consumer Credit Act ซึ่งเป็นบทบัญญัติทั่วไปที่ใช้ควบคุมการดำเนินการด้านสินเชื่อ (credit) กล่าวคือ เป็นบทบัญญัติที่กำหนดนิติสัมพันธ์ระหว่างผู้ออกบัตร ผู้ถือบัตร และร้านค้า ให้แต่ละฝ่ายมีความรับผิดชอบกัน ไม่ว่าจะเป็นการใช้บัตรโดยปราศจากอำนาจ การจำกัดขอบเขตความรับผิดชอบของผู้ถือบัตรต่อผู้ออกบัตร

เปรียบเทียบกฎหมายสหรัฐอเมริกาและกฎหมายอังกฤษ

จากการศึกษาวิเคราะห์กฎหมายของประเทศทั้งสอง พิจารณาแล้วเห็นว่า ในประเทศทั้งสอง ได้มีการบัญญัติกฎหมายเพื่อบังคับการกระทำผิดทางอาญาของการทุจริตโดยใช้บัตรเครดิต กระจายอยู่ในกฎหมายหลายฉบับ ไม่มีกฎหมายทั้งฉบับที่ครอบคลุมการทำความผิดเกี่ยวกับการใช้บัตรเครดิตโดยเฉพาะ เนื่องจาก การกระทำทุจริตโดยใช้บัตรเครดิตเกี่ยวพันกับการกระทำหลายชนิด ดังนั้น จึงพิจารณาได้ว่าทุกความผิดที่เกิดจากการกระทำทุจริตโดยใช้บัตรเครดิตควรจะถูกนำไปพิจารณาตามกฎหมายต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง แต่อย่างไรก็ตาม กฎหมายของสหรัฐอเมริกายังมีกฎหมายที่เป็นเรื่องเกี่ยวข้องโดยตรงเป็นพิเศษกับความผิดที่ใช้กับการทุจริตโดยใช้บัตรเครดิต เช่น the Credit Card Fraud Act 1984 แต่หลักการของกฎหมายอังกฤษจะพยายามปรับใช้กฎหมายความผิดโดยทั่วไปกับการกระทำที่เกี่ยวข้องกับบัตรเครดิต เช่น Theft Act 1968

ความแตกต่างของแนวความคิดนำไปสู่การดำเนินการที่ต่างกัน ในสหรัฐอเมริกาไม่ต้องการองค์ประกอบว่าผู้เสียหายจะถูกหลอกลวงจริงหรือไม่ แต่ต้องมีการกระทำทุจริตที่สามารถทำการหลอกลวงผู้เสียหายได้ สำหรับในอังกฤษการหลอกลวงผู้เสียหายเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องเกิดขึ้น ตัวอย่างเช่น การแสดงเท็จต้องเป็นการหลอกลวงผู้เสียหายและทำให้จำเลยได้รับทรัพย์สินไป ถ้ามี

เพียงการหลอกลวงแต่ผู้เสียหายไม่ถูกหลอกลวงไม่ได้ให้ทรัพย์สินไป ผู้หลอกลวงจะมีความผิดฐานพยายามเพื่อให้ได้ทรัพย์สินโดยการหลอกลวงเท่านั้น

และการใช้จ่ายเงินไม่เป็นความผิดอาญาตามกฎหมายสหรัฐอเมริกา แต่ในอังกฤษจะมีความผิดฐานได้รับทรัพย์สินโดยการหลอกลวง และการครอบครองบัตรเครดิตโดยทุจริตเพียงอย่างเดียวก็อาจจะผิดกฎหมายแล้ว แต่ในสหรัฐอเมริกาต้องครอบครองบัตรโดยปราศจากอำนาจอย่างน้อย 15 ใบจึงจะมีความผิด และในอังกฤษการใช้หมายเลขบัตรโดยทุจริตในการซื้อสินค้าทางโทรศัพท์ ยังไม่มีคดีปรากฏในปัจจุบัน ดูเหมือนว่าการกระทำนี้จะถูกลงโทษภายใต้ มาตรา 16 ของ Theft Act 1968⁸⁸ นอกจากนี้ กฎหมายทั้งสองประเทศสามารถใช้ควบคุมการปลอมแปลงบัตรเครดิต การมีเครื่องมือในการปลอมบัตรเครดิต การครอบครองบัตรเครดิตปลอม อย่างมีประสิทธิภาพ

นอกเหนือไปจากนี้ในสหรัฐอเมริกายังมีบทบัญญัติเกี่ยวกับการฉ้อฉลโดยใช้ไปรษณีย์และโทรศัพท์ ซึ่งปรับใช้กับการกระทำทุจริตโดยใช้บัตรเครดิตร่วมกับการสื่อสารทางไปรษณีย์และโทรศัพท์ เช่น การฉ้อฉลโดยใช้บัตรเครดิตสั่งซื้อสินค้าทางไปรษณีย์หรือโทรศัพท์ หรือการใช้บัตรเครดิตโทรศัพท์ หรือการส่งใบสมัครที่ให้ข้อมูลเท็จทางไปรษณีย์ หรือการส่ง sale slip มาเรียกเก็บทางไปรษณีย์ ซึ่งในประเทศอังกฤษไม่มีกฎหมายควบคุมการทำความผิดในลักษณะนี้จะปรับใช้โดยนำเอาเรื่องความผิดฐานได้รับทรัพย์สินโดยหลอกลวงมาลงโทษความผิดที่เกิดขึ้น

จากที่ได้วิเคราะห์กฎหมายทั้งสองประเทศแล้วพบว่า บทบัญญัติที่ใช้ในการควบคุมการกระทำทุจริตโดยใช้บัตรเครดิตยังคงมีข้อบกพร่องบ้าง แต่สามารถใช้ควบคุมอาชญากรรมบัตรเครดิตได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงเห็นสมควรที่จะนำมาเป็นแนวทางในการศึกษาวิเคราะห์และเปรียบเทียบกับกฎหมายประเทศไทยต่อไป

⁸⁸ Melhem, Ahmed Al., "The Legal Regime of Payment Card: A Comparative Study Between American, British and Kuwaiti Laws, With Particular Reference to Credit Cards" pp. 578-579.

กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการกระทำทุจริตโดยใช้บัตรเครดิตในประเทศไทย

การทุจริตโดยใช้บัตรเครดิตในปัจจุบันเป็นปัญหาที่กระทบกระเทือนต่อระบบเศรษฐกิจ และสังคมก่อให้เกิดผลเสียหายทางการเงินอย่างมหาศาล เนื่องจากในปัจจุบันบัตรเครดิตได้รับความนิยมนำมาใช้กันอย่างแพร่หลาย ดังนั้น การควบคุมบัตรเครดิตจึงเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็น เพราะหากไม่มีมาตรการควบคุมบัตรเครดิตที่ดีแล้วอาจมีผลทำให้คุณภาพของบัตรเครดิตลดลง เมื่อได้ศึกษาถึงรูปแบบและลักษณะการกระทำทุจริตโดยใช้บัตรเครดิตในต่างประเทศแล้ว ในส่วนนี้จะได้ศึกษาถึงฐานความผิดตามกฎหมายของประเทศไทยที่มีอยู่ในปัจจุบันในการคุ้มครองประชาชนและควบคุมการกระทำทุจริตโดยใช้บัตรเครดิต

1. ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ปัญหาการทุจริตโดยใช้บัตรเครดิตนั้นเป็นสัญญาทางแพ่ง กล่าวคือ เป็นสัญญาที่เกิดขึ้นจากความไว้วางใจในตัวบุคคลคำนึงถึงคุณสมบัติของบุคคลในการทำสัญญา สัญญาบัตรเครดิตเป็นสัญญาเฉพาะตัวผู้สมัครเท่านั้น ผู้ถือบัตรเป็นผู้ที่มีสิทธิใช้บัตรเครดิตที่ออกให้กับตนได้เพียงผู้เดียว และจะต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการใช้จ่ายผ่านบัตรให้กับสถาบันผู้ออกบัตรในการชำระเงินให้กับร้านค้าไปก่อนและเมื่อมีบุคคลอื่นนำบัตรเครดิตไปใช้โดยปราศจากอำนาจไม่ว่าจะเป็นการลักบัตร การที่ผู้ถือบัตรทำบัตรสูญหายและมีผู้อื่นนำไปใช้ย่อมถือว่าเป็นการทำละเมิด ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 420⁸⁹ เนื่องจากความเสียหายที่เกิดจากการใช้บัตรโดยปราศจากอำนาจเป็นผลโดยตรงที่เกิดจากการละเมิดของผู้โมขบัตรเครดิต ฉะนั้น ผู้โมขบัตรเครดิตจึงต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อการนั้น เพราะเมื่อมีการนำบัตรเครดิตไปใช้และร้านค้าหรือสถานบริการที่รับบัตรหลงเชื่อว่าเป็นผู้มีอำนาจใช้จริงจึงยอมมอบสินค้าหรือบริการให้แก่ผู้โมขบัตร และเมื่อร้านค้านำใบบันทึกไปเรียกเก็บเงินกับผู้ออกบัตร ผู้ออกบัตรจะต้องชำระเงินให้แก่ร้านค้าและเมื่อผู้ออกบัตรชำระเงินไปแล้วจึงออกไปเรียกเก็บมาเก็บยังผู้ถือบัตรที่แท้จริง ถ้าในกรณีที่ผู้ถือบัตรได้แจ้งถึงการสูญหายไว้แล้วก็ไม่ต้องรับผิดชอบ ดังนั้น ผู้โมขบัตรเครดิตจึงต้องรับผิดชอบต่อบริษัทผู้ออกบัตร และถ้าผู้ออกบัตรได้แจ้งแก่ร้านค้าให้ทราบถึงบัตรที่ถูกยกเลิกแล้ว และร้าน

⁸⁹ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 420 ผู้ใดจงใจหรือประมาทเลินเล่อทำต่อบุคคลอื่นโดยผิดกฎหมายให้เขาเสียหายถึงชีวิตก็ดี แก่ร่างกายก็ดี อนามัยก็ดี เสรีภาพก็ดี ทรัพย์สินหรือสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใดก็ดี ท่านว่าผู้นั้นทำละเมิดจำต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อการนั้น

ค้ายังรับบัตรนั้นอีก ผู้ออกบัตรก็ไม่จำเป็นต้องชำระเงินให้แก่ร้านค้าจึงเป็นเรื่องของร้านค้าที่จะเรียกร้องกับผู้ซื้อมือโดยตรง ซึ่งในเรื่องของการปลอมแปลงบัตร ผู้ปลอมแปลงบัตรก็ต้องรับผิดชอบในเรื่องละเมิดเช่นเดียวกัน และในกรณีการไม่ชำระเงินเมื่อมีการใช้จ่ายผ่านบัตรเครดิตก็เป็นไปตามบทบัญญัติในเรื่องนี้ เมื่อมีสัญญาที่ต้องปฏิบัติตามสัญญาให้ถูกต้องทั้งสองฝ่าย ถ้ามีฝ่ายใดผิดสัญญาที่ต้องมีความรับผิดชอบเนื่องจากการผิดสัญญา ในกรณีของการไม่ชำระเงินตามการใช้จ่ายผ่านบัตรนั้น

ตามสัญญาบัตรเครดิตในปัจจุบัน ผู้ประกอบการบัตรเครดิตมักจะระบุข้อกำหนดไว้ในสัญญาว่าสามารถที่จะคิดดอกเบี้ยจากการชำระเงินล่าช้าได้ และถ้าผู้ถือบัตรมีเจตนาที่จะไม่ชำระเงินตามการใช้จ่ายผ่านบัตรเครดิตทั้งหมด กฎหมายที่ควบคุม คือ กฎหมายในส่วนแพ่ง กล่าวคือ มีความสามารถที่จะปฏิบัติต่อบริษัทผู้ถือบัตรได้เพียงแจ้งให้ชำระหนี้ที่ค้างชำระพร้อมดอกเบี้ยที่สามารถเรียกได้ตามที่ได้กำหนดไว้ และถ้ายังไม่มีการชำระขั้นต่อไป คือ นำเรื่องฟ้องศาล ยึดทรัพย์และยึดบัตรในที่สุด⁹⁰ และเมื่อมีการเรียกให้ชำระเงินตามใบเรียกเก็บเงินแล้ว ผู้ถือบัตรไม่ชำระเงินตามใบเรียกเก็บตามระยะเวลาที่ได้กำหนดไว้ ผู้ถือบัตรก็เป็นผู้ผิดนัดชำระหนี้ตามมาตรา 204 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และอาจทำให้ผู้ออกบัตรถือเอาการไม่ชำระหนี้ของผู้ถือบัตร ในกรณีดังกล่าวมาเป็นเหตุแห่งการยกเลิกสัญญาตามมาตรา 387 ได้ ซึ่งก็เป็นเรื่องที่ต้องไปโต้แย้งทางศาลต่อไป

เมื่อมีการส่งมอบทรัพย์สินหรือบริการให้ผู้ซื้อแล้ว ผู้ซื้อจึงมีหน้าที่ชำระราคาสินค้าที่ได้ตกลงกับร้านค้าตามมาตรา 486⁹¹ ดังนั้น เมื่อผู้ซื้อไม่ชำระราคาสินค้าแก่ร้านค้าตามเวลาที่กำหนดย่อมถือได้ว่า ผู้ซื้อค้างชำระราคาสินค้า ซึ่งตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 224 วรรค 1⁹² ให้คิดดอกเบี้ยร้อยละ 7 ครั้งต่อปีในเงินที่ค้างชำระ หรือถ้าได้มีการตกลงเป็นอย่างอื่นก็ให้เป็นไปตามนั้น ดังนั้น ถ้ามีการตกลงกันให้ชำระดอกเบี้ยในอัตราสูงกว่าร้อยละ 7 ครั้งต่อปี

⁹⁰ นิตยา ชินวงศ์, “ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับบัตรเครดิต”, (วิทยานิพนธ์ปริญญานิติศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2530), หน้า 81.

⁹¹ อนันต์ จันทโรภากร, “ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการใช้บัตรเครดิต (credit card) ในประเทศสหรัฐอเมริกา” วารสารนิติศาสตร์ (มีนาคม 2529), หน้า 14.

⁹² บทสัมภาษณ์ มาลีรัตน์ ปลื้มจิตรชม ผู้จัดการฝ่ายบัตรเครดิตธนาคารไทยพาณิชย์, “สรุปบัตรเครดิต 36 เน้นคุณภาพมากกว่าปริมาณ” คู่แข่งธุรกิจ (อภิธานนาการพร้อมหนังสือพิมพ์ “คู่แข่งธุรกิจ” รายสัปดาห์ 23 พฤศจิกายน 2536), หน้า 16.

ก็ย่อมเรียกได้เต็มที่และการคิดดอกเบี้ยดังกล่าวก็ไม่ตกอยู่ภายใต้บังคับของมาตรา 654⁹³ เพราะไม่ใช่ดอกเบี้ยเงินกู้ยืม แต่เป็นดอกเบี้ยที่กฎหมายให้เรียกได้โดยถือว่าหนี้เงินนั้นถ้าไม่ได้ชำระกันภายในกำหนด เจ้าหนี้ย่อมได้รับความเสียหายแล้ว โดยคำพิพากษาฎีกาที่ 1631-1634/2508 คำพิพากษาฎีกาฉบับนี้วินิจฉัยว่า ดอกเบี้ยในการเล่นแชร์เปียฮวยไม่ใช่ดอกเบี้ยในการกู้ยืม จึงไม่ตกอยู่ในบังคับของประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 654 ดังนั้น จึงน่าจะอนุโลมเป็นความหมายได้ว่าหากมิใช่เป็นการกู้ยืมเงินแล้วก็ไม่ควรจะนำมาตรา 654 มาใช้บังคับ⁹⁴ ซึ่งในปัจจุบันนี้กฎหมายของต่างประเทศ เช่นกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกาในมลรัฐต่างๆ มีความเห็นว่าการใช้บัตรเครดิตที่ออกโดยบริษัทห้างร้านต่างๆ เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่ลูกค้าของตน ไม่ถือว่าเป็นสัญญากู้ยืมเงินตามคำนิยามของกฎหมาย ดังนั้น อัตราค่าธรรมเนียม (service charge) ที่พ่อค้าเรียกเก็บตามจำนวนราคาสินค้าจึงไม่ตกอยู่ภายใต้บังคับของกฎหมายว่าด้วยการห้ามเรียกดอกเบี้ยเกินอัตรา⁹⁵

2.ประมวลกฎหมายอาญา

1) บัตรเครดิตสูญหาย

การเก็บบัตรเครดิตของผู้อื่นได้และมีเจตนาเบียดบังเอาบัตรเครดิตรับเป็นของตนโดยมีเจตนาทุจริตที่จะไม่ส่งคืนแก่เจ้าของเดิมที่แท้จริงและมีเจตนาที่จะนำไปใช้ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 352 วรรค 2 ซึ่งเป็นความผิดฐานลักขอกทรัพย์ (ลักขอกของที่เก็บได้) บัญญัติว่า “ถ้าทรัพย์นั้นได้ตกมาอยู่ในความครอบครองของผู้กระทำผิดเพราะผู้อื่นส่งมอบให้โดย

ศูนย์วิทยุทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

⁹³ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 486 ผู้ซื้อจำต้องรับมอบทรัพย์สินที่ตนได้รับซื้อและใช้ราคาตามข้อสัญญาซื้อขาย

⁹⁴ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 224 วรรค 1 หนี้เงินนั้น ท่านให้คิดดอกเบี้ยในระหว่างเวลาผิดนัดร้อยละเจ็ดถึงต่อปี ถ้าเจ้าหนี้ยาจจะเรียกดอกเบี้ยได้สูงกว่านั้นโดยอาศัยเหตุอย่างอื่นอันชอบด้วยกฎหมาย ก็ให้คงส่งดอกเบี้ยต่อไปตามนั้น

⁹⁵ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 654 ท่านห้ามมิให้คิดดอกเบี้ยเกินร้อยละสิบห้าต่อปี ถ้าในสัญญากำหนดดอกเบี้ยเกินกว่านั้น ก็ให้ลดลงมาเป็นร้อยละสิบห้าต่อปี

สำคัญไปด้วยประการใด หรือเป็นทรัพย์สินหายซึ่งผู้กระทำความผิดเก็บได้ ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษ...”⁹⁶

จากบทบัญญัติข้างต้นเห็นว่า ถ้าบัตรเครดิตของผู้ยื่นค่างาย และมีผู้กระทำ เบียดบังเอาเป็นของตนจะมีความผิด และผู้เสียหายจากการกระทำนี้ จึงได้แก่ ทั้งสมาชิกบัตร (เจ้าของบัตร) และบริษัทผู้ออกบัตร เนื่องจากสมาชิกบัตรเป็นผู้ครอบครองบัตรเครดิตในขณะที่ การกระทำความผิดได้เกิดขึ้น และบริษัทผู้ออกบัตรในฐานะเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในบัตรเครดิต นั้น (จากข้อสัญญาในสัญญาบัตรเครดิตที่ระบุว่า “บัตรเครดิตเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ออกบัตรและ อาจจะเรียกคืนเมื่อไหร่ก็ได้”)

และถ้ามีการนำบัตรเครดิตที่เก็บได้ไปใช้เพื่อให้ได้รับสินค้าหรือบริการกับ ร้านค้าหรือสถานบริการที่รับบัตร โดยผู้เก็บบัตร ได้แสดงตนเป็นสมาชิกบัตรจะถือว่าเป็นการ หลอกลวงด้วย การแสดงข้อความอันเป็นเท็จว่า ตนเป็นบุคคลคนเดียวกับผู้ที่มิชื่อตามที่ระบุไว้บน บัตรที่ตนนำมาแสดงและร้านค้าหรือสถานบริการที่รับบัตรนั้นหลงเชื่อตามจนยินยอมให้สินค้า หรือบริการแล้ว ผู้กระทำจะมีความผิดฐานฉ้อโกง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 341⁹⁷ แต่ ต้องรับโทษหนักขึ้นตาม มาตรา 342 เนื่องจากมาตรา 342 เป็นเหตุลดโทษของมาตรา 341 ซึ่ง บัญญัติว่า “ถ้าในการกระทำความผิดฐานฉ้อโกงผู้กระทำ (1) แสดงตนเป็นคนอื่น...” เพราะโดยที่ การหลอกลวงของผู้กระทำว่าตนเป็นสมาชิกบัตรถือได้ว่าเป็นการแสดงตนเป็นบุคคลอื่นแล้ว จึงมี ความผิดตามบทบัญญัติดังกล่าว และในกรณีนี้ร้านค้าหรือสถานบริการที่รับบัตรเป็นผู้เสียหาย เพราะเป็นผู้ถูกหลอกลวงโดยตรง เนื่องจากมีการมอบสินค้าหรือบริการให้แก่ผู้หลอกลวงเพราะ หลงเชื่อในข้อความที่หลอกลวงนั้น

⁹⁶ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 352 ผู้ใดครอบครองทรัพย์สินของผู้อื่นหรือผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วย เบียดบังเอาทรัพย์สินนั้นเป็นของตนหรือบุคคลที่สามโดยทุจริต ผู้นั้นกระทำความผิด ฐานลักขโมย

⁹⁷ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 341 ผู้ใดโดยทุจริตหลอกลวงผู้อื่นด้วยการแสดง ข้อความอันเป็นเท็จ หรือปกปิดข้อความจริงซึ่งควรบอกให้แจ้งและโดยการหลอกลวงดังว่านั้น ได้ ไปซึ่งทรัพย์สินจากผู้ถูกหลอกลวงหรือบุคคลที่สาม หรือทำให้ผู้ถูกหลอกลวงหรือบุคคลที่สามทำ ถอน หรือทำลายเอกสารสิทธิผู้นั้นกระทำความผิดฐานฉ้อโกง.....

และในขณะที่มีการใช้บัตรเครดิตเพื่อซื้อสินค้าหรือบริการนั้น ผู้ใช้บัตรเครดิตจะต้องลงลายมือชื่อในใบบันทึกการซื้อขาย (sale slips) ซึ่งผู้กระทำก็จะต้องลงลายมือชื่อของสมาชิกบัตรที่แท้จริง การกระทำดังกล่าวถือได้ว่าเป็นการลงลายมือชื่อปลอมในเอกสาร ทำให้สมาชิกบัตร ร้านค้าหรือสถานบริการที่รับบัตร และบริษัทผู้ออกบัตรได้รับความเสียหาย จะมีความผิดฐานปลอมเอกสาร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 264 วรรค 1⁹⁸ และโดยที่ใบบันทึกการซื้อขายเป็นการแสดงรายการซื้อขายสินค้าและราคาสินค้าที่สมาชิกบัตร (เจ้าของบัตร) จะต้องชำระ ซึ่งร้านค้าหรือสถานบริการที่รับบัตรจะนำใบบันทึกการชื้อขายนี้ไปเรียกเก็บเงินจากบริษัทผู้ออกบัตรตามจำนวนเงินที่ระบุไว้ในใบบันทึกการชื้อขายนั้น ดังนั้น จัดได้ว่าใบบันทึกการชื้อขายเป็นหลักฐานแห่งการก่อสิทธิเรียกร้อง ถือได้ว่าเป็นเอกสารสิทธิ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 1 (9) บัญญัติว่า “เอกสารสิทธิ หมายความว่า เอกสารที่เป็นหลักฐานแห่งการก่อ เปลี่ยนแปลง โอน สงวน หรือระงับซึ่งสิทธิ” ดังนั้น การลงลายมือชื้อปลอมในใบบันทึกการชื้อขายจึงเป็นความผิดฐานปลอมเอกสารสิทธิตาม มาตรา 265 บัญญัติว่า “ผู้ใดปลอมเอกสารสิทธิหรือเอกสารราชการ ต้องระวางโทษ...” มาตรา 265 เป็นเหตุจรรยาของมาตรา 264 ซึ่งผู้กระทำต้องรับโทษหนักขึ้น ซึ่งหากสมาชิกบัตรได้ชำระเงินตามที่บริษัทผู้ออกบัตรเรียกเก็บจากคนให้แก่ผู้ออกบัตรไป ถือว่าสมาชิกบัตรเป็นผู้เสียหายจากการกระทำความผิดฐานปลอมเอกสารสิทธิ ส่วนร้านค้าหรือสถานบริการที่รับบัตรหากไม่สามารถเรียกเก็บเงินจากบริษัทผู้ออกบัตรได้ หรือบริษัทผู้ออกบัตรเรียกเก็บเงินจากสมาชิกบัตรไม่ได้ ถือว่าร้านค้าหรือสถานบริการที่รับบัตรหรือบริษัทผู้ออกบัตรเป็นผู้เสียหาย แล้วแต่กรณี

2) การลักบัตรเครดิต

กรณีนี้บัตรเครดิตถือว่าเป็นทรัพย์สินชนิดหนึ่ง หากมีผู้ลักบัตรเครดิตของผู้อื่น โดยมีเจตนาทุจริตเพื่อการแสวงหาประโยชน์ที่มีควรได้โดยมิชอบตามกฎหมายสำหรับตนเองหรือผู้อื่น คือ มีการนำบัตรเครดิตไปใช้ซื้อสินค้าหรือรับบริการจากร้านค้าหรือสถานบริการ ถือได้ว่ามี

⁹⁸ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 264 วรรค 1 ผู้ใดทำเอกสารปลอมขึ้นทั้งฉบับหรือแต่ส่วนหนึ่งส่วนใด เดิมหรือคัดลอกข้อความ หรือแก้ไขด้วยประการใด ๆ ในเอกสารที่แท้จริง หรือประทับตราปลอมหรือลงลายมือชื้อปลอมในเอกสาร โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่นหรือประชาชน ถ้าได้กระทำเพื่อให้ผู้หนึ่งผู้ใดหลงเชื่อว่าเป็นเอกสารที่แท้จริง ผู้นั้นกระทำความผิดฐานปลอมเอกสารต้องระวางโทษ.....

ความผิดฐานลักทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 334 บัญญัติว่า “ผู้ใดเอาทรัพย์ของผู้อื่น หรือที่ผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วยไปโดยทุจริต ผู้นั้นกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ ต้องระวางโทษ..”

และผู้เสียหายคือ บริษัทผู้ออกบัตรและสมาชิกบัตร บริษัทผู้ออกบัตรในฐานะเจ้าของกรรมสิทธิ์ และสมาชิกบัตรในฐานะผู้ครอบครองบัตร ในขณะที่มีการกระทำความผิด

การนำบัตรเครดิตที่ถูกลักมาใช้ ผู้กระทำความผิดจะมีความผิดฐานฉ้อโกงตามที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น ในกรณีของบัตรเครดิตสูญหาย

3) การปลอมบัตรหรือการเปลี่ยนแปลงบัตรเครดิต

ตามมาตรา 1(7) ให้คำจำกัดความของคำว่าเอกสารว่า “เอกสาร หมายความว่า กระดาษหรือวัตถุอื่นใดซึ่งได้ทำให้ปรากฏความหมายด้วยตัวอักษร ตัวเลข ผังหรือแผนแบบอย่างอื่นจะเป็นโดยวิธีพิมพ์ ถ่ายภาพหรือวิธีอื่นอันเป็นหลักฐานแห่งความหมายนั้น” ดังนั้น จึงจัดได้ว่าบัตรเครดิตเป็นเอกสารตามความหมายนี้ ซึ่งการปลอมบัตรเครดิตหรือทำการเปลี่ยนแปลงบัตรเครดิตผู้กระทำความผิดฐานปลอมเอกสารตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 264 เพราะการทำเอกสารปลอมนั้น เกิดขึ้นได้ทั้งการทำปลอมขึ้นมาทั้งฉบับหรือปลอมโดยการเติมหรือทำการตัดทอนข้อความหรือแก้ไขด้วยประการใด ๆ ในเอกสารที่แท้จริง ในกรณีของบัตรเครดิตอาจจะทำโดยการปลอมขึ้นมาทั้งฉบับโดยใช้พลาสติกขาว (white plastic) หรือเป็นการนำบัตรจริงที่หมดอายุแล้วมาแก้ไขโดยการรีดความร้อนลบข้อความเดิมทิ้งและใส่ข้อความใหม่ จัดได้ว่าเป็นการแก้ไขด้วยประการใด ๆ ในเอกสารที่แท้จริง และกระทำเพื่อให้ผู้หนึ่งผู้ใดหลงเชื่อว่าเป็นเอกสารที่แท้จริงซึ่งกระทำโดยผู้มีอำนาจ และโดยที่บัตรเครดิตเป็นหลักฐานแห่งการก่อสิทธิเรียกร้องแก่สมาชิกบัตรได้ กล่าวคือ มีสิทธิที่จะซื้อสินค้าหรือรับบริการโดยไม่ต้องชำระเงินเป็นเงินสด เพราะมีวิธีการชำระราคาตามข้อตกลง บัตรเครดิตจึงเป็นเอกสารสิทธิตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 1(9) ซึ่งได้กล่าวมาแล้ว และการปลอมบัตรเครดิตจึงมีความผิดฐานปลอมเอกสารสิทธิตามมาตรา 265 ซึ่งได้กล่าวมาแล้วข้างต้น ผู้กระทำความผิดจึงต้องรับโทษหนักขึ้น

และเมื่อผู้กระทำผิดนำบัตรเครดิตปลอมไปใช้กับร้านค้าหรือสถานบริการที่รับบัตร จะมีความผิดฐานใช้เอกสารปลอมตามมาตรา 268⁹⁹ อีกบทหนึ่ง แต่จะรับโทษฐานใช้เอกสารสิทธิเพียงกระทงเดียวเนื่องจากมาตรา 268 วรรคสอง กำหนดให้รับโทษตามมาตรานี้เพียงมาตราเดียว

ในกรณีความผิดฐานปลอมบัตรเครดิตนี้ ถือว่าบริษัทผู้ออกบัตรเป็นผู้เสียหาย เนื่องจากบริษัทผู้ออกบัตรเป็นผู้มีกรรมสิทธิ์ในบัตรเครดิต และเป็นผู้มีอำนาจออกบัตร หากร้านค้าเชื่อว่าเป็นบัตรเครดิตที่แท้จริงและยินยอมให้ใช้บัตร ได้บริษัทผู้ออกบัตรจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบราคาสินค้าหรือค่าบริการ

ส่วนในความผิดฐานใช้บัตรเครดิตปลอมทั้งบริษัทผู้ออกบัตรและร้านค้าหรือสถานบริการที่รับบัตรจะเป็นผู้เสียหาย เพราะบริษัทผู้ออกบัตรมีความรับผิดชอบที่จะต้องชำระราคาสินค้าหรือค่าบริการแก่ร้านค้า หรือสถานบริการที่รับบัตร และกระทบต่อร้านค้าหรือสถานบริการเนื่องจากเป็นผู้ถูกใช้บัตรเครดิตปลอมโดยตรง

4) ร้านค้าหรือสถานบริการเป็นผู้ทุจริต

เป็นกรณีที่มีการใช้บัตรเครดิตเกิดขึ้นแล้ว แต่มีการทุจริตในภายหลัง กล่าวคือ ร้านค้าหรือสถานบริการที่รับบัตรทำใบบันทึกการซื้อขายขึ้นเอง โดยไม่มีการซื้อขายสินค้าจริงๆ โดยอาจทำการรูคใบบันทึกการซื้อขายสินค้าไว้หลายใบ แต่ให้ใบบันทึกการซื้อขายที่มีการซื้อขายจริงเท่านั้นมาให้ผู้ถือบัตรลงลายมือชื่อ ส่วนใบที่รูคเกินไว้ผู้ทุจริตก็จะปลอมลายมือชื่อของผู้ถือบัตรจากใบบันทึกที่ผู้ถือบัตรเซ็นไว้จริง หรือการแก้ไขตัวเลขในใบบันทึกที่จะเรียกเก็บจากบริษัทผู้ออกบัตร ถือได้ว่าเป็นการทำความผิดฐานปลอมเอกสารสิทธิตามมาตรา 265 ที่ได้กล่าวมาแล้ว และการส่งใบบันทึกปลอมไปยังบริษัทผู้ออกบัตร เพื่อเรียกเก็บเงินเป็นความผิดฐานใช้

⁹⁹ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 268 ผู้ใดใช้หรืออ้างเอกสารอันเกิดจากการกระทำตาม มาตรา 264 มาตรา 256 มาตรา 266 หรือมาตรา 267 ในประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น หรือประชาชนต้องระวางโทษตามที่บัญญัติไว้ในมาตรานั้น ๆ

ถ้าผู้กระทำความผิดตามวรรคแรกเป็นผู้ปลอมเอกสารนั้น หรือเป็นผู้แจ้งให้เจ้าพนักงานจดข้อความนั้นเองให้ลงโทษตามมาตรานี้แต่กระทงเดียว

เอกสารสิทธิปลอม ผิดตามมาตรา 268 ซึ่งในขณะเดียวกันก็ผิดตามมาตรา 341¹⁰⁰ ในความผิดฐานฉ้อโกงอีกกระทงหนึ่ง เพราะมีการแสดงข้อความอันเป็นที่โจษว่าสมาชิกบัตรเป็นผู้ซื้อสินค้าตามใบบันทึก เพื่อให้บริษัทผู้ออกบัตรชำระเงินให้แก่ตน

ในกรณีที่ร้านค้าหรือสถานบริการร่วมมือกับผู้ปลอมบัตร โดยนำบัตรเครดิตปลอมมาลงในใบบันทึก และส่งไปเรียกเก็บเงินกับบริษัทผู้ออกบัตรเป็นความผิดฐานใช้เอกสารสิทธิปลอมตามมาตรา 268

และถ้าเป็นกรณีที่ร้านค้าหรือสถานบริการรับบัตรเครดิตที่ถูกลักจากผู้ลักบัตรถือว่า เป็นการรับไว้ซึ่งทรัพย์สินได้มาจากการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ มีความผิดฐานรับของโจรตามมาตรา 357¹⁰¹ หรือเป็นกรณีเจ้าของบัตรลืมบัตรไว้หรือทำบัตรตกในบริเวณร้านค้า และร้านค้าไม่ส่งบัตรคืนก็จะมี ความผิดฐานยกยอกทรัพย์ มาตรา 352¹⁰²

ผู้เสียหายจากการกระทำความผิดนี้ คือ บริษัทผู้ออกบัตรเพราะเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในบัตร และต้องรับผิดชอบในการชำระเงินให้แก่ร้านค้าหรือสถานบริการที่รับบัตรตามข้อตกลงถ้ายังไม่สามารถตรวจสอบได้ว่าร้านค้า หรือสถานบริการทุจริต และสมาชิกบัตรในกรณีบัตรถูกลักหรือสูญหาย โดยร้านค้าหรือสถานบริการเป็นผู้ได้บัตรนั้นไป

5) ผู้สมัครเป็นสมาชิกบัตรทุจริต

ผู้สมัครเป็นสมาชิกบัตรที่ทุจริตจะสมัครเป็นสมาชิกบัตรด้วยการใช้เอกสารของผู้อื่นที่มีฐานะทางการเงินที่เชื่อถือได้ เช่น ตำนาทะเลเบียนบ้าน บัตรประจำตัวข้าราชการปลอม มาแสดงแก่บริษัทผู้ออกบัตรให้หลงเชื่อมีความผิดฐานปลอมเอกสาร หรือปลอมเอกสารราชการ

¹⁰⁰ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 341, อ้างแล้ว

¹⁰¹ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 357 ผู้ใดช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ซื้อ รับจํานำ หรือรับไว้โดยประการใด ซึ่งทรัพย์สินอันได้มาโดยการกระทำความผิด ถ้าความผิดนั้นเข้าลักษณะลักทรัพย์..... ผู้นั้นกระทำความผิดฐานรับของโจรต้องระวางโทษ.....

¹⁰² ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 352, อ้างแล้ว

แล้วแต่กรณี และยังมีความผิดฐานใช้เอกสารปลอมตามมาตรา 268¹⁰³ อีกกระทงหนึ่ง และนอกจากนี้ยังมีความผิดฐานฉ้อโกงโดยแสดงตนเป็นบุคคลอื่นตามมาตรา 342 กล่าวคือ ผู้กระทำความผิดกระทำโดยทุจริตหลอกลวงบริษัทผู้ออกบัตรด้วยการแสดงข้อความอันเป็นเท็จว่าตนเป็นบุคคลคนเดียวกับบุคคลในเอกสารที่ส่งไปให้พิจารณาประกอบการรับสมัครจนผู้ออกบัตรหลงเชื่อว่าเป็นผู้มีฐานะดีจึงออกบัตรอันเป็นเอกสารสิทธิให้ ความผิดดังกล่าวข้างต้นเนื่องจาก ผู้กระทำความผิดปลอมเอกสารและใช้เอกสารปลอม จึงรับโทษตามมาตรา 268 เพียงกระทงเดียว แต่ในความผิดฐานฉ้อโกงเป็นการกระทำในคราวเดียวกันกับการใช้เอกสารปลอม จึงเป็นการกระทำในคราวเดียวกันมีเจตนาอย่างเดียวกัน ถือเป็น การกระทำความผิดเดียวกันผิดกฎหมายหลายบทตามมาตรา 90¹⁰⁴ ดังนั้น ตามประมวลกฎหมายอาญาบัญญัติให้ใช้กฎหมายที่มีโทษหนักสุดลงโทษผู้กระทำความผิด คือ ตามมาตรา 268 ในความผิดฐานใช้เอกสารปลอม

ผู้เสียหายในการกระทำนี้ คือ บริษัทผู้ออกบัตร ผู้ถูกแอบอ้างชื่อไม่ใช่ผู้เสียหายเพราะไม่ปรากฏว่าได้รับความเสียหายจากการกระทำความผิดดังกล่าว

6) การใช้จ่ายเงินโดยเจตนา

ในกรณีที่สมาชิกบัตรใช้จ่ายเงินบัตรเครดิตที่ตนได้รับอนุมัติจากผู้ออกบัตร เมื่อพิจารณาแล้วปรากฏว่าสมาชิกบัตรไม่มีความผิดฐานฉ้อโกงตามมาตรา 341 ตามประมวลกฎหมายอาญา เนื่องจากองค์ประกอบความผิดฐานฉ้อโกงต้องปรากฏว่ามีการหลอกลวงผู้อื่นด้วยการแสดงข้อความอันเป็นเท็จเท่านั้น และเป็นเหตุให้ผู้กระทำได้รับทรัพย์สินไปจากผู้ถูกหลอกลวงหรือบุคคลที่สาม หรือทำให้ผู้ถูกหลอกลวงหรือบุคคลที่สาม ทำ อดน หรือทำลายเอกสารสิทธิ แต่ในกรณีนี้ขณะที่สมาชิกบัตรได้ใช้บัตรเครดิตซื้อสินค้าจากร้านค้า ไม่มีการทำการหลอกลวงร้านค้า เพราะเป็นบัตรเครดิตที่แท้จริง สมาชิกบัตรเป็นผู้มีสิทธิใช้บัตรได้โดยถูกต้อง และร้านค้าที่รับบัตรก็ยินยอมมอบสินค้าให้แก่สมาชิกบัตรก็เกิดจากข้อตกลงระหว่างร้านค้ากับบริษัทผู้ออกบัตรเป็นการกระทำที่ถูกระเบียบที่ได้กำหนดไว้ทุกขั้นตอน เช่น การขออนุมัติวงเงิน ถ้าไม่เกินกว่าที่กำหนดร้านค้าก็ไม่จำเป็นต้องขออนุญาต สามารถทำการรูดใบบันทึกได้ และเมื่อสมาชิกบัตรลงลายมือ

¹⁰³ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 268, อ้างแล้ว

¹⁰⁴ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 เมื่อการกระทำใดอันเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ใช้กฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดลงโทษแก่ผู้กระทำความผิด

ซื้อในใบบันทึกเมื่อใช้บัตรเครดิตซื้อสินค้าก็ไม่เป็นการปลอมเอกสารสิทธิตามมาตรา 265 แต่อย่างไร เพราะลายมือชื่อที่ลงในใบบันทึกเป็นลายมือชื่อที่แท้จริง (สมาชิกบัตรเป็นผู้ลงลายมือชื่อของตนด้วยตนเอง) ดังนั้น จึงไม่เป็นการปลอมเอกสารสิทธิแต่อย่างไร แม้สมาชิกบัตรจะมีเจตนาทุจริตในภายหลังก็เป็นเพียงอุบายเพื่อจะไม่ชำระราคาสินค้าแก่บริษัทผู้ออกบัตรหรือร้านค้า การกระทำดังกล่าวไม่มีมูลความผิดทางอาญาแต่เป็นความผิดในทางแพ่ง¹⁰⁵

7) การรีบใช้รืบนี (Credit Runaway)

ในการกระทำ credit runaway พิจารณาแล้วเห็นได้ว่าสมาชิกบัตรจะไม่มี ความผิดฐานฉ้อโกงตามมาตรา 341 เช่นเดียวกัน เพราะการได้รับบัตรมาของสมาชิกบัตรเป็นการ ได้มาโดยถูกต้องตามกฎหมายไม่มีการหลอกลวงผู้ออกบัตรให้ทำการออกบัตรให้แก่ตนเป็นบัตร เครดิตที่สมาชิกบัตรมีอำนาจใช้ ดังนั้น จึงไม่มีการแสดงข้อความอันเป็นเท็จหลอกลวงผู้อื่นให้ได้ ทรัพย์สินไปจากผู้ถูกหลอกลวง กล่าวคือ เป็นบัตรเครดิตที่แท้จริงของสมาชิกบัตร มีอำนาจในการ ใช้ได้อย่างถูกต้องตามกฎหมาย และการลงลายมือชื่อในใบบันทึกการขายก็ไม่เป็นการปลอม เอกสารสิทธิ เนื่องจากลายมือชื่อที่ลงในใบบันทึกการขายก็ไม่ได้เป็นลายมือชื่อปลอมแต่อย่างใด เพราะสมาชิกบัตรเป็นผู้ลงลายมือชื่อของตนด้วยตนเอง ถึงแม้จะมีเจตนาไม่ชำระเงินในภายหลังก็ เป็นแผนอุบายของสมาชิกบัตร การกระทำดังกล่าวไม่มีมูลความผิดทางอาญาเนื่องจากไม่เข้าตาม องค์ประกอบความผิดทางกฎหมายอาญาตามที่กล่าวมาแล้ว และในปัจจุบันยังคงไม่มีกฎหมายที่จะ ปรับใช้กับการกระทำประเภทนี้ได้ จึงเป็นเพียงความผิดในทางแพ่งเท่านั้น¹⁰⁶

เปรียบเทียบระหว่างกฎหมายสหรัฐอเมริกา กฎหมายอังกฤษและกฎหมายไทยในการควบคุมการ ใช้บัตรเครดิตโดยทุจริต

เมื่อศึกษาวิเคราะห์กฎหมายของทั้งสองประเทศและประเทศไทยข้างต้น พิจารณาแล้ว เห็นว่า ในประเทศทั้งสองได้มีการบัญญัติกฎหมายอาญาเพื่อบังคับการกระทำผิดของการทุจริตโดย

¹⁰⁵ จรัสศรี จรียากุล, “มาตราทางกฎหมายเพื่อป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม บัตรเครดิต”, (วิทยานิพนธ์ปริญญานิติศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย 2533), หน้า 81

¹⁰⁶ เทียบเคียงคำพิพากษาฎีกาที่ 3716/2529

ใช้บัตรเครดิตกระจายอยู่ในกฎหมายหลายฉบับ ไม่มีกฎหมายทั้งฉบับที่ครอบคลุมการกระทำความผิดที่เกี่ยวกับบัตรเครดิตโดยเฉพาะ เนื่องจาก การกระทำทุจริตโดยใช้บัตรเครดิตเกี่ยวพันกับการกระทำหลายชนิด ดังนั้น จึงพิจารณาได้ว่าทุกความผิดที่เกิดจากการกระทำทุจริตโดยใช้บัตรเครดิตควรจะถูกนำไปพิจารณาตามกฎหมายต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง แต่อย่างไรก็ตาม กฎหมายของสหรัฐอเมริกาซึ่งบทบัญญัติที่เป็นเรื่องเกี่ยวข้องโดยตรงเป็นพิเศษกับความผิดที่ใช้กับการทุจริตโดยใช้บัตรเครดิต เช่น The Credit Card Fraud Act 1984 แต่หลักการของกฎหมายอังกฤษจะพยายามปรับใช้กฎหมายความผิดโดยทั่วไปกับการกระทำที่เกี่ยวข้องกับบัตรเครดิต เช่น บทบัญญัติ Theft Act 1968/1978

ในสหรัฐอเมริกาไม่ต้องการองค์ประกอบว่าผู้เสียหายจะถูกหลอกลวงจริงหรือไม่ แต่ต้องมีการกระทำทุจริตสามารถทำการหลอกลวงผู้เสียหายได้ สำหรับในอังกฤษการหลอกลวงผู้เสียหายเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องเกิดขึ้น ตัวอย่างเช่น การแสดงเท็จต้องเป็นการหลอกลวงผู้เสียหายและทำให้จำเลยได้รับทรัพย์สินไป ถ้ามีเพียงมีการหลอกลวงแต่ผู้เสียหายไม่ถูกหลอกลวงไม่ได้ให้ทรัพย์สินไป ผู้หลอกลวงจะมีความผิดฐานพยายามเพื่อให้ได้ทรัพย์สินโดยการหลอกลวง และการใช้จ่ายเกินกว่าวงเงินก็ไม่ใช่ความผิดอาญาตามกฎหมายสหรัฐอเมริกาแต่ในอังกฤษการครอบครองบัตรเครดิตโดยทุจริตเพียงอย่างเดียวก็อาจจะผิดกฎหมายแล้ว ซึ่งในสหรัฐอเมริกาคือครอบครองปราศจากอำนาจอย่างน้อย 15 ใบจึงจะมีความผิด ในอังกฤษการใช้หมายเลขบัตรเครดิตในการสั่งซื้อสินค้าทางโทรศัพท์ยังไม่ผิดปรากฏในปัจจุบัน การกระทำนี้จะถูกลงโทษภายใต้ มาตรา 16 Theft Act 1968 คือ การได้รับผลประโยชน์ทางการเงินโดยการหลอกลวง¹⁰⁷

ใน Truth In Lending Act เป็นการสร้างโทษทางอาญาสำหรับผู้กระทำผิดที่ใช้บัตรเครดิตโดยปราศจากอำนาจในนิติสัมพันธ์ระหว่างมลรัฐ และเป็นเจตนาที่จะขายและทำให้มันใจว่ารัฐบาลมีความสามารถที่จะดำเนินการเกี่ยวกับการฉ้อฉลบัตรเครดิตระหว่างมลรัฐได้ แต่กฎหมายฉบับนี้มีข้อบกพร่อง คือ การใช้เฉพาะแต่หมายเลขบัตรในการกระทำความผิดโดยไม่ได้ใช้ตัวบัตรไม่สามารถที่จะใช้บทบัญญัติตามกฎหมายฉบับนี้ลงโทษการกระทำความผิดนี้ได้ หรือการที่ผู้

¹⁰⁷ Melhem, Ahmed Al., "The Legal Regime of Payment Card: A Comparative Study Between American, British and Kuwaiti Laws, With Particular Reference to Credit Cards" pp. 578-579.

ถือบัตรขายบัตรเครดิตของตนให้แก่ผู้อื่น และแจ้งไปยังผู้ออกบัตรว่าบัตรหายหรือถูกลัก ในขณะที่เดียวกันผู้ซื้อบัตรนำบัตรไปใช้ซื้อสินค้า ผู้ซื้อบัตรนั้นไม่มีความผิดตามบทบัญญัตินี้ เพราะบัตรที่ได้มาเป็นการได้มาโดยชอบไม่ใช่เป็นการได้บัตรมาโดยทุจริต จึงมีการออก The Credit Card Fraud Act ขึ้นเพื่ออุดช่องว่างของ Truth in Lending Act กฎหมายฉบับนี้บัญญัติให้การใช้หมายเลขบัตรเครดิตโดยทุจริตเป็นความผิด การได้มาซึ่งบัตรเครดิตโดยมีเจตนาที่จะฉ้อฉลมีความผิด เพราะเป็นอุปกรณ์ที่ปราศจากอำนาจ กำหนดโทษสำหรับผู้ผลิตบัตรเครดิตปลอม และผู้ที่มีเครื่องมือสำหรับทำการปลอมไว้ในครอบครอง นอกจากนี้ยังไม่มีกำหนดมูลค่ารวมของจำนวนเงินรวมที่ได้จากการปลอม เพื่อให้การพิสูจน์เรื่องการปลอมบัตรเครดิตง่ายขึ้น จึงเห็นได้ว่าในประเทศสหรัฐอเมริกามีการบัญญัติกฎหมายเพื่อใช้ในการควบคุมการกระทำทุจริตโดยใช้บัตรเครดิต ซึ่งจะนำไปศึกษาเพื่อเป็นแนวทางในการพิจารณาศึกษาเปรียบเทียบกับกฎหมายไทยต่อไป

ส่วนในประเทศอังกฤษมีบทบัญญัติในการใช้ควบคุมการกระทำทุจริตโดยใช้บัตรเครดิต คือ ความผิดตาม Theft Act The Forgery and Counterfeiting Act และ Consumer Credit Act แต่ไม่ได้เป็นกฎหมายที่ใช้เฉพาะกับบัตรเครดิต เป็นกฎหมายโดยทั่วไปที่นำมาปรับใช้แต่เมื่อได้พิจารณาแล้วสามารถนำมาใช้ควบคุมกับอาชญากรรมบัตรเครดิตได้เกือบทุกประเภท ถ้ามีการใช้จ่ายเงินวงเงินบทบัญญัติที่มีอยู่สามารถนำมาปรับใช้ได้ คือ ความผิดตาม Theft Act คือ การได้รับผลประโยชน์ทางการเงินโดยการหลอกลวง การปลอมบัตร ปลอม sale slip รวมไปถึงการใช้บัตรปลอมและ sale slip ด้วย กำหนดให้การครอบครองบัตรเครดิตปลอมกรณีมีเครื่องมือในการทำปลอมบัตรเครดิตมีความผิด การขโมยบัตรเครดิตมีความผิดตาม The Forgery and Counterfeiting Act และตาม Consumer Credit Act ซึ่งเป็นบทบัญญัติทั่วไปที่ใช้ควบคุมการดำเนินการด้านสินเชื่อ (credit) กล่าวคือ เป็นบทบัญญัติที่กำหนดความสัมพันธ์ระหว่างผู้ออกบัตร ผู้ถือบัตร และร้านค้า ให้แต่ละฝ่ายมีความรับผิดชอบกัน ไม่ว่าจะเป็นการใช้บัตรโดยปราศจากอำนาจ การจำกัดขอบเขตความรับผิดชอบของผู้ถือบัตรต่อผู้ออกบัตร

ตามกฎหมายไทยความผิดที่เกิดจากการใช้บัตรเครดิตโดยทุจริตในปัจจุบันก็ไม่มีกฎหมายเฉพาะที่ควบคุมเช่นเดียวกัน เป็นการนำเอากฎหมายที่มีอยู่มาลงโทษใช้กับความผิดที่เกิดขึ้น กฎหมายที่ใช้อยู่ คือ ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา ความรับผิดทางแพ่งตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งไม่สามารถครอบคลุมถึงการกระทำผิดจากการกระทำทุจริตโดยใช้บัตรเครดิตในทุกกรณี ช่องว่างของกฎหมายประกอบกับความเจริญก้าวหน้าของสังคม ทำให้อาชญากรรมประกอบอาชญากรรมได้ง่ายและสะดวกขึ้น โดยที่กฎหมายไม่สามารถที่จะตามได้ทัน

การกระทำทุจริตซึ่งพิจารณาความผิดได้เพียง การปลอมเอกสาร การปลอมลายมือชื่อ การฉ้อโกง การขโมยทรัพย์ แต่ในกรณีที่มีเจตนาใช้จ่ายเงินหรือมีเจตนาที่จะไม่ชำระเงินจากการที่ได้ใช้จ่ายผ่านบัตรนั้นมาตั้งแต่ต้นก่อให้เกิดความเสียหายเป็นอย่างมาก แต่ไม่สามารถนำเอาความคิดตามประมวลกฎหมายอาญาที่มีอยู่ในปัจจุบันไปปรับใช้ได้ แต่ภายใต้กฎหมายอังกฤษ การกระทำเช่นนี้อาจจัดได้ว่าเป็นการได้รับผลประโยชน์ทางการเงินโดยทุจริตเป็นความคิดตาม Theft Act นอกจากนี้การมีเครื่องมือสำหรับการทำปลอมบัตรเครดิต การมีบัตรเครดิตปลอมไว้ในความครอบครองตาม The Credit Card Fraud Act จะมีความผิด และยังมีข้อกำหนดให้การใช้เฉพาะแต่หมายเลขบัตรเครดิตโดยไม่คำนึงว่าจะมีการใช้ตัวบัตรเครดิตด้วยหรือไม่เป็นความผิด ซึ่งในกฎหมายฉบับนี้ได้ให้ความหมายบัตรเครดิตไว้ว่าให้รวมถึงหมายเลขบัตรเครดิตด้วย ดังนั้น จึงต้องมีการพิจารณาถึงความหมายของบัตรเครดิตในประเทศไทยด้วยว่าให้รวมถึงการใช้หมายเลขบัตรโดยลำพังหรือไม่ เพราะการใช้แต่เฉพาะหมายเลขบัตรเครดิตก็สามารถทำการทุจริตได้ นอกเหนือไปจากนั้น การได้มาซึ่งบัตรเครดิตโดยมีเจตนาที่จะฉ้อฉลก็มีความผิดตามกฎหมายฉบับนี้ เพราะเป็นอุปกรณ์ที่ปราศจากอำนาจและนำไปใช้ทุจริตก็เป็นความผิด แต่ตามกฎหมายไทยยังเป็นเรื่องของความรับผิดชอบทางแพ่งที่ยังมีประสิทธิภาพไม่เพียงพอในการลงโทษ จึงอาจกล่าวได้ว่าเป็นช่องว่างของกฎหมายไทยที่กฎหมายไม่สามารถควบคุมการทุจริตโดยใช้บัตรเครดิตได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งจะได้วิเคราะห์ต่อไปถึงบทบัญญัติที่สมควรจะมีขึ้นเพื่อควบคุมการทุจริตโดยใช้บัตรเครดิต

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย